

இளவேனில்

கேசி தமிழ் மன்றம்

இதழ் 23 - தை 2023

Ilavenil - Casey Tamil Manram Inc - ISSN 2200-789X

அட்டைப்பட விளக்கம் - பன்முகத்தன்மை

“ஒன்றையென்னின் ஒன்றேயாம், பலவென்றுரைக்கின் பலவேயாம்” என்கிறது கம்பர் பாடல். மொழியாலும் நிறத்தாலும் நாம் ஒன்றுபட்டாலும் நமக்குள்ளும் வேறுபாடு உண்டு. நம் தாய்மொழி தமிழேயாயினும் நம் தலைமுறைகள் பேசிக்கொள்ளும் மொழியினுள்ளும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. நமக்குள்ளும் பல குணங்கள் உண்டு. பிரச்சனைகள் உண்டு. வேற்றுமைகள் ஏராளம் உண்டு. ஒற்றுமையின் மாண்பே வேற்றுமைகளை அங்கீகரிப்பதும் அவற்றைப் புரிந்து உள்வாங்கி இணைந்து செயற்படுவதுமேயாம். அதுவே இவ் இளவேனில் சஞ்சிகையின் நோக்கமுமாகும்.

இவ்விதழின் அட்டைப்படமும் இதனையே வலியுறுத்துகிறது.

முகத்தைத் திருப்பி நிற்கும் இவ் அட்டைப்பட மனிதர்களே நம் சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள். முகம் காட்டாவிட்டாலும் நம்மால் அவர்களை அடையாளம் காணமுடிகிறது. அவர்களுக்கான குணம் குறிகளைப் பொதுமைப்படுத்தமுடிகிறது. எங்கள் இனத்தின் ஆயிரம் அடையாளங்களை இவர்களிடத்தில் காணமுடியும். மேலும் பல ஆயிரம் வேறுபாடுகளையும் தான்.

இந்நிலத்தில் தான் வாழும் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை முகம்கொடுத்து எதிர்கொள்ளாமல் தயக்கத்துடன் திருப்பிக்கொள்ளும் நம் குணத்தினையும் இவ்வட்டைப்படம் சற்றே எள்ளி நகையாடுகிறது. ஆண் தலைமைத்துவத்தையும் ஆணையே எப்போதும் முன்னிறுத்தும் சமூகவெளியையும் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துவதன்மூலம் அக்குணத்தைச் சாடியும் நிற்கிறது.

Cover Design Brief - Diversity

“If you claim `one`, then it means one. If you say ‘many’ then let it be” are the words from epic Tamil classical literature “Kambar Ramayanam”. We, Australian Tamils are no different. We may be united by our colour and the language of origin, Tamil. Yet we have many differences. Even within our language Tamil, there are plenty of dialects including the one evolving amongst the diaspora generations. We have different characters and value systems. We have our own issues. The beauty of our unity relies on its appreciation and inclusivity of its diversity.

“Ilavenil” tries to address such traits and stigmas.

The front cover portraits of people showing the back of their heads depicts the very nature of our community. In spite of not knowing their faces, we are still able to identify them. We can choose to stereotype them. There are thousands of things in common yet many more thousands of differences.

The cover also murmurs a thinly veiled satire on our tendency to show our backs to social issues. The enlarged image of a man in the centre portrays the disgraceful nature of our patriarchal society.

பொருளடக்கம்

ஆசிரியர் தலையங்கம் - இருமொழிக்கூடுகை	1
Editorial - Confluence of the languages	5
சிறுவர்களின் பார்வையில் பொன்னியின் செல்வன் பாத்திரங்கள்	9
பெற்றோரின் அதீத பாதுகாப்பு அவசியமா?	13
“Long walk to emancipation” - the struggles of the cursed generation	15
பறத்தல் இனிது	20
பிள்ளை வளர்ப்பு - ஒரு பிள்ளையின் பார்வையில்	24
குழந்தைகளின் நடத்தைகளை நாம் எவ்வாறு அணுகுவது? - ஒரு பொது மருத்துவரின் பார்வை	26
கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை	31
என் ஆருயிர்ச் செல்வங்களுக்கு	32
Life goes by	35
ஆயிரம் கண்கள் எம்மேல்	36
In Between/இடைநடுவில்	37
Collins Street - Knife fight in the prison yard	39
தாய்மையும் தந்தைமையும்	41
அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ச் செயற்பாடுகளில் ஆழமோ அர்த்தமோ இல்லை	44
தமிழர் அரசியல்	53
சிந்திக்க	57
மலரின் ஓவியம்	59
ஊபர் ஈட்ஸ்	61
மீண்டும் இன்னொரு முறை	67

இளவேனில்

இதழ் 23 – தை 2023
© கேசி தமிழ் மன்றம்

ஆசிரியர் குழு

தாமரை மதியழகன்
ஜேகே
க. பார்த்தீபன்
கேதா
ச. சத்தியன்
சரணியா சத்தியன்
துசியந்தி ராஜராஜன்

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு
கேதா

உள் வடிவமைப்பு
க. பார்த்தீபன்

Ilavenil

Issue 23 – January 2023
© Casey Tamil Manram Inc
ISSN 2200-789X

Editorial Team

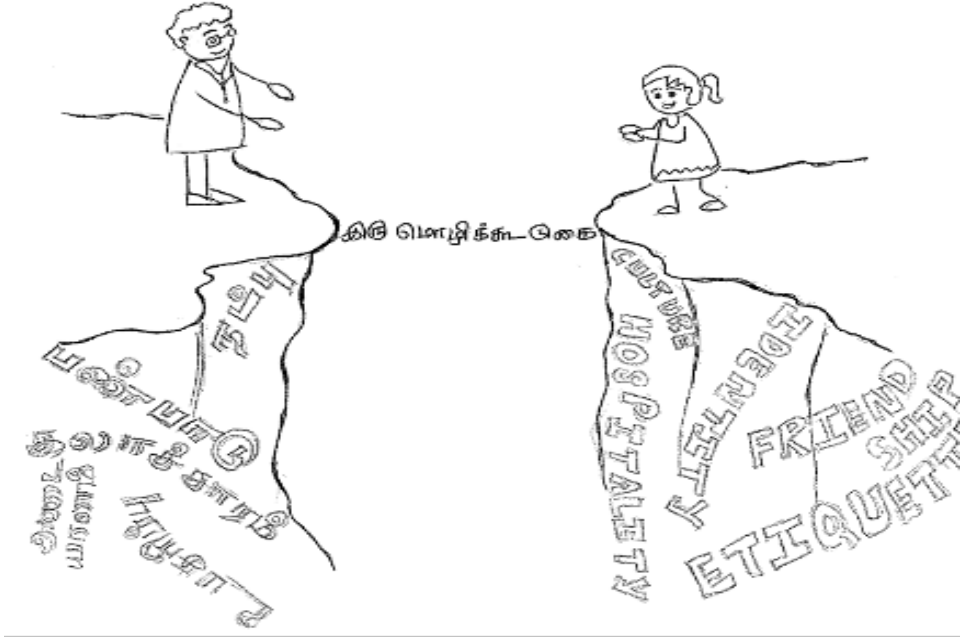
Thamarai Mathiyazhakan
JK
Partheepan G
Ketha
Sathiyam S
Saranya S
Thusiyanthi Rajarajan

Cover Page Design
Ketha

Design and Layout
Partheepan G

editor@caseytamilmanram.org.au

ஆசிரியர் தலையங்கம் - இருமொழிக்கூடுகை

ஓவியம்-சியாமளா சத்தியசுதன்

வணக்கம்.

மறுபடியும் ஒரு இளவேனில் இதழோடு உங்கள் அனைவரோடும் உரையாடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது.

சிறுவர்முதல் பெரியவர்வரை நாமெல்லாரும் நம் கதைகளைப் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள இளவேனில் சஞ்சிகை எப்போதும் துணை நின்றுருக்கிறது. இளையோர் ஆக்கங்கள், இளைஞர் கட்டுரைகள், கவிதைகள், பெரியவரின் அனுபவங்கள் என இளவேனில் எமக்குக் கொண்டுசேர்த்த படைப்புகள் ஏராளம். அதன் இன்னொரு நீட்சியாகவே இவ்விதழையும் உங்களிடையே முன்வைக்கிறோம்.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் சங்க இலக்கியக் கவிஞர் கணியன் பூங்குன்றனார் எழுதிய வரிகள் இவை. எல்லா ஊர்களும் நம் ஊர்களே, எல்லா மக்களும் நம் உறவினர்களே, தீதும் நன்றும் பிறர் நமக்குக் கொடுத்து வருபவை அல்ல, அவற்றை நாமே நம் செயல்களால் நமக்குக் கொடுக்கிறோம் என்கிறது இக்கவிதை. இவ்வாறான ஓர் ஆழ்ந்த, பரந்த பார்வையை நம் மூதாதையர் அன்றே கொண்டிருந்தனர் என்று பெருமை கொள்வது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். ஆனால் அத்தகு வரிகளை ஒரு கவிஞர் தன் காலத்தில் எழுத நேர்ந்தமைக்கான காரணம் என்ன என்பதையும் நாம் கூடவே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

கண்டங்களையும் நிலங்களையும் கடந்து நாடோடிகளாகத் திரிந்த மனிதச் சமூகம் கால மாற்றத்தில் நாகரிக சமூகங்களாகப் பல நிலங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கி தம் வாழ்வைக்

கட்டமைத்துக்கொண்டது நாம் அறிந்ததே. அப்படி வாழ்ந்த காலம் தொட்டே இது நம் நிலம், இது நம் ஊர், இது நம் மனிதர்கள், நீ வேறு, நான் வேறு, நீ வேறு இனம், நான் வேறு இனம், நம் இடத்திற்குள் நீ வராதே, உன் இடத்துக்கே நீ திரும்பிப்போ என்ற பிரிவினைகள் ஆரம்பித்திருக்கக்கூடும். பிணக்குகள் கைகலப்பில் முடிந்திருக்கும். அவை பின்னர் போராக மாறியிருக்கும். உயிரிழப்புகளும் உடமைச்சேதமும் விழுப்புண்களும் சமூகங்களிடையே மிகுந்திருக்கும். மூதாதையர் என்றாலும் அவர்களும் வெறும் மனிதர்கள்தானே. ஆகவே நம் மூதாதையரின் குணங்கள் சமகால மனிதர்களின் குணங்களினின்று உயர்ந்து நின்றுருக்கும் என்று எண்ணுவது வெற்றுச்சிந்தனை அல்லவா? இவ்வாறான கணங்களில்தான் கலைஞர்களின் சிந்தனை தம் சக மனிதர்களை மீறி உயர்ந்து நிற்பதுண்டு. தம்மிடையே பிளவுபட்டுக்கிடக்கும் மனிதர்களிடம் சென்று “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்று இடித்துரைக்கவும் விழுப்புண்ணால் வீழ்ந்துகிடப்பவரிடம் “தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா” என்று எடுத்துச்சொல்லவும் கணியன் பூங்குன்றனார் போன்ற மேன்மனிதர்களால்தான் முடியும். அத்தகு மேன்மை கொள் கருத்துகள், இயற்றியவர் காலத்தையும் தாண்டி ஈராயிரம் வருடங்கள் கடந்து நம் காலத்திலும் நின்று நீடிப்பதற்குச் சங்கம் வகுத்துக்கொடுத்த தொகை நூலாளர்களும் தேவைப்படுகிறார்கள்.

இந்த நீண்ட பீடிகைக்குக் காரணம் உண்டு.

அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களாக நாமும் ஒரு புதிய சமூக அமைப்பிலேயே இன்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். பிறிதொரு நிலத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, பின்னர் இங்கே குடிபெயர்ந்து இந்தப் புதிய சமூக அமைப்பினுள் தம்மை உள்ளீடு செய்யும் முதலாம் தலைமுறை மனிதர்கள் ஒரு பக்கம். அந்த மனிதர்களின் குழந்தைகளாக வீட்டிலும் வெளியிலும் வேறு வேறு வாழ்வுகளை வாழும் இரண்டாம் தலைமுறை ஒரு பக்கம். தமிழைத் தம் பாரம்பரியமாகக் கொண்ட ஆனால் அவுஸ்திரேலிய வாழ்வியலை முழுமையாக உள்ளீர்த்த மூன்றாம் தலைமுறை இன்னொரு பக்கம் என மூன்று வெவ்வேறு தலைமுறைகளை நம் தமிழ்ச்சமூகம் இப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மூன்று தலைமுறைகளும் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் வாழ்க்கையில் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள் தனித்துவமானவை. அவர்களின் அகச்சிக்கல்கள், அடையாளக் குழப்பங்கள் எல்லாமே புரிதலுக்குக் கடினமானவை. இம்மூன்று தலைமுறைகளிடத்தே இருக்கும் மத நம்பிக்கைகள், சமூகக் கோட்பாடுகள், சக மனிதரை எதிர்கொள்ளும் பார்வைகள் என எல்லாமே வித்தியாசப்படுகிறது. அவர்கள் தம்மிடையே பேசும் மொழிகூட வேறுபடுகிறது. முதலாம் தலைமுறை தம்மிடையே தமிழிலும் வெளியிலே தட்டுத்தடுமாறி ஆங்கிலத்திலும் தொடர்பாடல் செய்கிறது. இரண்டாம் தலைமுறை தம் குடும்பத்தாருடன் தமிழிலும் நண்பர்கள் வட்டாரத்துடன் ஆங்கிலத்திலும் உரையாடுகிறது. மூன்றாம் தலைமுறை எல்லோரிடத்திலும் ஆங்கிலத்திலேயே முயற்சி செய்கிறது. இவற்றில் விதிவிலக்குகள் இருக்கக்கூடும். ஆனால் பொதுவான பண்பு இதுதான். இங்கு மொழி வெறும் ஆரம்பப்புள்ளிதான். தமிழ்சார் கலாச்சாரப் பண்புகள், கொண்டாட்டங்கள், மதங்களை அணுகும் முறை, உறவுகள், குறிப்பாகத் துணை தேடல், கூடி வாழும் குடும்ப அமைப்புகள், பெரியோரைப் பேணல் என்பவற்றிலெல்லாம் இத்தலைமுறைகளின் கருத்துகள் பெரிதும் மாறுபட்டிருக்கின்றன. பொதுப்பண்புகளும் இருக்கின்றனதான். ஆனால் கருத்து வேறுபாடுகள் பெரிதும் உளது என்பதை மறுக்கவும் முடியாதல்லவா?

அப்படியானால் எது எம்மையெல்லாம் இணைத்து வைத்திருக்கும் புள்ளி?

இந்தக்கேள்விக்கான பதிலைத்தான் இம்முறை இளவேனில் சஞ்சிகை அறிய முயற்சி செய்கிறது. இதுவரை காலமும் தமிழ் என்ற மொழியே நம்மை எல்லாம் இணைத்து வைத்திருக்கும் புள்ளி என்று நாங்கள் திடமாக நம்பியிருந்தோம். அந்த நம்பிக்கையைக் கொஞ்சம் வலுவாகவே நம் இளைய தலைமுறையிடமும் திணிக்க ஆரம்பித்தோம். தமிழ் என்ற மொழி நம்மையெல்லாம் இணைக்கவல்ல மிகச்சிறந்த கருவி என்பதில் எந்த மாற்றுக்கருத்தும் இல்லை. தமிழ் மொழியை நாம் நம் எதிர்காலச் சந்ததிக்குத் தொடர்ந்து பயிற்றுவித்தல் அத்தியாவசியம் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. இதிலே சமரசங்களுக்கு இடமில்லை. புலம்பெயர் சமூகத்தில் தமிழ் மொழி தழைத்தோங்க இரண்டு விசயங்கள் தொடர்ந்து நிகழவேண்டும். ஒன்று தொடர்ச்சியான புலம்பெயர்வானது தமிழ் நாடு, ஈழம் போன்ற தமிழர் தேசங்களிலிருந்து இவ்விடம் நோக்கி நகரவேண்டும். இன்னொன்று, இங்குள்ளோர் தமிழையும் அதன் பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் தொடர்ந்து பற்றியிருத்தல்வேண்டும். இந்த இரண்டையும் நாம் தொடர்ச்சியாகச் சிறப்பாகவே செய்துவருகிறோம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

ஆனால் இந்த மொழிப்பேணல் முயற்சியில் இருக்கின்ற அத்த ஆர்வமிகுதியால் சமயத்தில் நாங்கள் எங்களுடைய இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறைகளிடமிருந்து மிகவும் விலகிப்போய்விடுகிறோம். தமிழ்மொழிமீதான பரிச்சயத்தைக் கட்டாயத் தேவையாக ஆக்குவதன்மூலம் வளர்ந்த இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறையோடு கருத்தியல் ரீதியாக ஆழமாக உரையாடும் சந்தர்ப்பத்தை நாம் இழந்துவிடுகிறோம். என்னதான் நாம் முட்டி மோதினாலும் இருபதுகளைத் தாண்டிய இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறை ஆங்கில மொழியிலேயே பெரிதும் சிந்திக்கிறது. தம் ஆழமான சமூகப் பார்வைகளையும் அகப் பிரச்சனைகளையும் ஆங்கிலத்திலேயே அவர்களால் விரிவாக நம்மோடு பரிமாறிக்கொள்ளமுடிகிறது. தமிழிலேயே தொடர்பாடல் செய்யவேண்டும் என்ற விதி அமைக்கப்படும்போது அந்தக் குரல்கள் தானாகவே கொஞ்சம் அடங்கிவிடுகின்றன. அல்லது அவர்கள் நினைப்பதை ஆழமாக, மொழியின் பரிச்சயமின்மையைத் தாண்டி அவர்களால் பேசமுடிவதில்லை. இதனால் நம் தலைமுறைகளுக்கிடையே இடைவெளி மேலும் அதிகரித்துவிடுகிறது. குடும்பங்களில் பெரும்பாலும் இது நிகழுவதில்லை. காரணம் அங்கே பெரியவர்கள் தமிழிலும் இளையவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் உரையாடக்கூடிய சூழலை நாம் அனுமதித்திருக்கிறோம். ஆனால் ஏனோ அதனைப் பொதுவெளியில் நாம் அனுமதிக்கத் தவறிவிட்டோம். இதனால் நம் தமிழ்ப் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளில், தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளில் அந்தத் தலைமுறை தம் எண்ணங்களை ஆழமாக விரித்துரைக்கும் சந்தர்ப்பம் அறவே அற்றுப்போகிறது.

தமிழ் என்பது வெறும் மொழி மட்டுமல்ல. அது ஒரு வாழ்வியல். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னமே தனக்கான இலக்கண நூலைத் தொல்காப்பியம் எனும் மாபெரும் இலக்கியமாகவே பாடிவைத்த மொழி இது. அந்தளவுக்குத் தமிழர் வாழ்வு பெரிதும் மேம்பட்டிருந்தது. இதே “தீதும் நன்றும்” பாடலில் கணியன் பூங்குன்றனார் இன்னொரு கருத்தையும் முன்வைக்கிறார். வானத்தில் மின்னலுடன் விழுகின்ற சிறு துளி மழை நீர் ஒன்று சேர்ந்து, பெரும் ஆறாக மாறிப் பாறை, மலை தாண்டி, முட்டி மோதிச் செல்லுமாம். மனித வாழ்க்கையும் அதுபோலத்தான். அதனால் பெரியவர்களை ஏற்றிப்போற்றி வியந்து பாராட்டவும் வேண்டாம். சிறியர்களை ஏளனம் செய்தும் இகழ்தலும் வேண்டாம் என்கிறது அப்பாடல்.

“வானம் தண்துளி தலைஇ யானாது

கல் பொருது மிரங்கு மல்லல் பேரியாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறை வழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே,
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”

கணியன் கூறிய வார்த்தைகள் நமக்கானவையே. நம் தமிழ் மொழியும் சிறு காட்டிடைக் கூட்டத்தின் தொடர்பாடல் மொழியாக ஆரம்பித்து, நம் முதாதையரின் பயணத்தோடு அதுவும் வளர்ந்து, முகிழ்ந்து, பேராறாகி இன்று ஜீவந்தியாக வளர்ந்து நிற்கிறது. அதற்குள் மொழி, பண்பாடு, பல்வேறு வழிபாட்டுக் கூறுகள், அறம், அறிவியல், கலை, இலக்கியம், இவற்றையெல்லாம் உள்ளீர்த்த மானுட வாழ்வு என்று சகலதும் கலந்திருக்கிறது. திணைகளுக்கமைய அது பல பரிமாணங்களை எடுத்திருக்கிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியோடு மருவியிருக்கிறது. எழுத்துருக்கள் மாறியிருக்கின்றன. பல மொழிகளை உள்வாங்கியிருக்கிறது. வெறுமனே மொழியாக இன்றி தமிழ் ஒரு வாழ்வியலாகப் பிரவாகித்து நிற்பதன் சூட்சுமம் இதுவே. இந்த நதி இப்போது கண்டங்கள் தாண்டியும் பாய ஆரம்பித்திருக்கிறது. நதி தான் பாயும் நிலத்தின் குணங்களையும் தன்னகத்தே கொள்ளுமாம். தன் குணங்களை அந்த நிலத்துக்கும் பாய்ச்சுமாம். வேறு நதிகளோடு இணைந்து மேலும் பெரு நதியாக வளருமாம்.

தமிழும் அவ்வாறே.

அதனாலேயே தமிழர்களான நாம் நாமிருக்கும் நிலம் சார்ந்து சில சமரசங்களைச் செய்துகொள்ள முனைகிறோம். நம் தலைமுறைகளோடு உரையாடத் தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் ஆங்கிலத்தையும் கையில் எடுக்கிறோம். இங்கு நிகழ்வது இரு மொழிகளின் கூடுகை ஆகும். எம் மக்களுக்கு, எம் தலைமுறைகளுக்கு என்று தனியான கதைகள் உண்டு. அகம், புறம்சார் சிக்கல்கள் அவர்கட்கு உண்டு. மொழியைவிட நாம் அப்பிரச்சனைகளைப்பற்றி உரையாடுவதும் நம்மிடையே புரிதல்களை வளர்ப்பதும் மிக அவசியம் என்று எண்ணுகிறோம். கணியன் பூங்குன்றனாரைத் தமிழிலேயே நம் தலைமுறைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்துதல் சாலச்சிறந்தது. ஆனால் அது முடியாத பொழுதுகளில் ஆங்கிலத்திலேனும் அவரைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் அல்லவா? பாடலின் கருத்து மொழியினையும் தாண்டிய மானுட உயர்வுக்கானது அல்லவா? நம் இளைய தலைமுறை நமக்கு ஒரு சேதி சொல்லத் தலைப்படும்போது மொழியைக்காட்டித் தடை போடுதல் கீழ்மை அல்லவா?

அதனால்தான் இந்த இளவேனில் வெளியீட்டில் படைப்புகளை இருமொழியிலும் நாம் முயன்றிருக்கிறோம். நாம் நம் கருத்துகளைக் கொண்டுசெல்ல மொழி ஒரு தடையாகக்கூடாது என்பதே இதன் ஆதார நோக்கம். இந்த இருமொழிக் கூடுகையினூடே நாம் நம்முடைய தமிழர் வாழ்வியலைத் தேவையான காலத்தின், திணையின் பரிமாணங்களோடு கொண்டு நகர்த்த முடியும் என்று திடமாக நம்புகிறோம்.

இம்முயற்சி பற்றிய உங்கள் மேலான கருத்துகளையும் இவ்விதழின் ஆக்கங்கள் பற்றிய உங்களின் பொதுவான பார்வைகளையும் ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

அன்புடன்,

இளவேனில் ஆசிரியர் குழாம்

editor@caseytamilmanram.org.au

Editorial - Confluence of the languages

Greetings to you all,

From children to adults alike, we have always grown up sharing our stories through the help of Ilavenil magazines. Ilavenil has brought us numerous literatures such as youth works, youth essays, poems and elder experiences. As an example of which is the text we present to you today.

‘Everywhere is home, everyone is our kin’
‘You only reap what you sow’

A Tamil litterateur called ‘Kaniyan Pungundranar’ wrote these lines more than two thousand years ago. This poem reflects that every place to exist is our home and that every person to exist is our family. Furthermore, the good and the bad are not given to us by others but are instead given to us by ourselves, as a result of our own actions. We must be proud of our ancestors for having such profound and progressive viewpoints. However, it is vital that we also analyse the reasoning behind why a poet of that time produced a poetry with these contentions, to get a further understanding and important context.

Due to societal changes, humans were travelling all around the world and settling down in different countries and continents. Historically, this has given way to the rise and existence of many communities and cultures in every part of the world. Moreover, from the beginning of time humans have been disputing over land, ethnicity and differences. This must’ve exacerbated into wars and conflicts that we see occurring to this day. As a result of the losses incurred to society, our ancestors and in particular litterateurs such as Kaniyan Pungundranar, had transcended others in society to establish teachings that are relevant to this day. They were truly remarkable in their progressiveness and artistry to teach those that were fighting over such differences to treat each as family, whilst teaching those experiencing a loss due to this, that it is in fact a result of their own actions. The need for these teachings is required to this current day, due to the continued disputes over human differences and hatred. Hence, their extensive work to instill self awareness and compassion can only be perpetuated and educated to societies to come through established and funded literary associations, a wishful luxury which poet Kaniyan could afford during his time. In fact, the era of 300 BC to 200 AD was the golden era of Tamil Literature, called ‘Sangam Period’.

The reason for this anecdote is because we, the Australian Tamils, are all living in Australia as a newly congregated migrant community. This includes the first,

second and third generation of Australian Tamils. First generation typically consists of individuals born in a different country, trying to integrate themselves into the Australian culture and community. On the other hand, the second generation consists of their children, who live a separate life at home and out of home, to balance the two cultures they were brought up in. Whilst the third generation consists of Australian Tamils who share a Tamil heritage but are only familiar with the Australian culture and language. Hence, there are many differences in the lives lived by each of these generations. They may experience issues of varying differences and in different ways. A key example is identity crises, which vary from an individual to another. There are vast differences of opinion and values between each generation. This is often due to the difference in religious beliefs, community expectations and perception of others amongst each subset. Furthermore, there's often also a communication gap between these generations due to the language differences caused by the varying degrees of fluency in Tamil or English. This is because the first generation tend to speak fluently in their mother tongue of Tamil within their homes but struggle to communicate in English. The second generation tend to speak in Tamil with their parents and in English with their friends. Whilst the third generation attempt to converse with all in English. While there may be exceptions in these, this is usually the case. In addition, the lack of fluency in a language is just the beginning here. Tamil cultural practices, values, celebrations, relationships, friendships, family and connection with the elderly are all areas where these generations differ. Therefore, this prevents each generation from being able to thoroughly communicate themselves or procure a complete understanding of 'other' and creating an evident divide. Furthermore, there are of course some shared qualities and connections between these generations, it is undeniable that there are also vast differences.

Then the question becomes what still truly continues to bind us together, despite these differences?

Answering this question has been the focal point of this issue of the Ilavenil magazine. It cannot be disputed that Tamil is a useful tool to help bring us together, so it is essential that we continue to teach the Tamil language to our future generations. Furthermore, for the Tamil language to thrive in the diaspora, two things must continue to happen. One is continuous migration from Tamil Nadu, Eelam and other Tamil speaking countries to Australia. Another is that the people here should continue to be aware of Tamil and its cultural elements. There is no doubt that we have been successfully and consistently doing both things well up until now. On the other hand, unfortunately due to our over emphasis on Tamil as a language and its importance, we had only exacerbated the divide between the three generations of Australian Tamils. By making familiarity with Tamil a mandatory requirement, we are losing the opportunity to engage ideologically with

the second and third generation. This is because due to how they were brought up and the education they procured; it is undisputed that they do most of their critical thinking in English rather than Tamil. Therefore, the only avenue for them to share their deep social views and internal problems with us is through English. Their voices are silenced and their integration to the community is severed when the rule is set that they can communicate in Tamil only. Due to social norms in many household environments elders elect to converse in Tamil, whilst young in English. However, we forbid this in public Tamil forums. Hence, these issues have collectively resulted in widening the gap between each generation of Australian Tamils and caused the reduction of participation and insightful input from the younger generation in Tamil cultural events and features of the magazine.

In the very same poetry quoted above, the poet Kaniyan Pungundranar goes on to present further ideas and teachings. Like a raft drifting along in the rapids of a great river, dashing over the rocks after a downpour (from skies resounding with thunder and lightning), our life, no matter how dear, follows its own course (nature). We know this from the vision of wise seers/elders who can see. So, we are neither awestruck by the great nor do we belittle the 'not so great'.

Kaniyan's words are also relevant in this case as Tamil language, being one of the oldest languages, would've started as a basic way of communication between our tribal ancestors. With their journey, it also grew and flourished and today it stands as a river of life. Tamil now consists of language, culture, various elements of worship, virtue, science, art, literature, and human life. Tamil has evolved with the times and the development of various scientific endeavours, whilst absorbing other languages. This is the reason why Tamil is not just a language but a way of life. Just like a river, it has now begun to spread across the world, in various continents. Furthermore, it also takes on the qualities of the land it flows through and spreads it to wherever it flows. Moreover, it will continue to integrate with other cultures and languages to grow into a stronger and flourishing river.

That is why we Tamils tend to make some compromises depending on the land we are in. We must also use English when necessary to communicate with our generations. This gives way to a positive and mutually beneficial integration of two languages. Each generation has unique stories and unique values relevant to their times and experiences. Furthermore, we all have internal and external problems. It is much more important to talk about these issues and develop mutual understanding than solely concentrating on a language. Whilst it is ideal to introduce Kaniyan Pungundranar and his work to our generations in Tamil itself, we should also introduce his teachings in English to our younger generations when that is not possible. It is much more important that they understand every aspect of the substance and its message rather than just its language component.

In this publication we have attempted to publish works from both languages to ensure that we have the input of our younger generations. The rationale behind this is that language should not be a barrier for us to convey our ideas. We firmly believe that we can move forward in this new era for Tamil in Australia where it is progressively and positively integrated with the culture and land we live. This will help Australian Tamils gain a new and clear identity, without divide amongst each generation.

We hope to have more discussions and engagements with our community in this effort. We would greatly appreciate your valuable comments and feedback.

Thank you,

Ilavenil Editorial Team

editor@caseytamilmanram.org.au

Originally written in Tamil, loosely translated to English by Yadu Balashanmugan

சிறுவர்களின் பார்வையில் பொன்னியின் செல்வன் பாத்திரங்கள்

பொன்னியின் செல்வன் நாவல் எழுபது ஆண்டுகளாகப் பல தலைமுறைகளைத் தாண்டி, இன்னமும் கொண்டாடப்படும் நாவலாக இருந்துவருகிறது. ஆரம்பத்தில் தொடராக வெளிவந்து, பின்னர் நாவல், மேடை நாடகம், தொலைக்காட்சித் தொடர் மற்றும் ஒலிப்புத்தகம் என்று பல்வேறு ஊடக வடிவங்களைப் பெற்று மக்களைச் சென்றடைந்து வருகிறது. நாவலின் பாத்திரங்கள் தனித்துவமான குண இயல்புகளோடு மிக நேர்த்தியாக சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் வாசகர்கள் இந்தப் பாத்திரங்களின் இரசிகர்களாக மாறி, யார் பெரியவர் என்று வாதம் செய்யும் அளவுக்கு நாவலோடு ஒன்றிப்போயிருக்கிறார்கள்.

அவுஸ்ரேலியாவின் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு இந்த நாவலைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது எவ்வாறு? நாம் நேசித்ததைப்போல அவர்கள் இந்தப் பாத்திரங்களை நேசிப்பார்களா என்ற ஐயம் நம்மில் பலருக்கு எழுவதுண்டு. நாம் மிகவும் இரசிக்கும் இந்த நாவலின் மொழிநடை, இன்றைய தலைமுறைக்குப் பரிட்சையமானதல்ல. மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பதிப்புகளில் நாவலின் உயிர்ப்பு வலுவழிந்துபோகிறது. இருந்தாலும் கல்கியின் பாத்திரங்களை எங்கள் சிறார்களிடம் அறிமுகப்படுத்துவது இனி அவ்வளவு சிரமமில்லை. பொன்னியின் செல்வன் நாவல் திரைப்படமாக, ஆங்கில உப தலைப்புகளுடன் வெளிவந்திருப்பதால், மூன்று மணிநேரத்தில் நம் சிறார்கள் நாவலின் பாத்திரங்களோடு பரிட்சையமாகி விட்டார்கள். அவர்கள் தாம் பார்த்து இரசித்த பாத்திரங்களை நம்மோடு தங்கள் மொழியில் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

ஆதித்த கரிகாலன் - விதுஜன்

ஆதித்த கரிகாலன் சுந்தரச் சோழனின் மிக மூத்த மகன். ஆதித்த கரிகாலன் அவரின் நண்பன் வந்தியேத்தேவனுடன் இந்தியாவின் பல பகுதிகளை போரிட்டு வென்றான். ஆதித்த கரிகாலன் ஒரு மிகச் சிறந்த போர் வீரன். அவர் பாண்டியர்களோடு போரில் வென்ற பின் நிற்பாட்டாமல் அடுத்த பகுதியோடு போர் போட்டு வெற்றி

பெற்றான். இராஷ்டிரகூட மற்றும் பல்லவ நாடுகளை வென்றான்.

பதினம் வயதில் ஆதித்த கரிகாலனின் காதலி, நந்தினி அவரை விட்டுச் சென்ற பின் அவர் கவலையாக இருந்தார். நந்தினியை ஒரு வேறு ஆணோடு கண்டபின் அந்தக் கவலை கோபமாக மாறியது. இந்தக் கோபத்தோடு ஆதித்த கரிகாலன் போரிற்குச் சென்றான்.

எனக்கு ஆதித்த கரிகாலன் பிடிக்கும் ஏனென்றால் அவர் ஒரு கோபக்காரனாக இருப்பார். இந்த கோபத்தைப் பாவித்துப் படத்தில் போரிற்குப் போய் வென்றுதான் வருவார்.

பூங்குழலி - அரன்

பூங்குழலி ஒரு நல்ல படகோட்டி. மீன் பிடிப்பதிலும் கெட்டிக்காரி. பூங்குழலி வந்தியத்தேவனுக்கும் பொன்னியின் செல்வனுக்கும் உதவி செய்தவர். படத்தின் கடைசியில் வந்தியத்தேவனை ஒரு பெரிய கப்பலில் கடத்திக்கொண்டு போகும்போது அவரைக் காப்பாற்றப் பொன்னியின் செல்வனோடு படகில் சென்றார். பூங்குழலிக்குப் பொன்னியின் செல்வனில் நல்ல ஆசை.

சிலவிடயங்களில் பூங்குழலி என்னை மாதிரியே இருப்பார். அவரை மாதிரி எனக்கும் தனிமையில் இருந்து யோசிக்க விருப்பம். எனக்கும் கடல் மிகவும் பிடிக்கும்.

குந்தவை

சோழ இளவரசி குந்தவையின் அழகும், அறிவும் ஆளுமையும் இரண்டு சிறுமிகளின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றன.

- அர்ச்சனா -

குந்தவை சோழ நாட்டு இளவரசி. மிகவும் அழகானவள். சிறந்த புத்திசாலி. எல்லோருடனும் பாசமாகவும் அன்பாகவும் பேசுவாள்.

குந்தவை நீண்ட அழகிய கூந்தல், இரண்டு அழகிய வட்டக் கண்கள், மெல்லிய இடை, அழகான சிரிப்பு உடையவள். படத்தில் மிகவும் அழகாக 'காதோடு சொல்' பாட்டுக்கு நடனம் ஆடினாள். மிகவும் அழகான நகைகள் போடுவாள். இது எனக்கு மிகவும் விருப்பம். நகைகள் தலையிலும் கழுத்திலும் பள பள என மின்னும்.

குந்தவை தாய், தந்தை சகோதரங்கள் மீது பாசம் மிக்கவள். நாட்டின் மீது பற்று உடையவள்.

நண்பிகளுடன் கலகலப்பாகப் பழகுவாள். நாட்டை மிகத் திறமையாகப் பாதுகாத்தாள்.

பெரியவர்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை கொடுப்பாள். பல வண்ண உடைகள் அணிவாள்.

எனக்குக் குந்தவையை மிகவும் பிடடிக்கும். பல நல்ல விடயங்களைப் படத்தில் கற்றேன். எனக்கு திரிசா மிகவும் ஆசை ஆனால், பாகுபலி படம் தமன்னா குந்தவையாக வந்தால் மிகவும் நல்லது.

- ஷரணி -

குந்தவை என்று கூறும் பொழுதே, தனது அழகாலும் அறிவாலும் சோழ இராய்ச்சியத்தையே வென்ற பெண்மணி என்று தான் நாம் கூறமுடியும். அவரில் பெண்ணாகிய நான், இரசித்த பல விடயங்கள் உண்டு. முதலில், அவரது நாட்டுப்பற்று. எக்காலத்திலும், எச்சூழலிலும் தன் நாட்டு மக்களுக்காகவே வாழவேண்டும் என்ற மனப்பாங்கோடு தான் அவர் வாழ்ந்தார்.

இளவரசி என்ற கர்வமோ, தலைக்கனமோ அவருக்கு இருக்கவில்லை. தான் தன்னுடைய நாட்டின் சேவகி என்ற உணர்வுதான் இருந்தது. நந்தினியிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஆதித்த கரிகாலன் தன்னையே இழந்த ஒரு நிலையில் இருந்தால் கூட, அண்ணன் என்ற பரிதாபத்தால் அவரையும் நந்தினியையும் தான் பிரித்து வைத்தது பிழை என்று கடைசிவரை குந்தவை மனம்மாறவில்லை. குடும்பவிவரம் அறியாத ஒரு பெண்மணி ராணி ஆவது நாட்டிற்கு அபாயமான ஒரு தவறு என்றே ஒவ்வொரு முறையும் கூறினாள். இந்த விதத்தில், தன் நாட்டின் நலமே எனது தலையாய கடமை என்ற தெரிந்து கொண்ட குந்தவை, என்னைப் பெருமளவில் பாதித்தாள்.

ஆழ்வார்க்கடியன் நம்பி - நிலவன்

எனக்குப் பிடித்த
கதாபாத்திரம், வீரம், புத்தி,
நேர்மை, மற்றும் விசுவாசம்
ஆகிய நான்கு
குணங்களை
கொண்டுள்ளவர்; அவர்தான்
ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி.

முதலாம் பாகம் "புது
வெள்ளம்" என்ற

அத்தியாயத்தில் வந்தியத்தேவனைச் சந்திக்கும்போது ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி முதற் தடவை தோன்றுகிறார். அவரைச் சோழ நாட்டில் சுற்றித் திரிந்து மற்ற சமயத்தவர்களுடன் விவாதம் செய்யும் வைஷ்ணவராக அறிமுகப்படுத்துகிறார் கதாசிரியர் கல்கி. ஆனாலும், அவரின் உண்மையான எண்ணங்கள் இன்னும் மர்மமாகவே இருக்கின்றன. காட்டில் நடக்கும் ஆபத்துதவிகள் கூட்டத்தை உளவு பார்ப்பது போன்ற பல சமயங்களில் கதையில் தோன்றுகிறார். பின்னர், அவர் மந்திரி அநிருத்த பிரம்மராயர் சேவையில் ஒரு அறிவார்ந்த உளவாளி என்பது தெரியவரும். ஒரு வைஷ்ணவர் வேஷத்தை அணிந்து, மிகவும் தந்திரமாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் மற்றவர்கள் அறியாமல்

ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி ஒற்றராக வேலை செய்தார். அவர் அறிவுத்திறன் வாய்ந்தவர் என்பதை இது காட்டுகிறது.

இரண்டாவதாக, ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி நிறைய தைரியம் கொண்டவர். கடம்பூர் அரண்மனையில் நடந்த ரகசியக் கூட்டத்தை உளவு பார்க்கும்போது அவரது அச்சமின்மை வெளிப்படுகிறது. சோழ வம்சத்தின் நலனுக்காகவும், மக்களின் நலனுக்காகவும் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருந்தார் ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி.

"இச்சகத்து னோரெலாம் எதிர்த்து நின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே"

என்ற பாரதியாரின் பாடலுக்கிணங்க, சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு எதிரான சதியில் பல வீரர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் உளவாளிகள் இருந்தபோதிலும், நம்பி தனது பணியில் உறுதியாகவும் வீரமாகவும் இருந்தார். கூடுதலாக, அவர் நேர்மை மற்றும் விசுவாசம் என்ற நல்ல குணங்களைக் கொண்டவர். அவரின் நண்பன் வந்தியத்தேவனை பல சமயங்களில் காப்பாத்தியுள்ளார். ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி நண்பனுக்கும், நாட்டுக்கும், அரசருக்கும் மிகவும் விசுவாசமாக இருந்தார். சோழ வம்சத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற அவரின் இலட்சியம் நேர்மையானது.

ஒரு காட்சியூடகமாக பொன்னியின் செல்வன் இன்றைய தலைமுறையையும் சென்றடைந்திருக்கிறது என்பது ஒரு அகநிறைவைத் தருகிறது. தமக்கே உரிய மொழிநடையில் இந்தச் சிறார்கள் தம்மைக் கவர்ந்த பாத்திரங்களைப் பற்றி எழுதியிருப்பது மொழியின் தொடர்ச்சியைப் பற்றியும், இலக்கிய ஈடுபாடு பற்றியும் புதிய நம்பிக்கையை விதைக்கின்றது.

தொகுப்பு - கேதா

பெற்றோரின் அந்த பாணிகாப்பு அவசியமா?

- ஹரிஜன் பசுபதிதாசன் -

என்னுடைய நண்பனின் பெயர் குகன். குகன் ஒரு புத்திசாலி. அவனை நான் முதல் முதலாக பத்து வயதில்தான் சந்தித்தேன். பாடசாலையில் எந்தச் சோதனை வந்தாலும்கூட குகன் அதில் நூறு சதவீதம் பெறுவதில் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் அவனின் பெற்றோர்கள் எப்போதும் மிகக் கண்டிப்பாக இருப்பதனால் அவனால் எங்களுடன் கொண்டாட்டங்கள் போன்றவற்றிற்குப் பெரிதளவில் வர முடியாமல் இருந்தது.

நானும் என் நண்பர்களும் அடிக்கடி ஒவ்வொருவரின் வீட்டிற்குச் சென்று விளையாடுவது வழக்கம். ஆனால் நாம் குகனை எப்போது அழைத்தாலுங்கூட “என்னால் வர முடியாது”, “என் பெற்றோர் என்னை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்” என்று சோகத்துடன் கூறுவான். இவ்வாறே பல வருடங்கள் கடந்தன. நானும் குகனும் பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் காலடி எடுத்து வைத்தோம். அனைவரும் VCE பரீட்சைக்காகத் தீவிரமாகப் படிப்பது மட்டுமல்லாமல் எல்லோரும் தங்கள் பாடசாலை வாழ்க்கையின் இறுதி வருடத்தை நண்பர்களோடு ஆனந்தமாய்க் கொண்டாடும் வகுப்புதான் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு. இருப்பினும் குகன் மாத்திரம் எங்களைப் பெரிதளவில் சந்திக்க முடியாமல் வீட்டில் படித்துக்கொண்டே இருந்தான். மாதங்கள் செல்லச் செல்ல, அவனுக்கும் அவன் நண்பர்களுக்கும் இடையிலே இருந்த இடைவெளி அதிகரித்தது. அவர்களுக்கிடையே ஓர் விசாலமான பாலமே உருவானது.

VCE பரீட்சைகளும் முடிவடைந்தன. நாம் அனைவரும் எதிர்பார்த்தவாறே, குகன் சாலச்சிறந்த புள்ளிகளைப் பெற்றான். அப்போதுதான் என் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் வந்தது. குகன் தன் பெற்றோரிடம் கெஞ்சி மன்றாடி என் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்திற்கு வரும் அனுமதியை ஆச்சரியமாகப் பெற்றான். நாம் அனைவரும் பூரிப்பில் குதூகலம் அடைந்தோம். ஆனால் குகன் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்த சமயம் மிகவும் சங்கடப்பட்டான். ஒரு காலத்தில் மூச்சு விடாமல் உரையாடிய நண்பர்களோடு இப்போது என்ன கதைப்பது என்றே அறியாமல் தடுமாறினான். திடீரென்று குகன் ஓரமாக விலகிச் சென்றான். என்ன

நடந்தது என்று விசாரிக்கச் சென்றபோது அவன் கூறிய வார்த்தைகள் இப்போதும் என் மனதை வருத்தத்திற்கு உண்டாக்குகிறது. “என் பெற்றோர் நான் அதிகமாகப் பார்ட்டிக்குச் செல்லக்கூடாது, அளவுக்கதிகமாக நண்பர்களைச் சந்திக்கக் கூடாது என்று அக்கறையோடு என்னைக் கண்டித்தார்கள். ஆனால் அதே அக்கறைதான் என்னை என் நண்பர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகமுடியாமல் தடுக்கிறது. இந்த அறையில் எத்தனையோ நபர்கள் இருந்தாலுங்கூட நண்பர்கள் இல்லாமல் தனிமைப்பட்டது போலவே உணருகிறேன்” என்று குகன் கூறினான்.

இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் என்னைப்போன்ற தமிழ் இளைஞர்கள் தங்கள் நண்பர்களோடு கொண்டாட்டங்களுக்குச் செல்வதும் ஒருவர் மற்றவர் வீட்டிற்குச் செல்வதும் சர்வ சாதாரணமானதாக உள்ளது. ஆனால் ஈழம், இந்தியா போன்ற தமிழ் பேசும் நாடுகளில் எம் பெற்றோர் வளர்ந்து வரும் காலத்தில், பிள்ளைகள் தங்கள் நண்பர்களைச் சந்திப்பது, partyக்கு போவது போன்ற பழக்கங்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாக இருந்தன. இதனாலேயே குகனின் பெற்றோர், தங்கள் தாய்நாட்டில் தாங்கள் எவ்வாறு சமுதாயத்தில் பழகி நட்பு பாராட்டினார்களோ அவ்வாறே குகனும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து, அவனின் சமூக வாழ்க்கையில் தாங்களே ஓர் தடைக்கல்லாக உருமாறி நிற்கிறார்கள்.

“செயற்கரிய யாவுள நட்பி னதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு...” (திருக்குறள், 781)

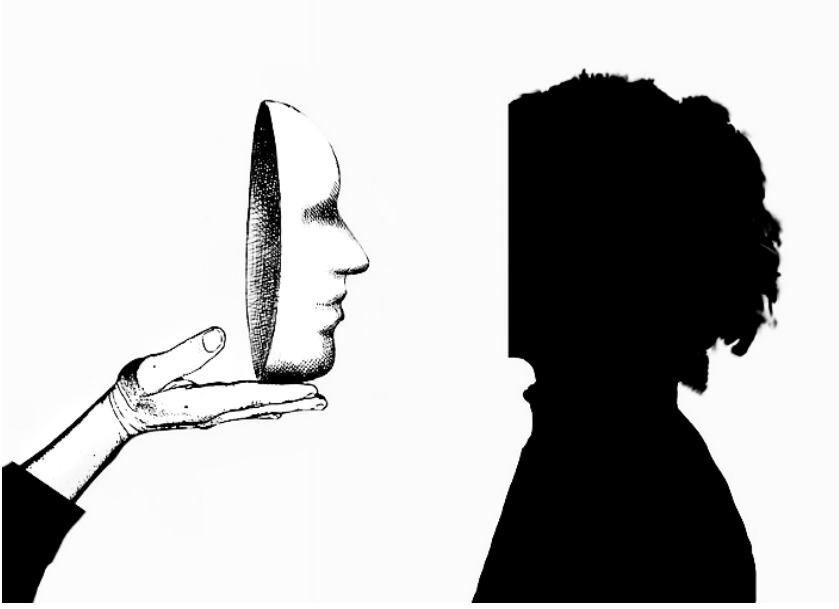

அதாவது, நட்பைப்போல் தேடி அடைய வேண்டிய சிறந்த பொருள் வேறொன்றும் இல்லை. சமயத்தில் பகைவரிடமிருந்து காப்பு அளிக்க நட்பைப்போல் உயர்ந்த பொருள் கிடைப்பது அரிது. நட்பு ஒருவரின் வாழ்வில் அத்தியாவசியமானது என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. ஆனால் அந்த நட்பை எவ்வாறு பாராட்டுகின்றோம் என்பது ஒவ்வொரு நாட்டுடனும் காலத்துடன் மாறக்கூடியது. இலங்கையில் நண்பர்கள்போலவே இங்கு அவுஸ்திரேலியாவின் முற்றிலும் வேறுபட்ட கலாச்சாரத்தில் வாழும் இளைஞர்களும் நண்பர்களுடன் பழக வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது யதார்த்தமற்றது.

தங்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை எண்ணிப் பெற்றோர்கள் கண்டிப்பாக இருப்பது தவறில்லை. ஆனால் தங்கள் பிள்ளைகள் தங்களைப் போலவே சமுதாயத்துடன் பழகவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு நியாயமற்றது. எங்கள் இளைய தலைமுறையின் ‘சமூக வாழ்க்கை (social life)’ காலத்துடன் மிக வேகமாக மாறி வருகிறது. அதைப் பெற்றோர்கள் புரிந்துகொண்டால், தங்கள் பிள்ளைகளின் சமூக வாழ்க்கைக்குத் தடையாக நில்லாமல், அதை மெருகேற்றுவதற்கு உதவ முடியும்.

“Long walk to emancipation” - the struggles of the cursed generation

- Samrakshana -

Before I begin, I would like to acknowledge that I am a child of migrants who crossed the seas and came to a nation providing futuristic opportunities, seeking to live a relatively better life, whatever that might look like for any individual.

This however does not take away from the fact that these are unceded lands, on which our indigenous fellows live, breathe and suffer generational trauma due to colonisation. I write with this in mind, and will be covering generalised opinions from the perspectives of South Asian youth born and raised outside of their parents' homeland.

Culture is interchangeable with identity for many of us. What defines a culture?

Is it a language, attire, religion, history? Or is it all of those and perhaps more?

Moving one's life from one country to another, across the seas, and away from what is familiar, comes with its own challenges. Challenges which are faced with an unsettling anxiety around identity and the concept of home. With this anxiety, comes a vigorous need for control – where the offspring of migrants seem to become the target. Though they grow to learn and adapt in some ways to the multicultural and westernised environment around them, many ideals remain conservative. Dressing to fit in, changing their accents and discovering new foods unfortunately doesn't change their mindset about family dynamics and futuristic growth.

An inherent desire to attain a sense of accomplishment, is often displayed through the control of children in many forms. Here, culture plays the role of an agent.

Living their dreams vicariously through their children, in an attempt to create and achieve an ideal world outside of their places of upbringing, migrant parents force culture in many shapes and forms. Whether it be through the arts, religion, or language, these are some ways in which migrant parents exercise control over their children.

When a child becomes capable of identifying their individual preferences and attempts to express those needs, the child is suppressed. They are told that it is unacceptable to question their elders, and that their elders know best. The fundamental curiosity and emotional requests of a child are dismissed. Trust and respect are demanded on the basis of age, with very little returns which demonstrate trustworthiness for the child.

Children are often told, even into their adulthood, that they are incapable of making their own decisions. The executive decisions are forcefully made by parental figures, in most aspects of a child's life in a South Asian household. The lack of independence to think and behave of their own volition causes children to rebel against their controlling parents, leading them to engage in risk-taking behaviours, unhealthy relationships, and suppression of emotions. These are just some consequences of emotionally unavailable parents who forget to consider their children's ideas and thoughts.

Social practices and ideals passed off as cultural norms, which are actually patriarchal norms, are enmeshed into the daily lives of South Asians. This aggressively impacts the upbringing of children, their views of themselves, their perceptions of the world around them and subsequently their identity.

One of the most common deficiencies in these kinds of families is the significant difference in treatment between males and females. Gender roles are effortlessly programmed into that of the minds of young children.

The upbringing of children in migrant households further engrains patriarchal practices and enables misogyny by teaching discrimination of genders under the guise of traditional values.

Commonly, male children are enabled to exercise authority, their needs are catered to particularly by their mothers, they are excused easily for any troubles or inconveniences they cause and they are more readily accepted for their choices and decisions.

To complement this, female children in the household are groomed to adjust to their male relatives, most often by their mothers themselves. This passing on of patriarchal practices unfortunately takes place by women more outwardly, and is forced on their daughters as a way to prepare them for the next phase of their life – marriage and settling into their in-law's family, where they are expected to continue suppressing themselves or uphold self-respect, in order to please those around them and maintain the honour of their households.

This being said, it is a generalisation of what can be seen predominantly in the cohort that is being discussed. However, there are outliers and exceptions.

Stereotypically, due to the restrictions and limitations placed on migrant children, rebellion often manifests in the form of curiosity for freedom. This freedom most often being exploration of that which is shunned in South Asian households – alcohol, nightlife and all things associated with certain taboos and stigma. This often leads to unsafe practices and irresponsible decision making. Should children be exposed in small amounts to everything which exists, they may be able to better gauge and decide what they wish to engage in, and reach out to their parents for support and advice. The authoritative stance however, which most migrant parents carry, does not allow for a safe space and open communication channels to be established.

Disciplining and punishment in the form of excessive yelling, screaming and physical violence seems to be prevalent in migrant-households. Something which is frowned upon, especially corporal punishment, but widely accepted in South-Asian households. This violation creates the impression on children that they cannot trust their parents, and that the consequence of opening up will be aggressive punishment. Volatility and emotional instability displayed by migrant parents pushes children to believe that they must tip-toe around their parents, forcing them to further move away from them and all things associated with them.

A balance in presenting as friends as well as supportive parents is imperative to creating a strong bond with children. This power dynamic though, is what causes a drift between children and their migrant parents.

Constant questioning of children's abilities to again establish and maintain authority showing "who's boss" leads to self-doubt in children, and developmental issues. This translates in the later stages of life when parents suddenly expect independence, and find that their children are incapable of tending to themselves. From simple tasks such as paying bills to big life-changing decisions like finding a life partner becomes unbearably difficult for many. Migrant parents often use this as ammunition to say that they've done everything to protect their children and serve them, however the disservice really lies in that they did not allow for their children to pick up life skills, or hone into their own potentials to become confident and self-sufficient individuals.

The narrative that they moved here for a better future for us is what migrant parents use, and feel entitled to control our lives and expect that we display ourselves as a perfectly manufactured product of their wishes and desires.

Did they not move here for themselves to have a better future too?

What need is there to hold this decision over our heads and make us feel responsible, when we did not have a choice or say in being brought into this world in the first place?

Children do not choose to be born. Parents choose to give birth in order to typically keep their bloodline alive, and therefore owe it to their children to ensure they are safe, cared for, and sufficiently provided for. Material necessities will not suffice and the consideration of emotional and psychological wellbeing must be accounted for. The lack of acknowledgement that this decision was theirs based on their needs, shows egocentrism and that parents have not grown.

Though these behaviours which parents display are unjustified, delving into their past, their upbringing, their triggers and related traumas can provide context as to why they are this way.

Some factors which play a part in this complex generalised psyche include: the lack of awareness that they have not overcome the hurt they may have faced, the inability to accept that they are also flawed and have committed inexcusable deeds (as a result of their past experiences or personality issues), the denial that they are capable of provoking their children and causing further harm by invalidating their experiences and feelings- all contribute to a toxic cycle in which we all get stuck.

Cultural conditioning in the South-Asian subcontinent barely allows for elders to be held to account, as it is taught that they are not to be questioned, giving them the audacity to seem on par with God.

Openness to acceptance and accountability are drivers which may create space to instigate change, in combination with psychological assistance to address intergenerational issues.

This may be the healthiest, but most challenging and confronting way to break the cycle.

Due to the probability being incredibly low that migrant parents will agree to any of this, the burden of acceptance and finding closure falls on the children. A mission to answer the unanswered, to make sense of the voids and find some peace in the scary abyss that is this parent-child dynamic.

Can we accept that this is how it will be, and understand that there are reasons for which it is this way? The degree to which acceptance is embraced is contextual and not relevant to all situations, however along with that acceptance, breaking away and emancipating allows for children to be the best version of themselves that they can be – for themselves and for those around them.

Without addressing generational trauma or acknowledging that our migrant parents have unresolved issues and conflicts, it is impossible to break the cycle.

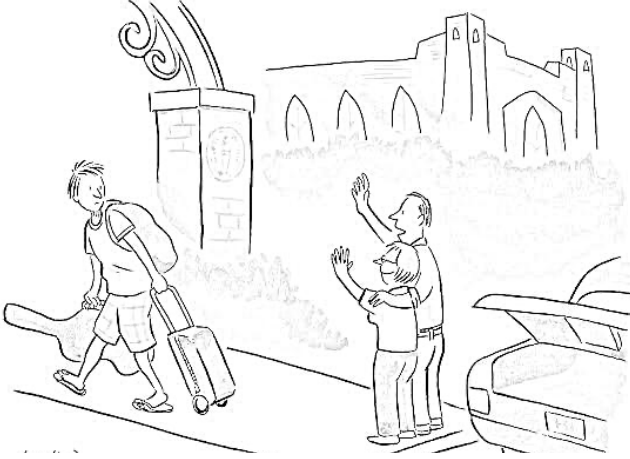
Breaking the cycle of these dynamics, patriarchy and unreasonable cultural and societal norms is challenging, and can often sever relationships between the two generations.

This work is however necessary, to ensure our future generations are not affected intensely by the same issues and traumas.

பறந்தல் இனிது

சாந்தி சிவகுமார் - கலாதேவி பாலசண்முகன்

எங்கள் வீட்டு முன்றலில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு குருவிகள் கூடு கட்டும். தேடித் தேடி தும்பும் தடிகளும் கொண்டு வந்து கூட்டை அமைக்கும். பெண் குருவி முட்டையிட்டு அடை காக்கும்போது ஆண் உணவு தேடிக்கொண்டுவரும். குஞ்சுகள் பொரித்தபின்னர் இரண்டு குருவிகளுமே அலைந்து திரிந்து உணவு தெரிந்து வந்து குஞ்சுகளுக்குப் பரிந்து ஊட்டும். பிறகு பறக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும். பின்னர் ஒரு நாள் குஞ்சுகள் தங்கள் கூட்டை விட்டுப் பறந்தே போய்விடும். திரும்பி வராது. அவர்களுக்கு என்று துணையும் கூடும் குஞ்சுமாய் வேறு ஒரு வாழ்வு. எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் மீண்டும் அடுத்த பருவ காலத்தில் இன்னொரு வடத்தை இழுக்கத் தொடங்குவர் பெற்றோர் குருவிகள்.

குருவிகள் என்று இல்லை எல்லா விலங்குகளும் உரிய காலத்தில் குட்டிகளை விட்டு விலகி தங்கள் வாழ்வை மீண்டும் தொடங்குகின்றன. இங்கு ஆஸ்திரேலியாவிலும் வேறு இன மக்களின் பிள்ளைகள் ஒரு வயதில் தனியாகச் சென்று வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வதில் எந்த தயக்கமும் காட்டுவது இல்லை.

ஆனால் எங்கள் இலங்கை, இந்தியத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இந்த மாற்றத்தை எப்படி அணுகுகிறார்கள் என்ற கேள்வியுடன் சில குடும்பங்களை நாம் தொடர்புகொண்டோம்.

முதலில் ஹாம்ப்டனில் வசிக்கும் சாரதா, சிவநம்பி தம்பதியிடம் பேசினோம். அவர்களின் மகன் தனியாகச் சென்று வேலைத்தளத்திற்கு அருகில் வசிக்கிறான். அதை ஒரு நல்ல விடயம் என்றுதான் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். மகன் அருகில் இல்லாதது சில சமயங்களில் கஷ்டமாக இருந்தாலும் அது சரியான முடிவுதான். அவன் இன்னும் பொறுப்புணர்வும் முதிர்ச்சியும் பெற இது உதவும் என்பதுதான் அவர்களின் சிந்தனை.

சாரதா, ஒரு சுவாரசியமான விடயத்தையும் கூறினார். திடீரென்று அவர் மகன் தொலைப்பேசியில் அழைத்து "அம்மா, நீங்கள் செய்யும் வைட் குருமா(white kurma) ரெசிபி சொல்ல முடியுமா? இன்றைக்கு டின்னருக்கு செய்யப்போகிறேன்" என்றும் மற்றொரு நாள் "அரிசி எத்தனை முறை கழுவனும்? நான் இரண்டு முறை கழுவியும் the water is still dirty" என்றும் கேட்டதாகச் சொல்லி, இதெல்லாம் நம்முடன் இருக்கும்பொழுது நாம் எவ்வளவு சொன்னாலும் செய்யமாட்டார்கள், தனியாகச் சென்றதனால்தான் செய்கிறார்கள், குறிப்பாக ஆண் குழந்தைகள் இதை எல்லாம்

பயின்றேயாகவேண்டும், எல்லாமே கூகிளில் கிடைக்கும் இக்காலகட்டத்தில் இப்படி நம்மை அவர்கள் கேட்கும்பொழுது சின்னதாக ஒரு மகிழ்ச்சியும்தான் என்றார்.

அடுத்தது பிரெஸ்டனில் வசிக்கும் ஹேமா, அரவிந்தன் குடும்பம். கணவன் மனைவி இருவருமே ஓத்த குரலில் சொன்னார்கள். எங்கள் மகனை ஒரு வகையில் நாங்கள் தனியாக இருப்பதற்கு ஊக்கப்படுத்தினோம், ஏனென்றால் அவன் வயதில் நாங்கள் இருவருமே தனியாக வாழத் தொடங்கிவிட்டோம் என்றார்கள். மேலும் தங்கள் மகன் அவன் வீட்டை எப்படிச் சுத்தமாக வைத்திருக்கிறான், நன்றாகச் சமைக்கிறான், தங்களையும் விருந்துக்கு அழைக்கிறான் என்பதைப் பெருமையாகவே சொல்லிக் கொண்டார்கள். பிள்ளைகளைத் தனியாகச் செல்ல ஊக்குவிக்கவேண்டும், அது அவர்களை வாழ்க்கையின் அடுத்த நிலைக்குச் செல்வதற்கு ஒரு சிறந்த பயிற்சியாக இருக்கும். பெற்றோருக்கும் அவர்களுக்கான வேறு வாழ்வைத் தொடங்க இது உதவியாக இருக்கும் என்பது அவர்களின் கருத்து.

சுவாரசியமான விடயம் என்னவென்றால் மகன் அவர்களுடன் வசிக்கும்போது அவனுடைய அறைக்குள் கால் வைக்கவே முடியாது. ஒரே குப்பையாக இருக்கும். உடுப்புகளை எல்லா இடமும் வீசி இருப்பான். துவைத்த துணி எது, துவைக்காதது எது என்றே வித்தியாசம் தெரியாது. இப்போதோ வீட்டைத் துடைத்து கண்ணாடிமாதிரி வைத்திருக்கிறான். எப்படிச் சுத்தம் செய்வதென்று பெற்றோருக்கே அறிவுரை சொல்கிறான். சில நேரங்களில் அவன் தனியாக வேலைக்கும் போய் வருவதோடு வீட்டையும் சுத்தப்படுத்துவது மனதிற்குக் கவலையாக இருந்தாலும் தனியாகப் போகாமலிருந்திருந்தால் சுத்தம் என்றால் என்னவென்றே அவனுக்குத் தெரிந்திருக்காது என்று நினைத்து ஆறுதல் அடைகிறார்கள்.

அடுத்தது கீஸ்பாரோவில் வசிக்கும் குமாரி, பரசராம் குடும்பம். கணவரைச் சந்திக்க முடியவில்லை. மனைவியுடன்தான் பேசினோம். அவர்களுடைய மகள் தனியாகச் சென்று விட்டார். வேலை மற்றும் கல்விக்காக. மகளுக்குத் தூரப் பயணத்தினால் ஆகும் செலவும் நேரமும் இதனால் மீதமாகிறது. மேலும் தொலைப்பேசியில் பேசுகிறோம். நினைத்தால் சென்று பார்க்க முடியும். அவராலும் வர இயலும். பிடித்த உணவைச் சமைத்துக் கொடுக்கமுடியும். தனியாக இருப்பது என்பது பிரிந்து செல்வது இல்லையே. அது அவருடைய வசதிக்கேற்ப செய்துகொண்டது என்பது குமாரியின் கருத்து. தன்னுடைய கணவருக்கும் இந்த விடயத்தில் ஓத்த கருத்தே என்றார்.

முன்பெல்லாம் அவள் கண்டபடி காசைச் செலவு செய்வாள். உடுப்புகளும் மேக்கப் பொருட்களும் வாங்கியே அவள் சம்பளத்தை முடித்துவிடுவாள். வரவிற்கும் செலவிற்கும் உள்ள உறவே அவளுக்குத் தெரியாது. குமாருக்கும் மகனுக்கும் சண்டை வருவதே இவளின் இந்தப் பழக்கத்தால்தான். ஆனால் இப்போது அவளுடைய சம்பளத்திற்குள் வீட்டு வாடகை, உணவு என்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்கிறாள். சிக்கனத்தின் அவசியம் பற்றி எனக்கே சொல்லித் தருகிறாள் என்று குமாரி சிரித்தார்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று குடும்பங்களும் இந்தியத் தமிழ்ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவை. அடுத்ததாக இலங்கையைச் சேர்ந்த இரண்டு பேரைச் சந்தித்தோம்.

தாரா மற்றும் நிரஞ்சன் குடும்பம். மூன்று பிள்ளைகளில் ஒரு மகன் கல்விக்காகவும் ஒரு மகள் தொழிலுக்காகவும் தனியாகச் சென்று விட்டனர். அதனால் திடீரென்று வீடு கொஞ்சம் வெறிச்சோடிப் போய்விட்டது என்கின்றனர். சில நேரங்களில் எல்லோரும் சேர்ந்து இருப்பதற்காகக் கட்டிய பெரிய வீடு கொஞ்சம் வெறுமை உணர்வைத் தருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லைதான். வீட்டிற்கு விருந்தினர் வந்துவிட்டால் யாருடைய அறையைக் கொடுப்பது என்று பிள்ளைகளுக்குள் அடிபடி சண்டை எல்லாம் நடந்த காலங்கள் இப்போது கனவுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதுபற்றிக் கவலை கொள்ள எதுவும் இல்லை. வார இறுதியிலோ விடுமுறைக் காலங்களிலோ எல்லோரும் கூடுகிறோம். வார இறுதிகளில் மகன் அல்லது மகள் இருக்கும் இடங்களிற்குச் சென்று வருவது உற்சாகமாக இருக்கிறது. இயல்பான மாற்றம்தானே? மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் எல்லாம் சுகமாகவே இருக்கும் என்பது அவர்களின் தரப்பு. நிரஞ்சன் தான் இப்போது புல்லாங்குழல் இசைக்க கற்றுக் கொள்வதாகவும் அது தனது நெடுநாள் ஆசை, வீட்டில் யாரும் இல்லாததால் தனக்குப் பயிற்சி செய்ய இடமும் நேரமும் கிடைப்பதாகச் சிறு பையனின் உற்சாகத்தோடு சொன்னார்.

இறுதியாக, எப்பிங்கில் இருக்கும் விஜி மற்றும் அகிலேஷ் தம்பதியிடம் பேசினோம். முதலில் மகன் திருமணம் செய்துபோன அதே நேரத்தில் மகன் தனியாகச் சென்றது தாயின் மனதைப் பெரிதும் பாதித்தது என்று சொன்னார். அகிலேஷிற்கு எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை. ஏனென்றால் அவர் நண்பர்களுடன் நடைப் பயணம், இசை விழாக்கள் என்று பிசியாக இருக்கிறார். ஆனால் விஜிக்குத்தான் வீடு திடீரென வெறுமையானதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. மகன் எப்போதும் விஜியுடன் பேசிக்கொண்டே இருப்பாளாம். அதுவும் மகள்போலன்றி நல்லதொரு நண்பியாகத்தான் பேசுவாள். திருமணம் முடித்து அவள் புது வாழ்வில் இருப்பதால் முன்புபோலப் பேச முடியவில்லை. மகனோ திடீரென முடிவெடுத்து தனியே சென்றுவிட்டார். விஜிக்கு மனதளவில் இந்தப் பிரிவிற்குத் தயாராக நேரம் கிடைக்கவில்லை. மகளின் திருமண வேலைகளில் மும்முரமாக இருந்தேன், ஆனால் இது ஒரு பிரிவு என்று எனது மனதிற்குப் புரியும்போது மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது என்று விஜி சொல்லும்போது அவர் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

ஆரம்பத்தில் மனரீதியானப் பாதிப்புக்கு உள்ளான விஜி, மருத்துவ ஆலோசனைக்குப் பிறகு இப்போது வழமைக்குத் திரும்பி இருப்பதாகக் கூறினார். அவர் வேலை பார்க்கும் இடத்திலேயே அவருக்கு மன நல ஆலோசனை பெறுவதற்கு வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். தான் இப்போது பயணங்கள் பல செய்வதாகவும் ஓவியம் வரையக் கற்றுக் கொள்வதாகவும் விஜி சொன்னார்

இந்த ஐந்து குடும்பங்கள் மற்றும் வேறு சில குடும்பங்களையும் பார்த்ததில் நாங்கள் அறிந்து கொண்டது இதுதான்.

புலம் பெயர்ந்து இந்த நாட்டிற்கு வந்தவர்கள் போன தலைமுறையிலேயே இந்த மாற்றத்தைச் சந்தித்து விட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் பெற்றோரை விட்டுத் தூரதேசம் வந்து தனியாகவே ஒரு புது இடத்தில் தங்களுக்கான வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டவர்கள். அதனுடன் ஒப்பிடும்போது அவர்களின் பிள்ளைகள் தனியாகச் செல்வது தவறாகவோ கவலைக்குரிய விடயமாகவோ தெரியவில்லை. எல்லோரும் ஏகோபித்துச் சொன்னது, எங்கள் பெற்றோரை விட எங்கள் நிலை

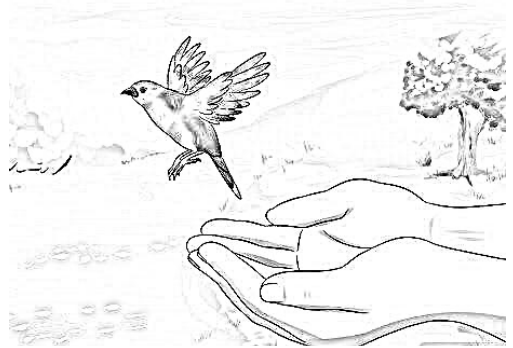
மேலானது. நினைத்தவுடன் எங்கள் பிள்ளைகளைப் பார்க்கலாம். ஆனால் எங்கள் பெற்றோருக்கு அது முடியவில்லை என்று.

இங்குப் பல்லின மக்களுடன் வாழும் வாழ்கை அவர்களின் மனதைப் பண்படுத்தியுள்ளது. பிள்ளைகள் தனியாகச் செல்வதைக் குற்றமாகப் பார்க்காத சமூகத்தில் வாழ்வது சமூக அழுத்தத்திலிருந்து பெரிய விடுதலையைக் கொடுத்து இருக்கிறது.

நாங்கள் சந்தித்த எல்லோருமே இன்னமும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பதால் விசனப்படுவதற்கு நேரம் இல்லை. அத்தோடு இங்குப் பிள்ளைகளும் வளரும்போதே ஒரு வகையில் தங்களைப் பெற்றோரிடம் இருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதால் வேறு வீட்டில் சென்று இருப்பது பெரிதாக எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவது இல்லை.

பெற்றோர் எல்லோருமே தங்கள் கனவுகளை மீளவும் வாழத் தங்களுக்கு நேரம் கிடைத்துள்ளதாகவே

உணர்கிறார்கள். இக்காலகட்டத்தில், இதுவரை வேலைக்குச் செல்லாத பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வதும், வேலையில் இருப்பவர்கள், தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி முன்னேறுவதும் ஒரு ஆரோக்கியமான நகர்வாக உள்ளது. ஒரு படி மேலே போய் தனக்குப் பிடித்தது என்ன என்று புதிதாய்ந்து அதில் கவனம் செலுத்துவது எனப் பலதரப்பட்ட மாற்றங்களையும் காணமுடிகிறது. குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு இது ஒரு பெரும் திறப்பு.

பலர், பயணங்களில் ஆர்வமாக இருப்பதும் அவர்கள் தங்கள் கூட்டைவிட்டு(comfort zone) வெளியேற நினைப்பதும் அதன் தொடர்ச்சியாகத் தன் வீடு, குழந்தைகள் என்ற கட்டுகளிலிருந்து சிறிது விடுபட எத்தனிப்பதாகவே தோன்றுகிறது. மேலும் சிலர், வாசிப்பு, ஆன்மிகம், பொதுத் தொண்டு என்று அவர்களுக்குப் பிடித்ததைச் செய்கிறார்கள்.

பறக்கத் தெரிந்தால் வாழ்தல் இனிது.

பிள்ளை வளர்ப்பு - ஒரு பிள்ளையின் பார்வையில்

- அபிதாரணி சந்திரன் -

நாம் வாழும் சமுதாயம் மிக விரைவாக வளர்ந்து வருகிறது. நவீனமயமாக்கத்தினால் மருத்துவம், விஞ்ஞானம், அன்றாட வாழ்க்கைமுறைகள் போன்றவை மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. இப்பட்டியலில் குழந்தை வளர்ப்பும் இருக்கிறது. குழந்தை வளர்ப்பு ஒரு மனிதனுடைய வாழ்வில் மிக மிக முக்கியமான விடயமாகும். ஒரு மனிதனது ஒழுக்கம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தும் தனது பெற்றோர்களது வளர்ப்பிலிருந்து தெரிகிறது. எனவே பிள்ளை வளர்ப்பு காலத்தின் வளர்ச்சியால் எப்படி மாறியுள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம்.

கடந்த காலம்

என்னைப்போன்ற இன்றைய இளைஞர்கள் பிறந்து, வளர்ந்து வந்த காலகட்டத்தில் பிற்போக்குத்தனமான சிந்தனையோட்டங்கள் முற்போக்குத்தனமான சிந்தனையோட்டங்களுடன் பின்னிப்பிணைந்து இருந்தன. தமிழ் சமுதாயத்திலும் மேற்கத்தியச் சமுதாயத்திலும் வெவ்வேறு கலாச்சார விழுமியங்களுக்குள் குழந்திருந்த நாம், பல இன்னல்களைக் கடந்து வந்தோம். உதாரணத்திற்குப் பள்ளிக்கூடங்களில் மனநல ஆரோக்கியத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மன அழுத்தம், கவலை, சுய மரியாதை, தன்னம்பிக்கை போன்ற விடயங்களைப் பாடசாலைகளில் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். ஆனால் பல வீடுகளில் இவ்விடயங்களைப் பெற்றோர்கள் பெரிதுபடுத்தவில்லை. “அம்மா எனக்கு stressed ஆ இருக்கு” என்று கூறினால் அவர்களிடம் இருந்து வரும் பதில், “இந்த வயசல என்ன stress வேண்டிக் கிடக்கு? படிக்கிற உங்களுக்கு என்ன stress?”. இதுபோல் பிரச்சனைகளைப் பெரிதுபடுத்தாமல் குறைத்து மதிப்பிடுவதால் பெரிய பெரிய பிரச்சனைகளை காலப்போக்கில் இளைஞர்கள் நாம் சந்தித்துக் கொள்கிறோம். அண்மையில் “நானே வருவேன்” திரைப்படத்தைப் பார்த்திருந்தேன். அதில் ஒரு பிள்ளை மனரீதியான பிரச்சனைக்கு ஆளாகியிருந்தது. இந்த விடயம் அவளது அப்பாவிற்ருத் தெரியவந்ததும், அவர், “உனது பிரச்சனையை யாரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறாய்?” என்று கேட்டார். அந்தக் குழந்தை “ஒரு மனநல மருத்துவரைக் காணவேண்டும்” என்று கூறியதும் அந்த அப்பா அதற்கு உடனேயே ஒத்துக்கொண்டு கூட்டிக்கொண்டும் செல்கிறார். எனக்கு முற்றிலும் ஆச்சரியம். நானோ, எனது நண்பர்களோ அந்த இடத்திலிருந்தால், “ஏன், எங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டியா? விசரக் கதை கதைக்காத, மனநல மருத்துவரிடம் போனால் ஆக்கள் உனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிட்டு என்று சொல்லுவினம் எல்லா?,” என்ற கேள்விகள் கேட்கப்பட்டிருக்கும்.

இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கினாலும் தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சி பெரிதும் இருக்காததால் எமது வளர்ப்பு சிறப்பாக இருந்தது. உணவு ஊட்டும் பொழுது அம்மா கதைகள் கூறினார், தூங்கும்போது அப்பா முதுகில் தட்டி தாலாட்டு பாடினார். சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து வெளியில் சென்று விளையாடினோம். இப்படி சந்தோசத்துடன் வளர்ந்தோம். ஆனால் நிகழ்காலத்தில்?

நிகழ்காலம்

நமது வாழ்க்கை மிக விரைவாகப் பயணித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. உணவு ஊட்டுவதுமுதல், தூங்கும்வரை பெரும்பாலான இக்காலத்துப் பெற்றோர்கள் தமது குழந்தைகளை கைகளில் தொலைப்பேசிகளைக் கொடுத்துவிடுவார்கள். குழந்தைகள் அழ ஆரம்பித்தால் தொலைப்பேசியைக் காட்டி அவர்களைச் சாந்தப்படுத்துவார்கள். குழந்தையும் உடனே அழுகையை நிறுத்திவிடும். பெற்றோர் தங்களது பளுக்களைச் சுலபமாக்குவதற்கு தம்மை அறியாமலேயே தமது குழந்தைகளை பெரும் ஆபத்தில் தள்ளுகிறார்கள். வெளியே நண்பர்களுடன் ஓடி விளையாடிய காலங்கள் கழிந்து தொழில்நுட்ப சாதனங்களில் விளையாட்டுகளைச் சிறுவர்கள் விளையாடுகிறார்கள். சிறு வயதிலேயே தொழில்நுட்ப சாதனங்களுக்கு அடிமையாகின்றனர். இப்பழக்கம் எதிர்காலத்தில் இன்னும் அதிகமாகிவிடுமோ என்ற பயத்தில் பலர் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் நானும் ஒருத்தி.

எதிர்காலம்

ஆனாலும் எதிர்காலத்தில் பிள்ளை வளர்ப்பு சிறப்பாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இளைஞர்களாகிய நாம் பல கஷ்டங்களைச் சந்தித்துள்ளோம். ஆங்கில நாட்டில் இரு கலாச்சாரங்களுக்கு மத்தியில் தடுமாறி, எமது அடையாளத்தைப் பேணிக் காக்க கற்றுக் கொண்டோம். எமது பெற்றோர்களது வளர்ப்பு, எம்மை எத்தகைய இளைஞர்களாக ஆக்கியது என்பதையும் அறிந்து கொண்டோம். “அனுபவமே சிறந்த ஆசான்” என்பதற்கு இணங்க எமது சொந்த அனுபவங்களை வைத்து பிள்ளைகளை வளர்க்க முயல்வோம். உதாரணத்திற்கு, பல பெற்றோர்கள் தமது குழந்தைகளை அடித்து வளர்த்தார்கள். அவர்கள் வளர வளர, அது அவர்களை மிகவும் பாதித்திருக்கும். எனவே அந்தப் பாதிப்பு தங்களது குழந்தைகளுக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தமது வளர்ப்பை மாற்றிக் கொள்வார்கள். பல பெற்றோர்கள் தமது குழந்தைகளை வேறு குழந்தைகளுடன் ஒப்பிடுவார்கள். “குமுதாண்ட மகன் NOSSalக்கு எடுபட்டுட்டான், ஆனா நீ எடுபடேல்ல”, “ரவி இப்ப 7000 டொலர் சேர்த்து வச்சுட்டான், ஆனா நீ, இன்னமும் வேலை தேடிக்கொண்டு இருக்கிறாய்” என்று பற்பல ஒப்பீடுகள் நடக்கிறது. இது எம்மைப்போல் இளைஞர்களது தன்னம்பிக்கை, சுய மரியாதை, பெற்றோர்கள் மீதுள்ள பாசத்தைக் கூடக் குறைக்கிறது. “நான் எதற்குமே பிரயோசனம் இல்லை” என்ற எண்ணத்தை வலியுறுத்துகிறது.

எனவே இதை அனுபவித்த இளைஞர்கள் தமது குழந்தைகளுடன் இப்படிக்கதைக்காமல், தன்னம்பிக்கையை அதிகரிக்கும் வண்ணம் கதைத்து, பிள்ளைகள் செய்யும் ஒவ்வொரு சின்னச் சின்ன நல்ல காரியத்தையும் பாராட்டுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. எமது கடந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளை அலசி ஆராயவேண்டும். எமது பெற்றோர்கள் விட்ட பிழைகளை நாங்கள் விடமாட்டோம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

குழந்தைகளை நன்கு புரிந்து கொண்டு சிறந்த முறையில் வளர்க்க முயற்சிப்போம்.

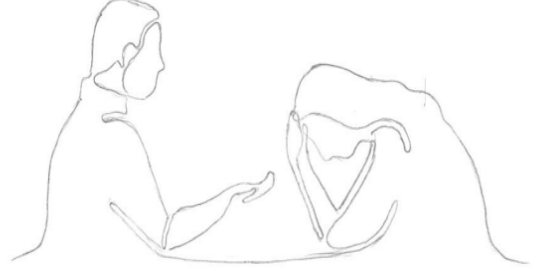
குழந்தைகளின் நடத்தைகளை நாம் எவ்வாறு அணுகுவது? - ஒரு பொது மருத்துவரின் பார்வை

How do you deal with behavioural issues in early childhood? - A General practitioner's view

- மருத்துவர் சிவகாமி ஐங்கரன் -

ஏழு வயதுக் குழந்தை

அவருக்குக் கூச்ச சபாவம் (shy) அதிகம். பேசுவதற்குச் சற்றுச் சிரமப்படுவார். பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் இதனை அவதானிக்க ஆரம்பித்தனர். நாளடைவில் அவரின் உடலில் மேலும் சில உடல் உபாதைகளுக்கான (physical symptoms) சில அறிகுறிகளும்

ஏற்படத்தொடங்கின. அடிக்கடி தலைவலி வந்தது. குமட்டல் எடுத்தது. ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களிடம் இதுபற்றி எடுத்துச்சொல்ல அவர்களும் இந்தக் குழந்தையை ஒரு பொது மருத்துவரிடம் (GP) அழைத்துச்சென்றனர். அவரின் பள்ளி அவரைப்பற்றிய ஒரு விரிவான அறிக்கையையும் மருத்துவரின் கவனத்துக்கென வழங்கியிருந்தது. மருத்துவர் மூன்றுமுறை அவரை தொடர்ந்து பரிசோதித்தார். கூடவே பள்ளியின் அறிக்கையையும் கவனத்தில் எடுத்து அவரின் நடத்தைச் சிக்கல் குணாதிசயங்களை (behavioural disorder) உறுதிசெய்தார். அடுத்தகட்டமாக ஒரு குழந்தை மருத்துவரிடம் கொண்டுசெல்லவேண்டும் என்று பெற்றோருக்குப் பரிந்துரைத்தார்.

பெற்றோரும் பொது மருத்துவரின் ஆலோசனைக்கு ஒப்புக்கொண்டு குழந்தை வைத்தியரிடம் குழந்தையைக் கூட்டிச்சென்றனர். இருப்பினும் அந்தக் குழந்தை வைத்தியரின் ஆலோசனைக்கமைய மருந்துகளைத் தொடங்கவோ அல்லது முன்மொழியப்பட்ட வேறு எந்தத் திட்டங்களுடனும் உடன்படவோ அக்குடும்பம் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இதனால் குழந்தை மருத்துவரின் முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிவடைந்தன.

இதேவேளை குழந்தையின் நிலைமையில் எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படுவதாயில்லை.

குடும்பத்தினர் மீண்டும் பொது மருத்துவரிடம் சென்றனர். குழந்தை மருத்துவரின் ஆலோசனை குறித்து உரையாடினர். இம்முறை பொது மருத்துவர் வேறொரு முயற்சியைச் செய்தார். பிறிதொரு விதமாக இச்சிக்கலை அணுகக்கூடிய மற்றொரு குழந்தை வைத்தியரை அவர் பரிந்துரை செய்தார். மேலும் குழந்தையை ஒரு குழந்தை உளவியலாளரிடம் அனுப்பி அவரின் நிலைமையை மதிப்பீடு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

இந்தத்தடவை பெற்றோர் வைத்தியரின் ஆலோசனையை அப்படியே பின்பற்றினர். தொடர்ச்சியான பரிசோதனைகளுக்குப் பிறகு குழந்தைக்கு ஒன்றுக்கு மேலதிகமான சிக்கல்கள் (behavioural disorder and neurological and developmental disorder) இருப்பது கண்டறியப்பட்டது. இந்தக் குழந்தை இப்போது பொது மருத்துவர், குழந்தை

மருத்துவர், குழந்தை உளவியலாளர் என்ற மூன்று மருத்துவர்களின் பராமரிப்பின் கீழ் இருக்கிறார். அத்துடன் இந்தக் குழந்தை அவருக்கு உகந்த பாடசாலையில் படிப்பதோடு, அவருக்குத் தேவையான special teachers போன்ற மேலதிக உதவிகளைப் பாடசாலையிலும் speech therapy, occupational therapy, psychologist counselling போன்ற சேவைகளை வெளியிலும் பெறக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்தக் குழந்தை இப்போது நன்றாகச் செயற்பட ஆரம்பித்துள்ளார்

நான்கு வயதுக் குழந்தை

அதிதச் சுட்டித்தனமும் சுறுசுறுப்பும் அந்தக் குழந்தையிடத்தில் இருந்தது. அது சற்று இயல்புக்கு மீறி இருந்ததால் அவரது பெற்றோர் கவலைப்பட ஆரம்பிக்கிறார்கள். பெற்றோரின் கவலைக்கு வேறு ஒரு காரணமும் இருந்தது. அவர்களின் குடும்பத்தில் ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder) எனப்படுகின்ற நடத்தைச் சிக்கல் (behavioural disorder) வரலாறு உண்டு. அதனால் தாமதிக்காமல் அவர்கள் தமது குடும்பப் பொது வைத்தியரை அணுகுகிறார்கள். வைத்தியர் குழந்தையைப் பரிசோதித்துவிட்டு அவருடைய வயதுக்கேற்ற செய்கைகள்தான் இருக்கின்றன என்றும் அவரின் செயற்பாடுகளைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்றும் உறுதி செய்கிறார்.

சில குழந்தைகள் சுட்டித்தனமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் இருப்பதுண்டு. அதற்காக அவர்கள் எல்லோருக்குமே ADHD இருக்கிறது என்ற அர்த்தம் இல்லை. ஆனால் சந்தேகம் ஏற்பட்டால் தாமதிக்காமல் வைத்தியரை நாடுவது எப்போதுமே நல்லது. இந்தக் குழந்தையின் பெற்றோருக்கு வைத்தியர் 'இயல்பான நடத்தைகள் மற்றும் நடத்தைக் கோளாறுகள்' பற்றிய அறிவுசார் உபயோகமான புத்தகங்களின் பெயர்களையும் இணையத்தளங்களையும் கொடுக்கிறார். ஏதேனும் புதிதான அறிகுறிகள் எதிர்காலத்தில் அவரிடத்தில் ஏற்பட்டால் உடனேயே வைத்தியரை அணுகுமாறும் அவர் கேட்டுக்கொள்கிறார்.

ஏழு வயது இன்னொரு குழந்தை

இவரின் குடும்பத்தில் நடத்தை சிக்கல் குடும்ப வரலாறு உள்ளது. இவரும் ADHD இன் சில அறிகுறிகளைக் காட்டத்தொடங்கினார். குடும்பத்தினர் தாமதிக்காமல் பொது வைத்தியரை அணுகினர். அந்தப் பொது வைத்தியர் ஒரு நடத்தைக் குழந்தை வைத்தியரிடம் அனுப்பிவைத்தார். இந்தக் குழந்தைக்கு மருத்துவ மதிப்பீடு ஆரம்பிக்கப்பட்டுச் சிகிச்சையும் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் கொடுக்கப்பட்ட மருந்து

அக்குழந்தைக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் அவர் தொடர் வைத்தியக் கண்காணிப்பில் உள்ளார் .

இப்போது குடும்ப மருத்துவர்(GP), குழந்தை மருத்துவர்(Paediatrician), குழந்தைகளுக்கான உளவியல் நிபுணர்(Child Psychologist), பாடசாலை ஆசிரியர், பெற்றோர் போன்றோரின் பராமரிப்பின்கீழ் மருந்து தவிர்த்த ஏனைய சாத்தியமான முறைமைகளை அவர் கடைப்பிடித்து வருகிறார். அந்தக் குழந்தையின் முன்னேற்றம் தொடர்ச்சியாகக் கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது. வைத்தியர்கள் உரியத் தருணத்தில் தகுந்த சிகிச்சைகளை வழங்குவார்கள்.

இந்தக் குழந்தைகள் எல்லோரதும் நிலைப்பாடுகளை ஆராய்ந்தால் ஒரு விசயம் புலப்படும். ஒவ்வொரு குழந்தையும் தனித்துவமானது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கான மருத்துவ நிலையும் சிகிச்சையும் வேறு வேறானது.

குழந்தைகள் காண்பிக்கின்ற அறிகுறிகள் சமயத்தில் பெற்றோருக்கும் உடனிருப்பவர்களுக்கும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவது சகஜம்தான். ADHDயின் பொதுவான அறிகுறிகளான “அதிதச் சுறுசுறுப்பு” (hyperactive behaviour), “கவனக்குறைவு” (inattention) பல குழந்தைகளுக்கு இயல்பான நடத்தைகளாகவும் அமைந்துவிடுவதுண்டு. இதனால் எது ADHD, எது இயல்பான நடத்தை என்பதைச் சாதாரண, இதில் பயிற்சி பெறாத மனிதர்களால் இனங்காணுவது கடினம். இவற்றுக்கு வீட்டிலேயே சுயமாகச் சிகிச்சை செய்வதும் நடத்தைக் கட்டுப்பாடு பண்ண முயல்வதும் உசிதமானதல்ல.

குழந்தைகளுக்கும் இவற்றைப் புரியவைப்பது கடினமானது. அந்தச் சிறிய மனங்கள் பொதுவாகப் பிரச்சனைகளைக் கையாளச் சிறிதளவான திறனையே கொண்டுள்ளன. நாங்கள் குழந்தைகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை எங்கள் பார்வையிலன்றி அவர்களின் பார்வையில் புரிந்துகொள்வது முக்கியம். எங்களின் சமூக நிலை, சக மனிதர்கள் எங்களை எப்படி அணுகுவார்களோ என்ற தயக்கங்களெல்லாம் குழந்தையின் பிரச்சனையை எந்த வகையிலும் முன்னேற்றப்போவதில்லை. சொல்லப்போனால் இவையெல்லாம் பிரச்சனையை மேலும் அதிகமாக்கவே சந்தர்ப்பம் அதிகம். அதனால் தயக்கமின்றித் திறந்த மனதுடன் இவற்றை அணுகுங்கள்.

உங்களின் நோக்கம் குழந்தையின் நடத்தைக்கான உண்மையான காரணத்தை அறிந்துகொள்வதாகவே இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அதுதான் அவர்கள் எந்தவகையான சிகிச்சைகளைப் பெறுகிறார்கள் என்பதையோ அல்லது சிகிச்சையே தேவையில்லை என்பதையோ தீர்மானிக்கப்போகிறது. இது தவறும் பட்சத்தில் சிகிச்சைகள் தவறாகிப்போகும். அல்லது சிகிச்சையே நிகழ்த்தப்படாமல்போகும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

அவற்றின் சில உதாரணங்கள் இங்கே.

Over Diagnosis: நடத்தை பிரச்சனை இல்லாது இருந்தாலும் இருப்பதாக முடிவெடுப்பது. இது குழந்தைக்குத் தேவையில்லாத இடையூறுகளை விளைவிக்கும்.

Under diagnosis: நடத்தைப் பிரச்சனை இருக்கும்போது இல்லை என முடிவு செய்வது. இது குழந்தையின் எதிர்காலத்தை மிகவும் பாதிக்கும். குழந்தைப் பருவத்தில் தொடங்கப்படும் மேலதிக உதவிகளான கல்வி மற்றும் மருத்துவ உதவிகள் தகுந்த வயதில் கிடைக்காமல் போகும்.

Misdiagnosis: குழந்தைகளுக்கு நடத்தைக் கோளாறு இருப்பதாகத் தவறாகக் கண்டறிதல். ஆனால் உண்மையான பிரச்சனை வேறாகவும் சிலவேளைகளில் பாரதூரமானதாகவும் இருக்கவும் சந்தர்ப்பம் உள்ளது. உதாரணமாக மனநலப் பிரச்சனைகள் (psychiatric illness), குழந்தை துஷ்பிரயோகம் (child abuse), புல்லியிங் (bullying) போன்ற பிற கடுமையான பிரச்சனைகளை அது மறைத்துவிடக்கூடும்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, சரியான வயதில் சரியான நோயறிதல் (correct diagnosis at the appropriate age) மிக முக்கியமானது. இல்லையேல் அவர்களுக்கே அது அதிகத் தீங்கு விளைவிக்கும். அவர்களின் கல்வி அனுபவத்தைப் பாதிக்கும். அவர்களின் எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும்.

எந்தவொரு குழந்தையும் நடத்தைச் சிக்கல் சார்ந்த அறிகுறிகள் எவற்றையும் காட்ட ஆரம்பித்தால் உடனடியாக வைத்தியரை அணுகுதல் அவசியம். எல்லா அறிகுறிகளும் சிகிச்சைக்குரியவை அல்ல. பல சாதாரணமான அறிகுறிகளாகவே இருக்கக்கூடும். ஆனாலும் வைத்தியரினூடாக அவற்றை உறுதிப்படுத்துதல் நல்லது அல்லவா? அதனால் குழந்தைப்பள்ளியின் ஆலோசனைகளைச் செவிமடுங்கள். வைத்திய ஆலோசனையையும்

பின்பற்றுங்கள். குழந்தையும் ஒத்துப்போகக்கூடிய மருத்துவக் குழுவைக் கண்டறிய முயற்சி செய்யுங்கள்.

நடத்தைச் சிக்கல் மட்டுமன்றிக் கண், செவிப்புலன் தொடர்பான சிக்கல்களையும் பாடசாலையில் நடக்கும் மனதைப் பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனைகள், வீட்டில் இருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகள் என்பவற்றையும் கருத்தில் எடுங்கள். ஏனென்றால் குழந்தைகளின் வேறு பிரச்சனைகளும் நடத்தை சிக்கலாக வெளிப்படச் சாத்தியம் உள்ளது

இன்னுமொரு முக்கியமான விடயம். குழந்தைகளிடன் அவர்களின் பெற்றோருக்கு மாத்திரமின்றி ஒரு சமூகமாகவும் நமக்கொரு கடப்பாடு உண்டு. துரதிட்டவசமாக இன்றும் குழந்தைகளின் நடத்தைச் சிக்கல் பிரச்சனை சம்பந்தமான ஒரு சமூக வடு நம்மிடையே உள்ளது. இதனைக் குறைப்பது நம் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும்.

அதனை எப்படிச் செய்வது?

நீங்கள் யாராவது குழந்தைக்கு எதாவது பிரச்சனை இருக்கும் என்று சந்தேகப்பட்டால் அந்தக்குழந்தையின் பெற்றோரிடம் உண்மையான அன்புடனும் கரிசனத்துடனும் வெளிப்படுத்தலாம். அவர்கள் உரையாடலில் அக்கறை காட்டினால் நீங்கள் உரையாடலைத் தொடரலாம். அல்லையேல் விட்டுவிடவேண்டும். 'விடுப்பு' கதைப்பதும் வளர்ப்புமுறையைக் குறைப்பதும் 'நாங்களெல்லாம் குழந்தை வளர்க்கும்போது...' என்று சுயபெருமை பேசுவதும் எதிர்மறையான விளைவுகளையே உருவாக்கும். மேலும் நீங்கள் குழந்தையை diagnose பண்ணுவது தவிர்க்கப்படவேண்டியது . குழந்தைகளின் முன்னே அவர்களைப் பற்றிக் கதைப்பதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் .

குழந்தையின் குடும்பத்தினரும் குழந்தையின் நன்மையை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்திச் செயற்படவேண்டும். ஊர் சொல்லும், உலகம் சொல்லும் என்று செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் இருப்பதும் மறைப்பதும் உங்கள் குழந்தையை மட்டுமே ஈற்றில் பாதிக்கும்.

இந்தக் கட்டுரை குழந்தைகளின் நடத்தை சிக்கல் பற்றி ஓரளவு புரிந்து கொள்ள உதவியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன் . உங்களுக்கு மேலதிகத் தகவல்கள் தேவைப்பட்டால் மருத்துவரை நாடுங்கள்.

கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மருத்துவச் சொல்லாடல்கள்

மருத்துவச் சொல்லாடல்கள்

Autism spectrum disorder (ASD)
neurological and developmental disorder
Common behavioural disorders
Attention Deficit hyperactivity disorder (ADHD)
Oppositional Defiant disorder (ODD),
Conduct Disorder (CD)

ஓவியங்கள்: சியாமளா சத்தியசுதன்

கூடி வாழ்ந்தால் சீகாடி நன்மை

- சாருகா சிவசுதன் -

எனக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே எனது பாட்டா பாட்டியுடன் சேர்ந்து வாழும் மிகவும் அருமையான அனுபவத்தைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. விரைவில் மாறிவரும் எமது நவீன உலகில் இப்படிப்பட்ட ஒரு அரிய அனுபவத்தைப் பெற்றது எனக்குக் கிடைத்த வரம் என்றே கூறுவேன். சமயங்களில் சில தவிர்க்கமுடியாத சவால்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தாலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சென்ற இந்தப் பயணம் மிகவும் அற்புதமானது என்றே கூறுவேன்.

"கூடி வாழ்ந்தால் சீகாடி நன்மை" என்று எமது முன்னோர்கள் கூறினார்கள். சிறு வயதிலிருந்தே எனது பாட்டா பாட்டி என்னைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்று, உணவைச் செய்து தந்து, என் மேல் அன்பைக் கொட்டினார்கள். எனது வகுப்பில் இருக்கும் பிறர் வீட்டுக்குத் தனியே செல்லும் நேரத்திலெல்லாம் நான் ஆனந்தமாகத் துள்ளித் துள்ளி, பாட்டி பாட்டாவுடன் விளையாடினேன். என் பெற்றோரும் அவர்கள் செய்த உதவிகளைப் பற்றி என்னிடம் கூறி மகிழ்ந்தார்கள். எனது வீட்டில் பிள்ளை பராமரிப்பு ஒரு சமயத்தில் கூட பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை. அத்தோடு, பெற்றோர் வேலைக்குச் செல்லும்போதும் விட்டு வேலைகளைச் செய்து கை கொடுத்தார்கள்.

வளர வளர எனக்கு வகுப்புகளும் சுமைகளும் அதிகரிக்கவே, அவர்களுடன் செலவழித்த நேரம் மெது மெதுவாகக் குறைந்தது. ஆனாலும் நான் எப்படியாவது நேரத்தை ஒதுக்கி அவர்களுடன் கதைத்துப் பேச முயற்சித்தேன். அவர்களும் எனக்குப் பல புத்திமதிகளைக் கூறி, என்னை வேளை தவறாமல் பார்த்தார்கள்.

வெளிநாட்டிலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தது அவர்களுக்கு ஒரு மிகப் பெரிய மாற்றமாக அமைந்தது என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. அது எனக்கு உடனடியாகவே தெரிந்தது. ஆனால் இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் தீமைகள் என்று சொல்ல முடியாது. வயதான காலத்தில் சுகமாக வாழும் வசதிகள், உலகத்தரம் வாய்ந்த இலவச மருத்துவம், உதவுவதற்குக் குடும்பம், கதைப்பதற்குப் பேரப்பிள்ளைகள் எனப் பல நன்மைகள் அவர்களுக்கு இருந்தன.

மறுபக்கத்தில் அவர்கள் சில இன்னல்களையும் கஷ்டங்களையும் எதிர்நோக்குவதை நான் அவதானித்தேன். குளிர் காலம் ஒரு மிகப்பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் "தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்" என்பதற்கிணங்க, நவீன உலகில் இருக்கும் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி, நவீனப் பழக்கங்களுக்கு ஏற்ப, அவர்களை மாற்றிக்கொள்வது சற்றுக் கடினம். அவர்கள் இப்படிப்பட்ட சவால்களை எதிர்நோக்குவதை நான் என் கண் முன்னாலே பார்த்திருக்கிறேன்.

எனவே, குடும்பத்துடன் வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் புதிய தேசத்துக்கு வருகின்ற முதியோர்களுக்கு நாங்கள் நிச்சயமாக ஆதரவாக இருந்து, இயன்றவரை உதவிகளைச் செய்யவேண்டும். அவர்களையும் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருந்து நாங்களும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வோம்.

என்னடா திடீரென அம்மா கடிதம் மூலம் பேசுகிறா என யோசிக்கிறீர்களா? புத்தருக்கு போதிமரத்தின் கீழ் கிடைத்த ஞானம் எனக்கு எங்கள் வீட்டு வசிப்பறையில் கிடைத்ததன் பயனே இந்த மடல்.

அன்றொருநாள் ஏதோ ஒரு கதையில் நீங்கள் "எப்படியம்மா உங்களை நாங்கள் வயோதிபர் இல்லத்திற்கு அனுப்பலாம்?" என்று கூறியது என் நெஞ்சைக் கலக்கிவிட்டது. உண்மையைச் சொன்னால் மனதின் ஒரு மூலையில் புளகாங்கிதம்தான். ஆனாலும் ஆதங்கமே அதனையும் மீறி இருந்தது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ அப்படி ஒரு எண்ணத்தை உங்கள் மனதில் நானே விதைத்திருக்கிறேனோ என்ற எண்ணம் என்னை வாட்டுகிறது. என்னை, என் உள்ளுணர்வுகளை உங்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த நினைக்கிறேன்.

அரை நூற்றாண்டு வாழ்க்கையில் எத்தனையோ ஏற்ற இறக்கங்கள். எத்தனையோ சவால்கள். சங்கடங்கள். சந்தோசங்கள் மற்றும் சாதனைகள். அத்தனையும் கடந்து வந்து மலை உச்சியில் நின்று பார்க்கிறேன். என்னைச் சுற்றிய உலகம் பிருந்தாவனமாய் மலர்ந்திருக்கிறது. அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவித்த வண்ணம் எதிர்காலத்தை எட்டிப் பார்க்கிறேன். வந்த பாதையைவிடப் போகும் பாதை இன்னமும் கடினமாய்த் தெரிந்தாலும் எப்படியும் சமாளிக்கலாம் எனத் தெரியாமாய் எண்ணும்போதுதான் உங்கள் வார்த்தைகள் இதை எழுதத் தூண்டியது.

நீங்கள் பிறந்து வளர்ந்த காலங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தாத்தா பாட்டியுடன் வளர்ந்ததால் அப்படி ஒரு எண்ணம் உங்களுக்குள் தோன்றியதோ? அல்லது எங்கள் சமூகத்தில் "அம்மா அப்பாவை வச்சுப்பார்க்க வேண்டும்" என்ற ஒரு கருத்து உலாவி வருகிறதே, அது காரணமோ? வச்சுப் பார்க்காவிட்டால், முதியோர் இல்லத்தில் சேர்க்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டால், அது பஞ்சமாபாதகங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறதே, அதுதான் காரணமோ?

எது எப்படியோ, இவையெல்லாமே மேலோட்டமான கருத்துக்கள். வாழ்க்கை சூழ்நிலைகள் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரி அமைவதில்லை. எல்லாருக்கும் தாம் விரும்பியபடி எல்லாவற்றையும் நடத்தி முடிக்கும் பாக்கியமும் கிட்டுவதில்லை. உங்கள் தாத்தா பாட்டியைப்போல் தம் பிள்ளைகளுக்காக, பிள்ளைகளை நம்பி, தாங்கள் வாழ்ந்து கழித்த ஊரை விட்டுவிட்டு, வெளிநாடு வந்தவர்கள் நிலை ஒருவிதம். அவர்கள் இந்தச் சூழலுக்குப் பழக்கப்படாதவர்கள். கடைசிவரை பிள்ளைகளோடு வாழ்வதே அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி. அந்த மகிழ்ச்சியை அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடிந்தால் சிறப்பு. அதுமட்டுமின்றி தங்களுக்கென ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்த்தெரியாதவர்கள் அவர்கள். பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளை வளர்ப்பதும் பராமரிப்பதுமே தங்கள் வாழ்க்கையாய்

வாழ்பவர்கள். அவர்கள் சேவைகளைக் காலம் முழுதும் அனுபவித்தவர்கள் கடைசிவரை அவர்களைச் சந்தோசமாக வைத்திருப்பதே நியாயம்.

அதேநேரம் முதுமை, தள்ளாமை, நோய் நொடி என வரும்போது அவர்களை வசதியாக, சுகமாக, பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பதும் மிக அவசியம். சிலருக்கு இருபத்துநான்கு மணிநேர அவதானிப்பும் பாதுகாப்புமே அவசியமாகக்கூடும். உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறதோ தெரியாது, உங்கள் தாத்தா ஞாபகமறதியில் எத்தனையோ நாள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிப் பாதைமாறித் தொலைந்து போயிருக்கிறார். எங்கள் நல்ல காலம் ஒவ்வொரு முறையும் அவரை எப்படியோ கண்டுபிடித்துவிட்டோம். ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரை தொலைத்திருந்தோமானால் எங்களை நாங்களே மன்னித்திருக்க மாட்டோம்.

இதெல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தே முடிவெடுக்க வேண்டும்.

எது எப்படியிருந்தாலும் அதற்கான வசதி வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பங்களும் அமையவில்லை என்றால் அங்கே பிழை சொல்வதில் அர்த்தமுமில்லை. குற்றவுணர்வில் கூனிக் குறுகத் தேவையுமில்லை. உலகம் ஆயிரம் பேசலாம். வேலை வாங்கிவிட்டுத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார்கள் என்று தூற்றலாம். ஆனால் இவையெல்லாம் நான்கு சுவரிற்குள் நடப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் எழுந்தமானமாக சொல்லப்படும் கருத்துக்கள். இவற்றை யாரும் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை.

எங்கள் நிலையோ வேறு. நாங்கள் சுயமாகப் புலம்பெயர்ந்து இங்கே நிரந்தரமாக வேருன்றியவர்கள். இந்த சூழல் பழக்க வழக்கங்கள், வழிமுறைகள் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள். வேலை, வீடு, பிள்ளைகள் என்று எங்கள் வாழ்க்கையை நாமே தீர்மானித்து இத்தனை காலம் கடத்திவிட்டோம். அது எங்கள் தேர்வே. இன்று நீங்கள் எல்லோரும் ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்து விட்டீர்கள். இந்த நிம்மதியும் சந்தோசமும் எங்கள் மீதி வாழ்க்கையை நடத்திச்செல்லும். எங்களால் இயன்றவரை சுயமாய் எங்கள் காரியங்களைப் பார்த்துக்கொள்வோம். இந்த உலகில் நாங்கள் பார்க்கவேண்டிய, செய்யவேண்டிய விடயங்கள் இன்னும் அநேகம் உள்ளன. இயன்றதையெல்லாம் செய்து முடிக்க ஆசைப்படுகிறோம்

ஒரு நேரம் வரும். எங்களுக்கும் இயலாமை வரும். நோய் நொடிகள் வரும். இந்த நாட்டில் எல்லா வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் இருக்கிறது. எங்கள் மனம்போல கடைசிவரை வாழ எத்தனையோ வசதிகள் உண்டு. இன்னொருவர் எங்களை வச்சுப்பார்க்கும் தேவையும் இல்லை. அந்த ஆசையும் எங்களுக்கில்லை. அப்படியொரு சமையை உங்களுக்குத் தருவதில் எங்களுக்கு விருப்பமுமில்லை. எந்தக்காலத்திலும் உங்களுடைய மாறாத அன்பு மட்டுமே எங்களுக்குத் தேவை.

உங்கள் சிறுபிராயத்தில் உங்களை நல்ல மனிதர்களாக வளர்த்து, உங்களுக்கு வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துத் தருவதே எம் குறிக்கோளாக இருந்தது. அதை நிறைவேற்ற நினைத்து நாங்கள் கையாண்ட வழிகளில் சிலவேளைகளில் அர்த்தமற்ற விடயங்களைச் சொல்லியிருக்கலாம். "எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பித்தோம், என்னவெல்லாம் வாங்கித்தந்தோம், அதைச் செய்தோம் இதைச் செய்தோம்" என்று எத்தனையோ விடயங்களைச் சொல்லியிருப்போம். அதை எங்கள் அறிவுக்கெட்டிய வழியில் சொன்னோமெயொழிய அதன் பின்னே இருந்த அர்த்தங்களோ வேறு. நீங்கள்

வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களை புரிந்துகொள்ளவேண்டும், கிடைக்கும் நற்பலன்களின் அருமையை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக நாம் அதைச் சொன்னோமே ஒழிய, நாங்கள் உதவியோ தியாகமோ செய்தோம் என்று நினைக்கவுமில்லை, சொல்லிக்காட்டவுமில்லை. நீங்கள் எங்களுக்குக் குழந்தைகளாய் வாய்த்தது இறைவன் எங்களுக்கு அளித்த வரம். நீங்கள் எங்கள் வாழ்க்கையில் அமைந்த வசந்தம். மற்றபடி இது ஒன்றும் ஓர் காப்புறுதிக் கணக்கோ investment propertyயோ அல்ல நாங்கள் செய்ததை அதற்கும் மேலாகத் திருப்பித்தருவதற்கு.

என் மனமும் உடலும் சிந்தனையும் திடமாக இருக்கும் இன்றைய நிலையில் என் எண்ணங்களை உங்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறேன்.

ஒருவருக்காக ஒருவர் வாழ்வதும் ஒருவரை ஒருவர் தாங்குவதும் உறவுகளின் நியதி. ஆனால் எதற்கும் ஒரு அளவு உண்டு. அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு என்பதுபோல் எதுவுமே அளவேவாடு இருக்கும்வரைதான் எல்லோருக்குமே நல்லது. பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதும் பிள்ளைகள் தலையெடுத்ததும் பெற்றோரைக் கவனிப்பதும் சாதாரணமே. ஆனால் அதுவே பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்காக வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்வதும் பின் அந்தச் சமையைச் சமக்க முடியாமல் பிள்ளைகள் தவிப்பதும் என்று ஒரு சுழலுக்குள் சிக்கித் தத்தளிக்கிறோம். இந்த "வச்சப்பார்க்கும்" சுழலிலிருந்து எங்கோ ஓரிடத்தில் நாம் வெளியேற வேண்டும். யாரிலும் தாங்காமல் எந்தக்கஷ்டமும்மில்லாமல் எல்லா வசதியோடும் வாழக்கூடிய ஒரு தேசத்தில் வாழ்கிறோம். அவரவர் வாழ்க்கையை இயன்றவரை முழுமையாக வாழ்வோம். யதார்த்தமாய் வாழ்வோம்.

ஆசிகளுடன்

அம்மா.

Life goes by

- Aaranan Mathiyalagan -

Everything quickly passes by.
You can't even comprehend
What's going on around you.
Your name echoes everywhere.
You know they're coming
But...
You can't face them.
You could be a thousand miles
From home.
Your name still follows me.
The whole world knows your name.
Now you have to answer.
But your conscience
Says otherwise.

Life goes by.

News about you.
You must turn back.
Your parents need you.
Your siblings need you.
Your family needs you.
But, that feeling.
The feeling that you must run
Stops you from turning around.

You finished your family duty.

This is your time.
your time to escape.
Escaping is a willpower.
From your mother
From your father
From your siblings
It takes willpower.
The willpower to escape.
Your mind is powered by
Strong desires
Your family, your home
Whether you escape or not

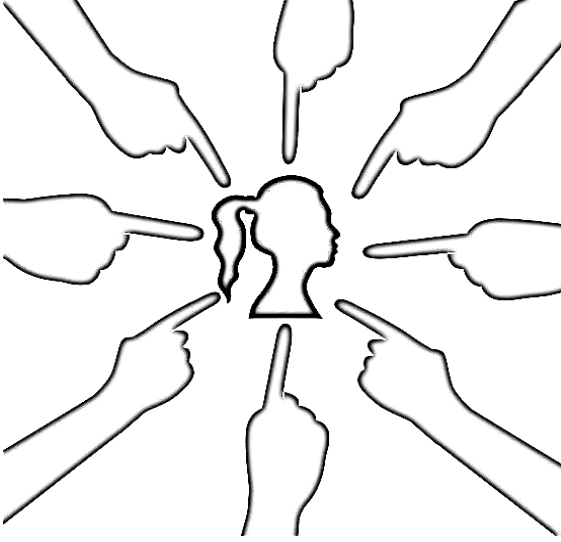
Life goes by.

ஆயிரம் கண்கள் எம்மீல்

- வினாசாகினி ராஜராஜன் -

கூண்டுக்குள் சிக்கிய பறவைகள் நாம். சமுதாயத்தின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மத்தியில் வாழும் நாம், எம் ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் முன்னிலையில் வைத்திருக்கவேண்டும்.

பாடசாலை, பல்கலைக்கழகம், வேலைத் துறைகள் என்று வாழ்க்கை முழுவதும் எதிர்பார்ப்புகளே! எதிர்பார்ப்புகளிற்குள் சிக்கித் தவிப்பது இளைஞர்கள்தான். முதற்பரிசு, வைத்தியர், நல்ல வேலை, என்று சமுதாயம் வழிவகுத்துள்ள வாழ்க்கையை நோக்கிச் செல்லும் இளைஞர்கள், சந்தோசத்தை இழந்து மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகியுள்ளனர். அவர்களின் சந்தோசத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் கிணற்றுத் தவளைபோல் பெற்றோர்களின் மற்றும் சமுதாயத்தின் எதிர்பார்ப்பைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

பாடசாலையில் கற்கும் மாணவர் நூற்றுக்கு நூறு புள்ளிகளைப் பெற வேண்டும். பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்பவர்கள் மருத்துவப் பாடத்தைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும். இதைப்போல் எண்ணுக்கடங்காத எதிர்பார்ப்புகளில் அனலில் இட்ட விளக்குபோல் வேதனையில் வாழ்கின்றனர்.

எம் இலட்சியங்களையும், திறமைகளையும் முதுகெலும்பாக நிறுத்தி, 'பணம், புகழ், மதிப்பு' என்ற சிந்தனையை அகற்றி, எம் மனதிற்குப் பிடித்ததைச் செய்து வாழ்வோம். ஆயிரம் கண்கள் எம்மீல் இருந்தாலும், அதைக் கண்டு அஞ்சாமல் துணிவுடன் எம் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவோம். மனிதர்கள் அனைவரும் தனித்துவம் வாய்ந்தவர்கள். எம் திறன்களை வளர்த்து, களிப்பான வாழ்க்கையை வாழ்வோம்.

எலிகூடத் தன்னிருப்பை தனிவளையாய் தேடும்,
நீவிரும்பும் பாதை தனை உன் விருப்பின் படியே,
சிந்தித்து தேர்ந்திடுவாய் துணிவு கொண்டே,
வெற்றி உன் பக்கம் மகிழ்ச்சியுடனேயே

In Between

- Jeevika Vivekananthan -

*She thought of herself as a tree
Uprooted from her home
Rerooted in a new land
Looking upon the native trees
Trying to grow out of their shadows*

*“Well, that’s not true!”
She tells herself
“I am a driftwood.”
Floating on the ocean waves
Far away from home
Searching for a shore
Shore that never comes*

*She is drifting
Between the shores
Between the homes
Between her past and present*

*She knows now
Home is a memory
It is a hope
But she will never find the one she lost
It is in between her memories and
hopes*

*She is drifting
Away and close
In between
Her home*

இடைநடுவில்

- ஜீவிகா விவேகானந்தன் -

அவள் தன்னை ஒரு மரமென்று நினைத்திருந்தாள்
சொந்த நிலத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து
புதிய நிலத்தில் மீண்டும் வேருன்றி
அந்த நிலத்து விருட்சங்களின் விதானங்களை
அண்ணாந்து பார்த்தபடி
அவற்றின் விசால நிழல்களைத் தாண்டி
சுயமாய் வளரத் துடிக்கும்
ஒரு மரமென்று தன்னை நினைத்திருந்தாள்

“நான் மரமல்ல”
அவள் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொள்கிறாள்
“நான் ஒரு முறிந்த கிளை.”
சொந்த நிலத்தைவிட்டு நெடுந்தொலைவில்
வந்தடையாத அந்தக்
கரையொன்றைத் தேடிக்கொண்டு
சமுத்திர அலைகளின் மேல்
மிதக்கின்ற மரக்கிளை

அவள் அலைகளின் போக்கில்
பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்
கரைகளுக்கிடையில் தேசங்களுக்கிடையில்
கடந்த காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்குமிடையில்
அலையோடலையாய் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்

இப்போது அவளுக்குத் தெரியும்
வீடு என்பது ஒரு நினைவு
அது ஒரு நம்பிக்கை
நினைவுகளுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும்
இடையில் எங்கேயோ
தொலைந்து போன அவள் வீடு
மீண்டும் கிடைக்காது

அவள் சமுத்திர அலைகளின் மேல்
தொலைவாயும் அருகாயும்
அலைந்துகொண்டிருக்கிறாள்
இடைநடுவில் அவள் வீடு

(Originally written in English and then translated to Tamil)

Collins Street - Knife fight in the prison yard

-Maya Shanmugan-

The glass ceiling is often invisible, but often still very present in today's society. This is the reality of corporate law, where a certain type of lifestyle and personality is expected of everyone. Racism, classism and sexism are often not intentional but casual by products of the unspoken expectation to fit into the same mould to appear 'just right'.

Collins street at 8am is quintessential Melbourne. The power walking men in suits, the women somehow with good posture in heels and the clumps of ambitious interns queuing up for overpriced coffee is what greets me while I try not to look winded, walking briskly and at times almost jogging to reach work on time. Collins street, with its high-end stores and domineering grey buildings, was once a dream to me. When it became my reality, I was initially an outsider, somehow jarring with the easy elegance of the young, rich and professional. Now, I know the rules to blend in.

The soul of private practice law is tasteful bravado. For those who watch "Suits", it's the easy swagger and firm re-assurance of "Harvey Spectre". I got my first clue when I interviewed with the Agent for my position, who after making sure I knew my work, nodded approvingly at me, "I thought when I heard your voice on the phone that you would look very presentable, I'm glad I was right". Surprised, I smiled my thanks. I would later go home to realise he had heard my stereotypically feminine, 'remarkably youthful' voice, and conceptualised an image of a young conventionally attractive female, a standard which I had apparently met. Throughout the course of my employment, I would repeatedly be referred to as "presentable". In translation I was able to portray in my image the aesthetically pleasing professionalism my work wished to project. This image was of course, carefully cultivated.

Heat styled impeccable hair and a full face of makeup is an indication of a suburban existence. To be Collins Street, to be Toorak or Brighton, you need to care but not care too much about your appearance. This means hair that is well looked after but

not perfectly styled, makeup that is only mascara and blush and clothes that are not relatively cheap suit-wear corporate but mildly expensive linen smart-casual, like you could stop by the country club right after work. I learned to walk straighter, to get finicky about my coffee and my wine and project my voice from deep inside my throat so that I don't sound like a little girl. I had taught myself to change my image since I was about ten years old, when I first concluded with cool certainty that to blend in with my neurotypical peers, masking was going to be an absolute necessity. Now, to adapt is my superpower.

Sketch: Shyamala Sathiyasathan

Of all the Partners, only a handful are ethnically diverse. Even then, they were second generation immigrants at least, educated at the best private schools and able to play golf. The only other girl of Indian ethnicity in my entire team got confused for me, and I for her, until one day she remarked irritably if we should get name tags saying, 'Indian girl 1' and 'Indian girl 2'. Diversity in this world is often applauded at a distance and is only accepted internally when it comes with a healthy dose of white washing. Racism and classism often go hand in hand. The idea of 'public school' is scoffed at, the word itself dripping in derision when uttered. Extracurricular activities for kids, when discussed at work, often include water polo and horse riding, the preferred weekend activity for adults mostly golfing. In the electorate map of Victoria, the geography of my senior co-workers, by some miraculous co-incidence, falls strictly within the blue districts that would never and have not in decades turned the slightest shade of red.

The capitalist world is designed to fit a certain few and therefore hostile to the diverse minority. The racism and classism is often casual, the effect being the complete gate-keeping of career growth from the disadvantaged. Private law is politics, where everything from your choice of clothing to your spouse (essential for projecting an image, like Scott Morrison with his Jenny) is for the benefit of your career. To be a diverse person in the, to quote from Suits, 'knife fight in the prison yard', that is law, is challenging and uncomfortable and at times purposefully hostile.

It is a fight however that I do not intend to back down from.

தாய்மையும் தந்தைமையும்

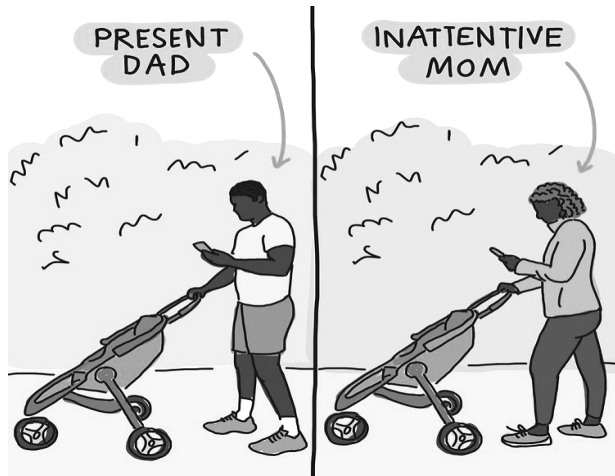
- சரணியா சத்தியன் -

இந்த உலகம் 2023ல் காலடி எடுத்து வைத்திருந்தாலும் நவீனமயமாதல், உலகமயமாதல் மூலம் பல விடயங்களிலும் எமது சமூகம் பரந்த மனப்பான்மையை வளர்த்திருந்தாலும் நம் மக்கள் தாயையும் தந்தையையும் பார்க்கும் கண்ணோட்டம் இன்னும் பழமை வாய்ந்ததாக இருக்கின்றதோ என்று என் மனதில் ஒரு கேள்வி. ஒரு குழந்தையைப் பராமரிப்பதும் பேணி வளர்ப்பதும் எப்பொழுதும் ஒரு அன்னையின் கடமையாக மட்டுமே பார்க்கப்படுகின்றது. ஏன் அது தந்தைக்குக் கடமையில்லையா? ஒரு தந்தை தனது குழந்தையைப் பராமரிப்பதையோ, குழந்தையுடன் நேரம் செலவிடுவதையோ பாராட்டும் இச்சமூகம், அது ஒரு தாயின் தினசரி வாழ்க்கை என்பதைக் கருத்தில் கொள்வதில்லையே?

ஒரு நாள் எனது குழந்தைக்குத் தொலைக்காட்சியினைப் போட்டுவிட்டு என்னுடைய வேலையின் காரணமாக தொலைபேசியில் மின்னஞ்சல் அனுப்பிய வண்ணம் இருந்தேன். அவ்வழியாக வந்த எனது அன்னை, தொலைபேசியை வைத்துவிட்டுக் குழந்தையைக் கவனிக்குமாறு கூறிச்சென்றார். நானும் அதைப் பெரிய விடயமாக எடுக்காமல் மின்னஞ்சல் அனுப்பியவுடன் தொலைபேசியினை வைத்துவிட்டேன். இவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது பன்னிரண்டு வயதான பெறாமகள் அன்று கேட்ட கேள்வி, இன்று வரை என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

“ஏன் சித்தி, சித்தப்பா எப்பவுமே தொலைபேசியுடன்தான் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வார், அம்மம்மா ஒருநாளும் சித்தப்பாவிடம் இப்படிக் கூறியது இல்லை. ஆனால் நீங்கள் தொலைபேசி பயன்படுத்தினால் மட்டும் ஏன் அம்மம்மா உங்களைத் திட்டுகிறார்?”

இன்றுவரை இக்கேள்விக்கு என்னிடம் பதிலில்லை. ஒரு தந்தை தொலைபேசியுடன் தனது குழந்தையைக் கவனித்துக் கொண்டால், அவரை ஒரு நல்ல அப்பாவாகப் பார்க்கும் இச்சமூகம், அதையே அம்மா செய்தால் குழந்தையை அம்மா கவனிக்கவில்லை என்று கோபம் கொள்கிறதே ஏன்?

அதேபோல் எனது நண்பி என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்ட விடயம், அவரது மகனுடைய பாடசாலை ஒன்றுகூடலில் ஆசிரியர் ஒருவர் அன்று வேலைக்கு விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு வருகை தந்த தந்தையரைப் பாராட்டி நன்றி கூறினாராம். எனது நண்பி “ஏன், நானும்தான் எனது வேலையிலிருந்து விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு வந்து பங்குபற்றினேன், ஆனால் அந்த ஆசிரியர் என்னைப்போன்று அன்னையரைப் பாராட்டவில்லையே?” என்று நாள் முழுவதும் அங்கலாய்த்தாள்.

இது மட்டுமா? ஒரு தாய் குழந்தை பிறப்பிற்குப் பின்னர் மீண்டும் வேலைக்கோ அல்லது வெளியிடங்களுக்கோ சென்றுவிட்டு வீட்டிற்குத் தாமதமாகத் திரும்பிவந்தால் எல்லோரும் அவரிடம் “குழந்தையை யார் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்?” என்று இலகுவில் கேட்டு விடுகின்றனர். ஆனால் யாருக்கும் அப்பாக்களிடம் இதே கேள்வியைக் கேட்கத் தோன்றுவதேயில்லை.

“நூலைப்போல் சேலை, தாயைப்போல் பிள்ளை”

“நல்லவராவதும், தீயவராவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே”

இதுபோன்ற வரிகளினைக் கேட்கும்பொழுது சிரிக்கத்தான் தோன்றுகின்றது. ஒரு குழந்தையின் குணவியல்புகள் எப்பொழுதும் அன்னையரைக்கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுவது எவ்வளவு அபத்தமான விடயம். இதுபோல் எமது சமூகம் எப்பொழுதும் அன்னையரைக் குற்றவுணர்ச்சிக்குள்ளும் தந்தையரைப் பாராட்டு மழையிலுமே வைத்திருக்கின்றது.

ஏன், உங்களில் எத்தனை பேர் நமது தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் தந்தையர் தமது பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதையும் உணவு ஊட்டுவதையும் பார்த்திருக்கிறீர்கள்? பொதுவாகவே வெளியிடங்களானால் பிள்ளைகள் எப்பொழுதுமே அன்னையரின் பொறுப்புதான். எங்காவது அத்தி பூத்தாற்போல் தந்தையர் சில சமயங்களில் தமது பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதுண்டு. ஆனால் அதற்கே நாம் எல்லோரும் அவர்கள் ஏதோ அருஞ்சாதனையைப் படைத்துவிட்டதுபோன்று புகழாரம் சூட்டிவிடுகின்றோம். இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியில் என்னிடம் பலர் வந்து “உங்களுடைய குழந்தை இன்று பயங்கரக் குழப்படி. பாவம் உங்களது கணவர். குழந்தைக்கு உணவுட்டுவதால் அவர் இன்னும் சாப்பிடவில்லை, நீங்கள் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டு அவரை சாப்பிட விடுங்கள்” என்றனர். ஒரு விடயம் எனக்குப் புரியவில்லை. நிகழ்ச்சிகளில் மட்டுமல்ல. தினசரி வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை அன்னையர் குழந்தை பராமரிப்பில்தான் செலவிடுகின்றனர். பெரும்பாலான நேரங்களில் பசியுடன்தான் ஒவ்வொரு அன்னையும் குழந்தைகளுக்கு உணவுட்டுகின்றனர். இவர்களில் ஒருவராவது என்னிடம் கூறியதுபோல் எனது கணவனிடம் “உங்களது மனைவி பாவம்” என்று கூறுவார்களா? நிச்சயமாக இல்லை. நாம் அனைவரும் சுயநினைவின்றியே ஆண்களுக்கு மட்டுமே பசிக்கும் என்ற கருத்தை மனதில் ஆழப் பதித்துவிட்டோம் என்று நினைக்கின்றேன்.

ஒரு நிகழ்ச்சியில் என் அருகில் உணவருந்திக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணிடம் இன்னொருவந்து வந்து கேட்கிறார், “உங்கள் குழந்தை உண்ணவில்லையே, ஆனால் நீங்கள் முதலில் சாப்பிடுகிறீர்களே?” என்று. என்ன கேள்வி இது? எப்பொழுதும் அம்மாவைத் தெய்வமாகப் போற்றும் சமூகம் என்பதால் தெய்வத்திற்குப் பசிக்காது என்று

கருதுகிறோமோ? அந்த ஒரு கேள்வி அப்பெண்ணை எவ்வளவு குற்றவுணர்ச்சியில் தவிக்க வைத்திருக்கும்?

இது நமது சமூகத்தில் மட்டும் இருக்கும் பிரச்சனை அல்ல. பிற இனத்தவரும் அன்னையையும் தந்தையையும் மாறுபட்ட மனநிலையுடன்தான் பார்க்கின்றனர். மனிதம் பேணும், அதிலும் பெண்களுக்குச் சாதகமான பல சட்டங்கள் இருக்கும் இந்த ஒஸ்ரேலியாவிலும் இன்றுவரை இந்தப் பாகுபாடு நிலைத்திருக்கின்றது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையும் கூட.

என்னுடைய அலுவலகத்தில் சக பெண் ஊழியர் தன்னுடைய மகப்பேறு மருத்துவரிடம் செல்வதற்காக விடுமுறை கோரியபோது எங்களுடைய மேலாளர் அவரிடம் “கடந்த இரண்டு மாதமாக மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு என்று அதிக நாட்கள் விடுமுறை எடுத்துள்ளீர்கள். இப்படி விடுமுறைகள் எடுப்பதைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கண்டித்துள்ளார். அதே மேலாளர் என்னுடைய சக ஆண் ஊழியர், கர்ப்பமாக இருக்கும் தனது மனைவியின் மருத்துவப் பரிசோதனைக்காக விடுமுறை கோரியபோது, “Great, turning into a good dad mate” என்கிறார்.

பல நாடுகளிலும் நேர்முகத்தேர்வுகளின்போது பெண்களிடம்,

“உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?”

“குழந்தைகளுடைய வயது என்ன?”

“குழந்தைகளை யார் பராமரிக்கின்றனர்?”

“குழந்தை பெற்றுக்கொள்ளும் எண்ணம் உண்டா?”

போன்ற தனிப்பட்டக் கேள்விகளைக் கேட்பது சட்டப்படி குற்றம். ஆனால் இன்றுவரை ஒஸ்ரேலியாவிலுங்கூட நான் உட்படப் பல பெண்கள் இக்கேள்விகளை எதிர்கொண்டவண்ணம் இருக்கிறோம். இங்குப் பலருக்கும் இந்தக் கேள்விகள் சட்டரீதியாகத் தவறானவை என்று தெரிவதும் இல்லை. பல பெண்களுக்கும் இக்கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதும் புரியாமல் இல்லை. இவ்வாறான தனிப்பட்ட கேள்விகள் எந்த ஒரு நேர்முகத் தேர்விலும் எந்த ஒரு அப்பாக்களிடமும் கேட்கப்படுவதில்லையே? ஏன்? இதற்காக ஒட்டுமொத்தமாக ஒஸ்ரேலிய வணிக நிறுவனங்கள் அன்னையருக்கு எதிரானவை என்று கூறிவிடமுடியாது. குழந்தைகளின் உடல் நலக்குறைவின்போது விடுமுறை எடுத்துக்கொள்ளும் வசதி அன்னையருக்கு இருப்பதுபோல் தந்தையருக்கு இருப்பதில்லை.

இங்குள்ள பல குழந்தைகள் காப்பகத்தில் இருக்கும் ஒரு பெரிய பிரச்சனையும் இதுதான். சில குழந்தைகளின் முதல் தொடர்பாகத் தந்தையரின் பெயரைத்தான் குறிப்பிட்டிருப்பர். ஆனாலும் அவசரக் காலங்களில் அவர்கள் அன்னையைத்தான் தொடர்பு கொள்வார்கள். காரணம் அவர்தானே அக்குழந்தையின் அம்மா.

குழந்தைகளுக்கு உடை மாற்றிவிடுவது, தலை சீவிவிடுவது, அவர்களுடன் விளையாடுவது, பூங்காவிற்கு அழைத்துச் செல்வது எல்லாம் மிகவும் அடிப்படையான விடயங்கள். இவற்றை செய்யும் தந்தையரை ஒரு சுப்பர் ஹீரோபோல எமது சமூகம்

பார்ப்பது ஏன்? ஒரு குழந்தைக்கு அன்னை எவ்வளவு முக்கியமோ தந்தையும் அவ்வளவு முக்கியம். ஒரு தாய் தனது குழந்தைக்குச் செய்யும் அனைத்து சேவைகளையும் தந்தையும் செய்யலாம், செய்ய வேண்டும். அது அவர்களது கடமை.

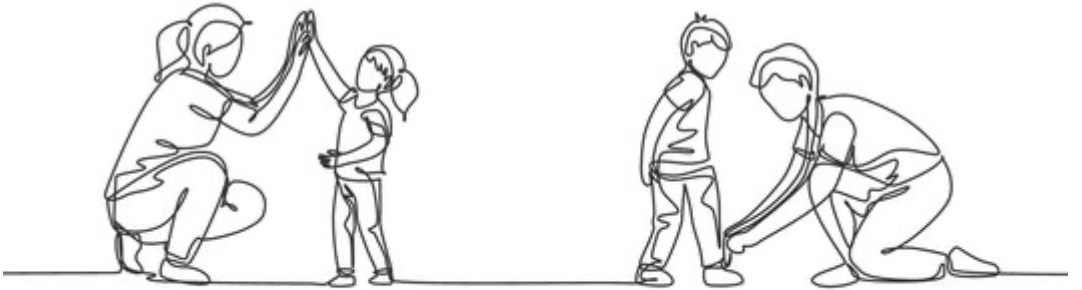
பெண்கள் ஆண்களைவிடச் சகிப்புத்தன்மையும் பொறுமையும் உடையவர்கள். ஒரு தாய்க்கும் குழந்தைக்குமான உறவு ஆழமானதாகவும் உணர்ச்சிப்பூர்வமானதாகவும் இருக்கும் என்பது உண்மை. ஆனால் அதற்காக அன்னையரின் செயல்களைச் சாதாரணமாகக் கடந்துபோவதும் அன்னையர் எப்பொழுதும் சரியாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் தந்தையரின் சாதாரணச் செயல்களைக்கூடத் தூக்கிப்பிடிப்பதும் அநாவசியமானது.

தந்தை குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது சாதாரணம் என்ற மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்வதும் அன்னையர் அசாதாரணமானவர்கள் என்ற மனப்பான்மையை மாற்றிக்கொள்வதும் ஆரோக்கியமான சமூகத்தை உருவாக்க உதவும். தாயும் தந்தையும் சமம் என்ற மனப்பான்மை ஓங்க ஓங்க, குடும்ப வன்முறைகள் அற்ற, தாய்மையையும் பெண்மையையும் போற்றும் ஒரு சமூகம் உருவாகும் என்று கருதுகின்றேன்.

Men are not babysitting, they are parenting.

Being an imperfect mom is totally perfect.

நீங்களும் இன்றிலிருந்து தந்தையரைக் கொஞ்சம் சாதாரணமாகக் கடந்து செல்லப் பழகுங்கள். அன்னையரைக் கொஞ்சம் பாராட்டுங்கள்.

அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ச் செயற்பாடுகளில் ஆழமீமா அர்த்தமீமா இல்லை

-எழுத்தாளர் முருகபூபதியுடனான நேர்காணல்-

எழுத்தாளர் லெ. முருகபூபதிக்கு அறிமுகம் தேவையில்லை. எழுத்தாளர், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர், மனித நேயப் பணியாளர் எனப் பன்முகங்களைத் தாங்கிநிற்கும் முருகபூபதியை அறியாதவர் அரிது. அவுஸ்திரேலியாவில் முன்னெடுக்கப்படும் எந்தத் தமிழ்ச் செயற்பாட்டிற்கும் தன் உழைப்பையும் அனுபவத்தையும் ஆற்றலையும் உவந்து கொடுப்பவர் முருகபூபதி. இளவேனில் சஞ்சிகையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

கனடாவில் பல ஆண்டுகளாக இயங்கிவரும் 'கனடா இலக்கியத் தோட்டம்' என்ற அமைப்பு தன்னுடைய வருடாந்த இயல் விருதினை இம்முறை திரு லெ. முருகபூபதிக்கு வழங்குவதன்மூலம் பெருமைகொள்கிறது. இளவேனில் சஞ்சிகை இச்செய்தி கேட்டுப் பெரு மகிழ்வு அடைகிறது. ஏற்றவருக்கு விருது வழங்கி உயர்ந்து நிற்கும் இலக்கியத்தோட்டத்திற்கு வாழ்த்துகளும் பாராட்டுகளும். தன்னயராத் தொண்டினால் தரணி நிமிர்ந்து நிற்கும் நம் முருகபூபதிக்கு எங்கள் அன்பான வணக்கங்கள்.

இச்செய்தியை ஒட்டி நமக்கொரு செவ்வி தரமுடியுமா என்று அவரைத் தொடர்புகொண்டபோது உடனடியாகவே ஒப்புக்கொண்டமைக்குப் பெரு நன்றிகள்.

வணக்கம். கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் இயல் விருது இம்முறை உங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. உங்களின் தொடர்ந்த இலக்கிய, சமூகச் செயற்பாடுகள் எல்லாமே எந்த விருதுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவை. எனினும் இவ்விருது அறிவிப்பை நீங்கள் எவ்வண்ணம் எதிர்கொள்கிறீர்கள்?

கனடா தமிழ் இலக்கியத்தோட்டம் கடந்த 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் இயங்கி வருவதாக அறிகின்றேன்.

இம்முறை 2022 ஆம் ஆண்டிற்கான கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் இயல் விருது, அவுஸ்திரேலியா - மெல்பனில் வதியும் எனக்கும், இந்தியாவில் பெங்களூரில் வதியும் எழுத்தாளர் பாவண்ணன் அவர்களுக்கும் வழங்கப்படவிருப்பதாகச் செய்தி வெளியாகியிருக்கிறது.

எழுத்தாளர்களாகிய நாம், ஏதாவது ஒரு நோக்கத்திற்காகவே எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள். இதன் மூலம் அங்கீகாரங்கள் கிடைக்கலாம், அல்லது கிடைக்காமலும் போகலாம்.

ஆனால், இந்த அங்கீகாரங்களை எதிர்பார்த்து பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் இயங்குவதில்லை. விருதுகளும் ஒருவகையில் அங்கீகாரம்தான்.

அந்தவகையில் எனக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் இயல் விருதையும் மற்றும் ஒரு அங்கீகாரமாகவே நான் பார்க்கின்றேன்.

எனது எழுத்தாழியத்தை மேலும் மேலும் பொறுப்புணர்வுடன் நான் மேற்கொள்வதற்கு இதுபோன்ற விருதுகளும் ஊக்கம் தரலாம் எனக் கருதுகின்றேன்.

நான் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நான்காவது தலைமுறையைச் சார்ந்தவன். எனக்கு முன்னரும் ஆளுமை மிக்க இலக்கியத் தலைமுறைகள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

எனக்குப்பின்னரும் புதிய தலைமுறையினர் வரத்தொடங்கிவிட்டார்கள். நான் இவர்களுக்கு இடையில் வளர்ந்தவன். இன்னமும் இலக்கிய உலகில் என்னை ஒரு மாணவனாகவே கருதுகின்றேன். நான் கற்றுக்கொள்ளவும் பெற்றுக்கொள்ளவும் இன்னமும் அதிகம் இருக்கிறது.

நான் எழுதத்தொடங்கி ஐம்பது ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துள்ள இத்தருணத்தில், கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் இயல் விருது கிடைக்கவிருக்கும் செய்தி மகிழ்ச்சியை - மனநிறைவைத்தருகிறது.

வெளிப்படையான கேள்வி ஒன்று. ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் கனடாவிலும் ஏனைய புலம் பெயர் தேசங்களிலும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் அங்கீகாரம் அவுஸ்திரேலியாவில் கிடைக்கவில்லை என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டு. நீங்களும் அதனை உணர்ந்ததுண்டா? உங்களின் அயராது உழைப்பையும் நட்பையும் பயன்படுத்தி உயர்ந்தோர் பின்னர் உங்களைக் கடந்து செல்வதாக உணர்வதில்லையா?

நீங்கள் கேட்டிருந்த முதற்கேள்வியிலேயே ஓரளவு இக்கேள்விக்குரிய பதில் இருக்கிறது. எனினும் சொல்கின்றேன். எனக்குத் தெரிந்த ஒரே தொழில் எழுத்துதான். இதனை அங்கீகாரங்களை எதிர்பார்த்துச் செய்வதற்கு நான் வரவில்லை. படிக்கின்ற காலத்திலேயே எனக்கு மிகவும் பிரியத்திற்குரிய பாடம் சரித்திரம்தான். சரித்திரப் பாடத்தில் நூறுக்கு நூறு புள்ளிகளும் பெற்றிருக்கின்றேன். எனது பெற்றோர் என்னைக்

கலைப்பீடத்தில் படிக்கவிட்டிருந்தால், சரித்திர பேராசிரியாராகியும் விட்டிருப்பேன். விதி எனது கல்வியிலும் கோரமாக விளையாடியது வேறு கதை!

1970களில் நானாக விரும்பி ஏற்ற தொழில் ஊடகத்துறையில்தான் அமைந்தது. அதே காலப்பகுதியில் படைப்பிலக்கியவாதியுமானேன். முதல் சிறுகதை 1972 இல் வெளியானது. அன்று முதல் நான் வரித்துக்கொண்ட தொழில் இது. புலம்பெயர்ந்தபின்னர், குடும்பத்திற்காக நான் வேறு வேறு தொழில் செய்திருப்பேன். ஆனால், எனக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் முதலில் சோறுபோட்ட தொழில் எழுத்துதான்.

அவ்வாறிருக்கும்போது நான் ஏன் அங்கீகாரத்திற்காக வாழவேண்டும்? அலையவேண்டும்?

மருத்துவர், பொறியியலாளர், ஆசிரியர், சட்டத்தரணி, தொழில் நுட்பவியலாளரிடம் இத்தகைய அங்கீகாரம் தொடர்பான கேள்வியைக் கேட்பீர்களா?

புகழை எதிர்பார்ப்பவர்கள்தான் அங்கீகாரத்திற்கும் ஏங்குவார்கள். எனக்கு அத்தகைய ஏக்கம் ஏதும் இல்லை. அதனால், நீங்கள் குறிப்பிடும் “கடந்து சென்றவர்கள்” பற்றியும் அலட்டல்கள் இல்லை.

உங்கள் பதிலைக் கேட்கையில் “வெஞ்சினங்களொன்றும் விரும்பாளே” என்ற தனிப்பாடலின் வரிகளே ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அது உங்களது மேன்மை. எனினும் ஒரு கலைஞருக்கான அங்கீகாரம் என்பது வெறுமனே அந்தக் கலைஞருக்கல்லவே? அது சமூகத்துக்கானது. ஒரு சமூகம் தன்னின்று முகிழ்ந்துவரும் திறன்களை ஏற்றிக் கௌரவிப்பதன்மூலம் தன்னைச் செழுமைப்படுத்திக்கொள்கிறது. அதன்மூலம் புதிய தலைமுறைக்கு வழிகாட்டிகளையும் உத்வேகத்தையும் அறிமுகம் செய்கிறது. அதனைச் சரியாகச் செய்யாத சமூகத்தின் மகனாகவே அங்கலாய்ப்புடன் அக்கேள்வியைக் கேட்க நேர்ந்தது.

அக்கேள்விக்கான இன்னொரு காரணமும் உண்டு. நீங்கள் தனிமனிதராக இன்னொருவருக்கான அங்கீகாரத்தை எப்போதும் கொடுத்தே வந்துள்ளீர்கள். உங்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையோடு நண்பராகவே பழகுவீர்கள். உங்கள் தலைமுறையினரோ, உங்களுக்கு மூத்தவரோ நோயுற்றுத் தனிமையில் வாடும் பொழுதெல்லாம் அவர்களோடு உங்கள் நேரத்தையும் நிதியையும் நீங்கள் செலவிடுவதுண்டு. பெரும் ஆளுமைகள் என்றில்லாமல் சக மனிதர்களின் வரலாறுகளையும் எழுத்தில் ஆவணப்படுத்தவும் செய்வீர்கள். இந்தத் தளராத உந்துதல் எப்படிச் சாத்தியமாகிறது?

என்னைக் கூர்ந்து அவதானித்துக் கேட்கப்படும் கேள்வி போலத்தோன்றுகிறது. இதற்கு ஒரு சொல்லில் “இயல்பு” என்று கூறிவிட்டுக் கடந்து சென்றுவிடலாம்.

யார் ஆளுமைகள்? சமூகம்தான் அவர்களை உருவாக்குகிறது.

ஒருவர் தன்னை ஆளுமையாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக வாழ்வதில்லை. சமூகத்திற்கு ஏதேனும் வழியில் தன்னாலியன்ற பணியைச் செய்யும் சகமனிதர்களும் எனது கவனத்திற்குள் வந்துவிடுவார்கள்.

அவர்கள் குடும்பத்தலைவன் - தலைவியாகவும் இருக்கலாம்.

அவர்கள் தமது குடும்பத்திற்கு அப்பால், வெளியுலகில் எத்தனையோ அரும்பணிகளைச் செய்கிறார்கள். ஆனால், அவை வெளியே தெரிவதில்லை. அவர்களை இனம் கண்டு, அவர்களின் பண்புகளைச் சமூகத்திற்குச் சொல்லவேண்டும்.

அவர்களின் முன்மாதிரிகளை யாராவது ஒருவர் சொல்லவேண்டும். அது நானாகவே இருந்துவிட்டுப்போகின்றேனே. இதில் என்ன வருத்தம் மற்றவர்களுக்கு?

அவுஸ்திரேலியாவில் மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக வாழ்ந்து வருகிறீர்கள். அவுஸ்திரேலியா வாழ்க்கையை நிதம் வாழ்ந்தாலும் உங்களுடைய தாயகத் தொடர்புகளும் ஏனைய நாடுகளிலுள்ள புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகங்களுடனான தொடர்புகளும் இன்னமும் தொடர்கிறது. ஒரு கலைஞர் என்பவர் தான் வாழும் சூழலையே அவதானித்து, அதனோடு நெருங்கி உறவாடி, அதனையே தன் படைப்பில் தருகிறார் என்று ஒரு பொது அபிப்பிராயம் உண்டு. உங்களால் இந்த அவுஸ்திரேலிய வாழ்வை உள்வாங்கி வாழமுடிகிறதா? இங்குள்ள அரசியலை, சமூகச் சிக்கல்களை, இலக்கியத்தைக் கூர்ந்து பின் தொடருகிறீர்களா? அல்லது புலம்பெயர் தமிழராக இன்னமும் ஈழத்தின் முற்றத்து மாமரத்தையே மனம் நாடுகிறதா?

ஏர்ணஸ்ட் சேசுவேரா சொன்னதுபோன்று, நான் கால்பதிக்கும் நிலங்கள் அனைத்தும் எனக்குச் சொந்தமே. அதன் அர்த்தம் நில ஆக்கிரமிப்பு அல்ல.

கணியன் பூங்குன்றனார் சொன்னது போன்று “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்பதே எனது கட்சி.

தாயகத்தின் மீதான பாசம் பற்றுதல் தொடருவதனால்தான் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக அங்குள்ள போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர் சமுதாயத்துடன் தொடர்பிலிருக்கின்றேன்.

நெருக்கடியான கால கட்டத்தில் அவுஸ்திரேலியா எனக்குப் புகலிடம் தந்தது. என்னை உயிர் வாழ வைத்தது. அதனால், புகலிட நாட்டிற்கும் நான் என்றைக்கும் விசுவாசமாகவே இருப்பேன்.

தொடர்பாடலற்ற சமூகம் உருப்படாது என்பது எனது அவதானம். நான் தொடர்பாடலை விரும்புவன். பேணுபவன். அதன் மூலம் நிறையச் சாதிக்கலாம் எனவும் நம்புவன். அது எனது இயல்பு.

எழுபதுகளைத் தாண்டியும் இன்னமும் மிக உற்சாகத்துடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இளையோர் முதியோர் வேறுபாடின்றி எல்லோருடனும் நட்புப் பாராட்டுகிறீர்கள். நீங்கள்

எவரையும் குறை பேசிப் பார்த்ததில்லை. இந்த சமூக ஊடக யுகத்தில் எதிர்மறையும் எரிச்சலும் பொறாமையும்தான் எங்கள் தலைமுறையை நிறைத்து நிற்கிறது. எங்களைப் பார்க்க உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது?

ஒருவரது இயல்புதான் அவரின் அடிப்படை அழகு. அதனை எவராலும் மாற்றவும் முடியாது. வயது எழுபதைத்தாண்டியும் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்றால், அதுதான் எனது தொடர்ச்சியான வேலை. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. தலைமுறை வேறுபாடின்றி நட்பு பாராட்டுவதற்கு நான் சம்பந்தப்பட்ட தன்னார்வத் தொண்டுகளும் முக்கிய காரணம்.

1988 ஆம் ஆண்டில் இற்றைக்கு 35 வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்(Ceylon Student Educational Fund – Inc) என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினேன். அப்போது பிறக்காத குழந்தைகள்தான் தற்போது இந்த அமைப்பின் சமகாலச் செயலாளர் (Secretary) – நிதிச்செயலாளர் (Treasurer)

குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை என்ற மூதுரையை நான் மறக்கவில்லை.

படைப்பிலக்கியத்துறையும் அத்தகையதே.

அத்துடன் இது அஞ்சலோட்டம் போன்றது. எமக்குப்பின்னர் வரும் – பின்தொடரும் தலைமுறையை இனம் கண்டு நாம் ஊக்குவிக்கவேண்டும். எதுவும் எம்மோடு தரித்து நின்றுவிடலாகாது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் 37 வருடங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு பாடசாலை மாணவி எழுதி வீரகேசரிக்கு அனுப்பிய கவிதையை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகின்றேன்.

கவிதை இதுதான்:

எங்கள் தாத்தா மாட்டு வண்டிலில் போனார்.
எங்கள் அப்பா, கோச்சி வண்டியில் போனார்.
நாங்கள் விமானத்தில் பறக்கிறோம்.
எங்கள் தம்பிப் பாப்பா எதில் செல்வான்...?

எங்கள் தாத்தா, மரவள்ளிக்கிழங்கு சாப்பிட்டார்.
எங்கள் அப்பா தோசை – புட்டு சாப்பிட்டார்.
நாங்கள் பாண் – ரொட்டி சாப்பிடுகிறோம்.
எங்கள் தம்பிப் பாப்பா என்ன சாப்பிடுவான்...?

எங்கள் தாத்தா கடவுளுக்குப் பயந்தார்.
எங்கள் அப்பா, தாத்தாவுக்குப் பயந்தார்.
நாங்கள் ஆர்மி – நேவிக்குப் பயப்படுகிறோம்.
எங்கள் தம்பிப் பாப்பா எவருக்கும் பயப்பட மாட்டான்.

இளந்தலைமுறையை அரவணைப்போம். அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளவும் நிறைய இருக்கிறது.

நான் கவனித்தவரையில் எதிரிகள் உங்களுக்கில்லை. உங்களுக்குக் கீழ்மை புரிந்தவர்களையும் நட்புப் பாராட்டும் குணம் உங்களுக்கு உண்டு. உங்கள் தொடர்பு வட்டாரம் பெரிது. அதற்காகச் சில சமரசங்களையும் நீங்கள் செய்வதுண்டா? ஒரு இலக்கியவாதியாக நீங்கள் வரையறுத்த அறத்தின்கண் மாறு ஏற்படும்போது அதனை ஒங்கி ஒலிக்காமல் நட்புக்காகக் கடந்துபோனதுண்டா?

நண்பர்கள் பிறப்பதில்லை. உருவாக்கப்படுகிறார்கள். அவ்வாறுதான் எதிரிகளும். ஒரு கால கட்டத்தில் நட்பாக இருந்தவர்கள், பிறிதொரு காலகட்டத்தில் ஏதேனும் காரணங்களினால் எதிரியாகலாம். அவ்வாறே எதிரிகளும் பிறிதொரு காலகட்டத்தில் நட்பாகலாம்.

பொதுவாழ்வில் இது சகஜம்.

எதிரிக்கும் துரோகிக்கும் அர்த்தம் வேறு வேறு.

எதிரிக்கு எதிரி நண்பனாகவும் மாறும் சமூகம்தான் இது.

எதிரியிடத்திலும் சில மேன்மையான குணவியல்புகள் இருக்கும். நான் எப்போதும் மேன்மையான பக்கங்களைத்தான் பார்க்கின்றேன். என்னிடத்திலும் அறச்சீற்றங்கள், தார்மீகக்கோபங்கள் இருக்கின்றன.

அவை பொது நோக்கு என வரும்போது மாறலாம். தனிப்பட்ட எனது தேவைக்காக - நலன்களுக்காக எவருடனும் நான் சமரசம் செய்துகொண்டதில்லை. ஆனால், பொதுப்பணிகளில் சில விட்டுக்கொடுப்புகளை பொது நோக்கத்துடன் செய்திருக்கலாம்.

அவுஸ்திரேலியாவில் இன்றைய தமிழ்ச்செயற்பாடுகள் ஆழமாக அர்த்தப்பூர்வமாக இருக்கிறதா? இங்கே நமக்கான ஒரு இலக்கியம், சமூக அடையாளம் உருவாகி விட்டது என்று கருதுகிறீர்களா?

அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்துவ அடையாளங்கள் எவை என்று கருதுகிறீர்கள்?

முதல் இரண்டுக்கும் எனது பதில் “இல்லை” என்பதுதான்.

அதற்கு எம்மவர்கள்தான் காரணம். இதுபற்றி நிறையப் பேசமுடியும். அவை அனைத்தும் கசப்பான உண்மைகள்தான்.

முற்றிலும் தமிழர்கள் இருக்கும் சபையில் தமிழில் பேசாத எம்மவர்கள் குறித்து ஏமாற்றம்தான் வருகிறது. தமிழராகப்பிறந்த பலரால் தமிழில் எழுதவும் முடியாமல் சிரமப்படுகிறார்கள்.

தமிழின் தேவை, தாங்கள் தமிழர் என்ற அடையாளத்திற்கு மாத்திரம் போதும் என நினைக்கிறார்கள். இங்கு வாழும் எத்தனை தமிழர்கள், இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் எழுதும் படைப்புகளை வாசிக்கிறார்கள்.

இங்கு நடக்கும் நூல்வெளியீடுகளில் தோன்றி நூல்களைப் பெறும் எத்தனைபேர் அவற்றைப் படிக்கிறார்கள்? பெரும்பாலானவர்கள் கைத்தொலைபேசியின்

தொடுதிரையுடன் காலத்தை கடத்துகிறார்கள். பொது நிகழ்ச்சிக்கு வந்தாலும் தொடுதிரையைத் தடவிக்கொண்டிருப்பவர்களைத்தான் பார்க்கிறீர்கள்.

இதுதான் தற்போது அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்துவ அடையாளங்கள்.

இந்தப் பண்பு எல்லாச் சமூகங்களுக்கும் பொருந்தும் அல்லவா? தொடுதிரை மோகம் இன்றைக்கு உலகளாவிய பிரச்சனை அல்லவா? புத்தக வாசிப்பும் ஒப்பீட்டளவில் எல்லா சமூகங்களிலும் குறைந்தே இருக்கிறது. மெல்பேர்ன் எழுத்தாளர் விழாவில் இவ்வருடம் உலக இலக்கியவாதிகள் பலரும் பங்கெடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் அங்குமே வாசகர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருந்தது. ஆக ஆங்கிலச்சூழலும் அப்படியேதான் இருக்கிறது.

அடையாளம் பற்றிய கரிசனைக்கு ஒரு காரணம் உண்டு. நம்மில் பலர் புலம்பெயர்ந்து ஆண்டுக்கணக்காகிறது. நம் தாய் நிலத்தில் நாங்கள் வெறும் சுற்றுலாப்பயணிகள் என்ற நிலையை அடைய ஆரம்பித்துவிட்டோம். அம்மக்களும் நம்மைப் புலம்பெயர் தமிழர் என்று பிரித்துப்பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் இடதுசாரி, வலதுசாரி அரசியல் இருக்கிறது. இங்குள்ள பொருளாதாரப் பிரச்சனை தனி. தஞ்சக் கோரிக்கைகளை இவ்வரசு கையாளும் விதம் ஒரு பிரச்சனை. காலநிலை மாற்றம். LGBTQIA+ பற்றிய தெளிவான பார்வையும் பக்குவமும் நம் சமூகத்தில் இன்னமும் இல்லையல்லவா? நாசூக்கான இனவாதம். நிறவாதம். நம் அடையாளச் சிக்கல்கள். நம் பிள்ளைகளின் அடையாளச் சிக்கல்கள். இப்படிப் பல விசயங்கள் நமக்குப் பேசவேண்டி இருக்கிறதல்லவா? இவற்றை முன்னின்று பேசுவது நம் கடமையல்லவா? நாம் ஏன் இன்னமும் இந்திய ஈழத்து அரசியல்களையும் அங்குள்ள சச்சரவுகளையும் பின் தொடருகிறோம்? அவை சந்தைச் சரக்கு என்பதாலா? நமக்கான பிரச்சனைகளைக் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டுமா இல்லையா?

இன்னமும் எமது புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகம், தென்னிந்தியத் தொலைக்காட்சி நாடகங்களிலும், சில கணங்கள் சிரித்து மகிழும் பட்டிமன்றங்களிலும் தமது நேரத்தைச் செலவிடுகிறது. வாழும் நாட்டின் அரசியல் எவ்வாறிருக்கிறது என்ற பிரக்ஞையும் பலரிடம் இல்லை. தேர்தல் வரும்போது யாருக்காவது வாக்களித்துவிட்டு, வந்தால் சரி. இல்லையேல் தண்டப்பணம் கட்ட வேண்டி வரும் என்ற கவலை மாத்திரம்தான். இந்த நடைமுறையிலையென்றால் பலர் வாக்குச்சாவடி பக்கமே செல்ல மாட்டார்கள்.

இந்தப்பின்னணியில், நீங்கள் குறிப்பிடும் LGBTQIA+ விடயத்தை அசூசையாகவே பார்ப்பார்கள். ஆனால், மூன்றாம் உலக நாடுகளில் ஒன்றான இந்தியாவில் சமகாலத்தில் வெளியாகும் பல திரைப்படங்கள் (தமிழ் அல்ல) பிறமொழிப்படங்கள் இதுபற்றி பேசத்தொடங்கிவிட்டன.

எனினும், கணவன் இல்லாமல் பிள்ளை பெறும் கலாச்சாரத்திற்குள் சிலர் வந்துவிட்டனர்.

நேரம் கிடைத்தால், எனது கதைத் தொகுப்பிலிருக்கும் அவள் அப்படித்தான் என்ற சிறுகதையைப் படிக்கவும்.

நமக்கான பிரச்சனைகளைக் கவனத்தில் எடுக்கத்தவறிவிடுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன.

குடும்பத்திற்குள் தொடர்பாடல் அருகிவருகிறது. அன்றாடப் பிரச்சினைகள் அதிகரித்து வருகிறது. தமது சக்திக்கு மீறிய விடயங்களில் ஈடுபடுவதனால், திணறிக்கொண்டிருப்பவர்களிடம், நீங்கள் குறிப்பிடும் சிந்தனைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது.

முருகபூபதி என்பவர் எதிர்காலத்தில் எப்படி நினைவுசுரப்படவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். உங்களுடைய செயற்பாடுகளின் “legacy” என்னவாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

சமூகத்தை முக்காலத்தின் ஊடாக முன்னோக்கி நகர்த்த முயன்ற எழுத்தாழியன். அதற்காக விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் தொடர்பாடலைப் பேணிய சாதாரண மனிதன்.

நேர்காணல் தொகுப்பு - ஜேகே

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் அவுஸ்திரேலியாவிற்குக் குடிபெயர்ந்து, வேலை தேடி அலைந்து, பல தடைகளின் பின் ஒரு வேலையில் இணைந்தேன். புதிய நாடு, புரியாத மொழி, புதிய பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் எனப் பல நடுக்கங்களுடன் முதல் நாள் வேலையில் நுழைந்தேன்.

புன்முறுவலுடன் “Good Morning”, “How are you?” எனச் சிறப்பான வரவேற்பு கிடைத்தது. மனதில் பல கற்பனைகளுடன் ஏதோ ஒன்றைச் சாதித்தது போன்ற உணர்வுடன் எனது மேசையில் அமர்ந்து வேலையைத் தொடங்கினேன். சில நாட்களில் சக வேலையாட்கள் நான் அமர்ந்திருந்த இருக்கைக்கு வந்து பல விடயங்களைப் பேசத்தொடங்கினார்கள். அவர்களில் பலர் “Where are you from?” என்ற கேள்வியைக் கேட்கத்தவறவில்லை. மனதில் பல மாறுபட்ட சிந்தனைகளுடன் “from Sri Lanka” எனக் கூறியதும் அடுத்த கேள்வி “Are you from Colombo?” என்று வந்தது. “No, I am from Jaffna” எனப் பதில் கூறியதும் முதலில் எழுந்த கேள்வியே “Are you tamil? Did you come by boat?” என்பதே. அக்கேள்வியை மனதினுள் உள்வாங்கவே சில நிமிடங்கள் பிடித்தன.

அவுஸ்திரேலியா வருவதானால் இலங்கையில் கிடைத்ததைவிட நல்ல வேலையும் நல்ல வாழ்க்கையும் வேண்டும், இல்லாவிட்டால் வரமாட்டேன் என இருந்தவன் நான். அப்படி ஆயிரம் யோசனைகளுக்குப் பின்னர் இங்கு குடியேறி வந்து, ஒருவாறு வேலைக்குச் சென்றால் முதல் அனுபவமே என்னை ஏதோ ஒரு மூலையில் முடக்கியதுபோல உணர்த்தியது. ஏன் இப்படிக் கேட்கிறார்கள்? இதற்கு எப்படியான பதிலைச் சொல்லவேண்டும்? எனச் சிந்தித்தபடியே இருந்தேன். விளைவு, பின்னைய நாட்களில் என்னைப்பற்றியும் நான் எப்படி அவுஸ்திரேலியா வந்தேன் என்பதைப் பற்றியும் நம் தாயகத்து நிலைமையையும் விரிவாக வேறு சமூகத்தினருக்குத் தெரியப்படுத்தத் தொடங்கினேன்.

அதே நேரம் அவுஸ்திரேலிய மக்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் குடியேறிகள் என்பதை மறந்துவிடலாகாது. அவுஸ்திரேலியாவின் பூர்வீகக் குடிமக்களைத் தவிர இங்குள்ள பெரும்பான்மையான வெள்ளை இனங்கள் அத்தனையும் ஏதோ ஒரு வகையில் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் இங்கு அகதிகளாகவோ, படைவீரர்களாகவோ அல்லது தொழிலாளராகவோ கப்பலில் வந்தவர்கள்தான். இவர்கள் இன்று இந்த நாட்டை ஆக்கிரமித்து, பொருளாதார, சமூக, அரசியல் அந்தஸ்தை அடைந்ததும் புதிதாக இங்கு குடியேறுபவர்களைப் பார்த்து விமர்சிக்கிறார்கள். படகில் வரும் தஞ்சக் கோரிக்கையாளர்களை எள்ளி நகையாடுகிறார்கள். இவர்கள் மட்டுமா, எம்மவர்களில் சிலரும் இந்த வேலையைச் செய்து தம்மேல் வெள்ளைச்சாயம் அடித்துக்கொள்வதையும் இங்கே குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும்.

இந்நிலை மாறவேண்டும். எவ்வாறு மாற்றலாம்? இக் கேள்விகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளலாம் என நாம் ஒரு சமூகமாகச் சிந்தித்து இக்குறுகிய

மனப்பான்மையிலிருந்து வெளிவர வேண்டியது எமது இனத்தின் பொறுப்பல்லவா? நாமும் இந்த நாட்டின் அரச அதிகாரக் கட்டமைப்பில் பங்கெடுக்கவேண்டும். கொள்கை மற்றும் தத்துவரீதியான முடிவுகளில் நம் கருத்துகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும். பிறருக்கு இதுபற்றிய சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும். அவுஸ்திரேலியச் சமூகத்தின் நிஜமான அங்கத்தவர்களாக நாம் மாறவேண்டும்.

அதற்கு அரசியலில் நாம் பங்களிப்பு செய்வது மிக முக்கியமாகும்.

சொல்லப்போனால் அந்த நிலைமை இன்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆரம்பித்துவிட்டிருக்கிறது. துணிவாக, தெளிவாக, கர்வத்துடன் நான் ஒரு இலங்கைத் தமிழன் எனக் கூறுவது மட்டுமின்றி தமிழர் அடையாளமான எமது கலாச்சார உடையுடன் பல நிகழ்வுகளில் பங்குபற்றும் அளவிற்கு நிலைமை மாறிவிட்டது. நாம் மட்டுமல்ல, இங்குள்ள அரசியல்வாதிகளும் நம் கலாச்சார உடையில் வரத்தொடங்கும் அளவும் எங்களது முக்கியத்துவம் கூடியிருக்கிறது.

இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

ஓவியம் - சியாமளா சத்தியசுதன்

இன்று தமிழருக்கென ஒரு தமிழ்க் கலாச்சார மண்டபம் பல மில்லியன் செலவில் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. தென் கிழக்கு மெல்பேர்னின் இதயப் பகுதியான டாண்டினோங்கில் பல சமூகத்தவரும் பயன் பெறும் வண்ணம் அக்கட்டம் பூர்த்தியாகித் தமிழ் அடையாளத்தை உயர்த்தி நிற்கின்றது. ஆங்கிலம் அல்லாத மொழி பேசுவோர்களில் தமிழ் பதினான்காவது இடத்தில்தான் உள்ளது. ஆனாலும் அகதிப் படகில் வந்தவர்கள் எனக் கூறப்பட்ட இந்த மக்களால் எவ்வாறு இவ்வாறான ஒரு மிகப் பிரம்மாண்டமான சமூக மண்டபத்தினை அமைக்கமுடிந்தது? காரணம் அவுஸ்திரேலிய அரசின் பங்களிப்பு ஆகும். பல மில்லியன் டொலர்களை அரசாங்கம் இந்த முயற்சிக்கு வழங்கியிருக்கிறது. மேலும் வழங்க உறுதியளித்தும் உள்ளது. இப்போது தமிழர் என்றால் அவர்களின் அடையாளமாக எமது சமூக சேவைகள் பல அரச மட்டத்தில்

பேசப்படுகிறது. இதற்கு மேலும் வலுச் சேர்க்கும் வகையில் தமிழர் திருநாள் இன்று மிகப்பெரும் விழாவாக, ஒரு பல்கலாச்சார நிகழ்வாக, பல இனத்தவரும் பங்கு கொள்ளும் விழாவாக மாறி உள்ளது. இதற்குக்கூட அரச தொடர்ச்சியாக உதவி வழங்குவதாக உறுதியளித்துள்ளது.

இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

இப்போது தமிழர் என்றால் அவர்களின் அடையாளமாக எமது சமூக சேவைகள் பல அரசு மட்டத்தில் பேசப்படுகிறது. இதற்கு மேலும் வலுச்சேர்க்கும் வகையில் தமிழர் திருநாள் இன்று மிகப்பெரும் விழாவாக, ஒரு பல்கலாச்சார நிகழ்வாக, பல இனத்தவரும் பங்கு கொள்ளும் விழாவாக மாறி உள்ளது. இதற்குக்கூட அரசு தொடர்ச்சியாக உதவுவதற்கு வதாக்க உறுதியளித்துள்ளது.

இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

எல்லாவற்றிற்கும் பதில் அரசியல்தான். அரசியலில் இன்று தமிழர் பற்றிய பார்வை மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இது வெறுமனே ஓரிரு நாட்களில் நடைபெறவில்லை. இதற்காகப் பலர் பல வருடங்களாகப் பல்வேறு வகையில் அரசாங்கங்களுடன் கடினமாக வேலை செய்துள்ளனர். தமிழர்களில் பலர் அரசியலிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். உள்ளூராட்சி மன்றங்கள், மாநில அவைகள், பாராளுமன்றம் என அனைத்து சனநாயக மட்டங்களிலும் தமிழர்களின் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிறது. பல உள்ளூர்ப் பிரதிநிதிகளின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் கிங் மேக்கர்களாகத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். சிறுகச் சிறுக நிகழ்வுகளைப் பல வருடங்களாக நடாத்தி, பின்னர் அந்த நிகழ்வுகளிற்கு அரசியல்வாதிகளையும் அரசு உத்தியோகத்தவர்களையும் அழைத்து, அவர்களை எமது முயற்சிகளைப் பார்வையிடவைத்து, பின்னர் அவர்களுடாக ஏனைய அரசு மற்றும் அரசியல்வாதிகளையும் இணைத்து பெரும் நிகழ்வுகளாக மாற்றி, எமது மாநில அரசு தலைவரையும் அழைத்து, எம்மீதான கவனிப்பை அதிகரித்திருக்கிறார்கள். இதனூடாகத் தமிழர்களின் வாக்கு வங்கியும் உணர்த்தப்படுகிறது. நமக்கும் கொஞ்சம் அரசியல் அறிவு உயர்ந்திருக்கிறது. இது இந்த நாட்டின் கட்சிகளுக்கும் புரிந்ததால்தான் அவர்களும் நம் வழிக்கு அடிக்கடி வருகிறார்கள். நம் சமூகத்துக்கான தேவைகளை அவ்வப்போது நிறைவு செய்கிறார்கள்.

இன்று தமிழர் என்றால் கடின உழைப்பாளர்கள், சிறந்த சமூக சேவகர்கள், தமது இன அடையாளத்திற்காகவும் இனக் கலாச்சாரத்தினை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு சொல்வதற்கும் கடினமாக உழைப்பவர்களாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறார்கள்.

ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு இனத்தின் இருப்பென்பது வெறும் பொருளாதார, கல்வி, மற்றும் ஏனைய சமூக அடையாளங்களில் மட்டும் தங்கியிருப்பதில்லை. மாறாக இன அடையாளத்துக்கும் அதன் நீட்சிக்கும் முக்கியமான துணைகளுள் ஒன்றாக இருப்பது அவ்வினத்தின் அரசியல் நிலைப்பாடும் அரசியல் ஞானமுமாகும்.

நமது இனப்போராட்டம் காரணமாகப் பல லட்சக்கணக்கான தமிழர் புலம்பெயர்ந்து பல்வேறு நாடுகளில் இன்று வசிக்கிறார்கள். அவர்களின் அடுத்த இரண்டு தலைமுறையினர்கள் இப்போது இளைஞர்களாகப் பல்வேறு துறைகளில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் மிக உச்சப் பதவிகளில் திறமையாகத் தமது அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ஆனாலும் கனடா தவிர்ந்த பிற நாடுகளில் அவர்கள் அரசியலில் இன்னும் முழுமையாகக் கால்பதிக்கவில்லையோ என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

அரசியல் என்பது மனித வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒரு தத்துவம், கொள்கை மற்றும் விஞ்ஞானம். அரசியல் என்பது ஒருவிதமான வாழ்க்கைமுறை அல்லது நம்

வாழ்க்கைமுறையைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய கருவி. அரசியல் என்பது அமைதியான சமுதாய வாழ்க்கைக்கும் நெறிகளுக்கும் அறமான சமூகத்துக்கும் பொருளியல் ஒழுங்கியல் முறைமைகளுக்கும் வழிவகுக்கிறது. சரியான நேரத்தில் சரியான காலத்தில் எடுக்கும் அரசியல் முடிவுகள் ஒரு இனத்தின் தலைவிதியை மாற்றவல்லது. இன்று நம் கண் முன்னேயே பல சிறிய நாடுகள் மற்றும் இனக்குழுக்கள் தாம் எடுத்த சில முடிவுகளால் வேறு தளங்களுக்கு மாற்றமடைவது நிகழ்கிறது அல்லவா?

அவுஸ்திரேலியாவில் பிறந்து வளர்ந்த பல இளைஞர்களுடன் பேசும்போதும் பழகும்போதும் அவர்களுக்கு அரசியலில் அகீத ஆர்வம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. குடியேறிய முதலாம் தலைமுறையிடமும் அந்த முனைப்பு இல்லை. பொதுவாகவே நம்மிடையே அவுஸ்திரேலிய, உலக அரசியல் பற்றிய அறிவும் மிகக் குறைவாகவுள்ளது. நமக்கு நமது தாய் நிலத்தில் நிகழும் அரசியலும் திரைத்துறையுமே இரண்டு கண்களையும் நிறைத்திருக்கிறது. ஆனால் அங்குள்ள அரசியலைப் பின்பற்றுவதுபோல அல்லது அதனைவிட மேலாகவும் நாம் வாழும் சூழலின் அரசியலைப் பின்பற்றுவதும் மிக முக்கியமல்லவா?

இங்கே மேற்குறிப்பிடப்பட்ட கலாச்சார மண்டபத்தின் எழுச்சியோ அல்லது தமிழ் அமைப்புகளுக்குக் கிடைக்கும் மானியமோ ஒரு சமூகத்துக்கு அரசு தரும் அங்கீகாரம்தான். அதற்கு நமது அரசியலும் ஒற்றுமையும் முக்கியமானதுதான். ஆனால் நம் அரசியல் ஈடுபாடு அதற்காக மாத்திரம் இருக்கக்கூடாது.

அரசியல் என்றால் அது எமக்கானது அல்ல, அது யாரோ ஒருவருக்கானது என்ற எண்ணம் மாற்றமடைய வேண்டும். அரசியலில் ஈடுபடுவதன் மூலம் ஒரு இனமாக அரசியல்வாதிகளின் பார்வை கிட்டும் என்பது மட்டுமல்ல, இந்த அரசியல் பங்களிப்பு எமது இனத்தையும், மொழியையும், வாழ்வாதாரத்தையும் மேம்படுத்தும் என்பதையும் நாம் அறியவேண்டும். யாரோ ஒரு இனம், மொழி, கலாச்சாரம் புரியாத ஒருவர் எமக்காகச் சிந்திக்காமல் எமது இனத்திலிருந்து ஒருவர் அந்த இடத்தில் இருப்பின், அவரின் செயற்பாடுகள் மூலம் எமக்கான கொள்கைகள், எம் நம்பிக்கைகள், அறம், அபிவிருத்தி, பொருளியல், நிதி நிர்வாகம் என்பவற்றை மிகச்சிறப்பாக எட்ட முடியும். நம் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிப்பவரை நாம் தீர் ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுக்காமல் விடுதல் நாம் நமக்கே வைத்துக்கொள்ளும் கொள்ளியல்லவா?

ஆக அரசியலில் ஈடுபாடு கொள்வோம். நமக்கும் நம்மைச்சுற்றி ஏராளம் பிரச்சனைகள் உண்டு. அவற்றில் பலவற்றை அரசியல்மூலமே நாம் தீர்த்துக்கொள்ளமுடியும். நாம், நம் இனம், நாம் வாழும் சூழல், நாம் வாழும் இத்தேசம், இவ்வுலகம், இவ்வுலகத்தின் எதிர்காலம் என எல்லாவற்றிலும் அரசியலின் தாக்கம் இருக்கிறது. அதனை வெறும் பார்வையாளராக இருந்து கடந்துபோவதில் யாருக்கு நடடம்?

அரசியல் செய்வோம்.

சிட்னியின் கோடைக் காலத்திலே அதிகாலை கலா வீட்டு விறாந்தையிலே அமர்ந்திருந்தாள். இளமஞ்சள் வெய்யில் இதமான உஷ்ணத்தைப் பரப்பியது. முற்றத்துச் செடிகள் மலர்ந்து அழகு காட்ட, அருகிலிருந்த மல்லிகை மணம் கலாவிற்கு ஒரு வித மயக்கத்தை ஊட்டியது. 76 வயது நிரம்பிய அவள் கடந்த ஒரு வருடமாக மகனுடன் வாழ்ந்து வருகிறாள். கலா எத்தனை வயதைத் தாண்டியும் அவள் தன்னை ஒரு மூதாட்டியாகக் கருதியது கிடையாது. ஆனால் அவள் அதை அங்கீகரிக்கிறாளோ இல்லையோ, உடலில் ஏற்படும் உபாதைகள் அதை உணர்த்தாமல் இல்லை.

அவள் சிந்தனை சிறகடித்துப் பறந்தது. அவளது 74 வயது வரை சுழன்று ஆடி ஓடிய உடல்தான் இது. தனக்கென ஒரு வீட்டிலே வாழ்ந்து காரை ஓடித் திரிந்த காலம் அது. பயங்கரமான கொரோனா நோய் ஊரிலே வேகமாகப் பரவியது. “அவசர தேவையற்று வெளியே போகாதீர்கள், ஆனால் தனிமையிலே உடற்பயிற்சியிலோ நடைப் பயிற்சியிலோ ஈடுபடுங்கள்” இப்படி அரசு கட்டுப்பாடு உலகையே கிடுகிடுக்க வைத்த காலம். எத்தனை எத்தனை கட்டுப்பாடுகள். இது கலாவின் வாழ்வையுமே பாதித்தது. அதிகாலை ஒரு மணி நேரம் பூங்காவிலே சீன இனத்தவருடன் இணைந்து செய்த Tai-Chi என்ற உடற்பயிற்சி காலை வெயிலும் சுத்தமான காற்றும் உடலுக்கு உறுதியைக் கொடுத்தது. அவள் உடலை முதுமை அடையாது காத்தது.

வாரம் மூன்று நாட்கள் காலையிலே கலா செய்து வந்த வானொலி நிகழ்ச்சிகள் பலரையும் கவர்ந்தது. அவளும் அதில் தன்னை இணைத்தாள் என்றே கூறவேண்டும்.

"உங்களின் இன்றைய நாள் வெற்றிகரமானதாக மகிழ்ச்சிகரமானதாக அமைய வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்" என்பதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர் பலர். இவ்வாறு நிகழ்ச்சி காதுக்கினிய பாடல்களுடன் ஆரம்பமாகி, உலக வலம் வந்து, பலதும் பத்தும் பேசி, இறுதியிலே பண்பாட்டுக் கோலங்கள் என ஆழமான அர்த்தமுள்ள கட்டுரைகளை எழுதி வாசித்தாள். மூன்று மணி நேரம் நீண்ட நிகழ்ச்சி பலரையும் கவர்ந்தது.

மாலையானால் வீட்டை நோக்கி வரும் சின்னஞ்சிறுசுகள் முதல் வயதின் அழகு பரிமளிக்கும் கன்னியர்வரை நடனக் கலை கேட்க வருவார்கள். அழகிய ஆடல் கலையைக் கற்றுக் கொடுப்பதோடு அவர்களை ஆடத் தயாரித்துப் பழக்கி மேடையிலே ஏற்றிய கலா ஒவ்வொரு நொடியையும் இரசிக்கத் தவறுவது இல்லை. அவர்கள் உறவே

அவள் உறவு. அன்பையும் பாசத்தையும் பொழிந்தவர் பலர். மக்களிடையே கலா வானொலி நிகழ்ச்சி தயாரிப்பாளர், நடன ஆசிரியை மட்டுமல்ல வெவ்வேறு சஞ்சிகைகளிலே வரும் அவளது எழுத்துக்கள் அவளை ஒரு எழுத்தாளராகவும் இனம் காட்டியது. ஆதவனின் இளமஞ்சள் கதிர்கள் இப்பொழுது உஷ்ணமாகி அவளின் பாதங்களைச் சுட்டெரிக்க உள்ளே செல்கிறாள். ஆனால் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடவில்லை கொரோனா காலத்துக் கட்டுப்பாடு அவளது வாழ்வையே புரட்டிப் போட்டுவிட்டது அவள் உள்ளே இருந்த நோய்களும் விஸ்வரூபம் எடுத்ததோ? ஒரு வருட காலத்தில் மூன்று அறுவை சிகிச்சையை ஏற்றது அவள் உடல். அதைத் தொடர்ந்து விழுந்ததால் கையிலே ஏற்பட்ட பாதிப்பு கார் ஓட முடியாத நிலைக்கு அவளை தள்ளியது. எங்கு போவதானாலும் பிறரது கையை எதிர்பார்க்கும் நிலை.

ஆனால் கலாவின் திடமான உள்ளம் சோர்வை அணைத்துக்கொள்ள மறுக்கிறது.

“உடலை மனதாலும், மனதை உடலாலும் உத்வேகப்படுத்த முடியும்”

மனம் தளர்ந்தால் உடல் தளர்ந்து விடும், உடல் தளர்ந்தாலோ மனம் தளர்ந்து விடும். உடல் மனம் என்ற இரட்டை மாட்டு வண்டி ஓட வேண்டும். உடல், மனம் என்ற இரு மாடுகளுமே ஒத்துழைக்க வேண்டும். அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி வண்டியை ஓட்டுவதற்கு “திடசித்தம் ” அல்லது “வைராக்கியம்” என்ற ஓட்டுனர் வேண்டும்.

“தொடர்ந்து உழைக்க வேண்டும். இறுதி மூச்சு நிற்கும் வரை உழைக்க வேண்டும் ” என்ற மனோ நிலையை வளர்த்தல் அவசியம்”

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார், அறிவிலார் என்னுடைய ரேணும் இலர்”

இருக்கும் வசதிகளைக் கொண்டு திருப்தியாக ஆனந்தமாக வாழலாம். எல்லாமே முடிந்து விட்டது என்ற சிந்தனை வந்தால் எல்லாமே முடிந்து விடும். முதுமையும் வாழ்வின் ஒரு அங்கம், அதையும் ஏற்கும் மனோ பக்குவம் வராவிட்டால் நாம் நமக்கு மட்டுமல்ல மற்றவர்களுக்கும் வேண்டாதவர் ஆகி விடுவோம் . மாற்றமே மாறாததொன்று. அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் பெற்றவளே கலா.

அவளே சோர்ந்தால் இத்தனை நான் எழுதியும் பேசியும் வந்தது வந்தது அர்த்தமில்லாமல் போய்விடாதா?

கலாவின் உதட்டிலே புன்னகை தவழ்ந்தது.

மலரின் ஓவியம்

-மோஷிகா-

மலரின் ஆசிரியர், சிறார்களிடம் அவர்களின் குடும்பத்தாரை வரையச் சொல்லிக் கேட்டிருந்தார். ஆனால் ஏனோ தெரியவில்லை, மலரால் மட்டும் அவளையும் அவளது பெற்றோரையும் வரைய முடியவில்லை. இருப்பினும் மேசையில் குவிந்திருந்த வண்ணங்களைக் கண்டதும் அவளுக்கு வரைய ஆசையாக இருந்தது. ஆகையால் அவளுக்குப் பிடித்த மிருகமான புலியை வரைந்திருந்தாள்.

ஆனாலும் ஏன் அவளால் அம்மா அப்பாவை வரையமுடியவில்லை எனும் கேள்வி அவளை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

இப்படி யோசித்துக்கொண்டே வீடு திரும்பிய மலருக்கு வீட்டில் இருந்து உறுமும் அப்பாவின் குரலும் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் அம்மாவின் சத்தமும் கேட்டது. கலவரத்துக்கு நடுவே கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த மலருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

'பளார்' எனும் சத்தம் வீட்டில் மயான அமைதியை உருவாக்கியது. கன்னத்தைப் பிடித்தவாறு வீழ்ந்திருந்த கமலாவையும் கைகளை இறுக்கியவாறு நின்ற சிவாவையும் மலர் தன் கூர்ந்த கண்களால் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பள்ளியில் வரைந்த ஓவியத்தை அப்பா அம்மாவிடம் காட்டவேண்டும் என்று ஆசையாக ஓடி வந்த மலருக்கு இப்போது தடுமாற்றமாக இருந்தது. தயக்கத்துடன் தந்தையிடம் நெருங்கினாள். சிவாவோ இவளை அலட்சியம் செய்தவாறே முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பினாள். கோபத்தில் தன் கைகளை இறுக்கியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

"அம்மா?" என்று தாயின் கன்னத்தைப் பிடித்தவாறு மலர் தன் மெல்லிய குரலால் அழைத்தாள்.

கமலா தன் மகளை இறுக்கி அணைத்தவாறு விம்மி விம்மி அழுதாள். சிவா தொலைக்காட்சியைப் பார்ப்பதுபோல் பாவனை செய்தபடி கோபத்தோடு கதிரையில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"மலர், மலர், இங்க வா." என்று சிவா கத்தினாள். ஆனால் தன் சிறிய கைகளால் அம்மாவின் சட்டையை இறுக்கிப் பிடித்த மலருக்கு கமலாவைப் பிரிய மனம் இல்லை.

"மலர் வா" மீண்டும் சிவா அழைத்தாள்.

மறுபடியும் அழைத்தும் மலர் வராததால் சிவா கோபத்தில் எழும்பி வந்தாள்.

"நம்மிட தேவைக்காக உண்ட நகையை தராமல், வேற எவனுக்காக அந்த நகையை வைச்சுருக்க?" என்று மனைவியிடம் கத்தியவாறு குழந்தையைத் தூக்கினாள்.

"என்ன பேசிக்கொண்டிருக்குறிங்க? உங்கட தங்கைச்சிக்கு கார் வாங்க வேணும் எண்டதுக்காக எண்ட அம்மா எனக்காகக் குடுத்த நகையை விக்கவேணுமா? அந்த நகையைப் போய் உங்கட தங்கைச்சிட்ட கேக்கவேண்டியதுதானே?"

"வாய மூடடி", சிவா உறுமினாள்.

"இப்படிக்கேட்டா, கட்டின பொண்டாட்டி எண்டுசூடப் பாக்காம என்னப் போட்டு அடிச்ச அடக்க வெளிக்கிடுறது. அங்க உங்கட தங்கச்சியின்ற புருசனப் போய்ப் பாருங்க. பொண்டாட்டிய எப்படி வெச்சிருக்கிறார் எண்டு."

இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டே கமலா சமையலறைக்குள் போனாள். இரவு உணவைச் செய்யத் தொடங்கினாள்.

சிவா, மலரைப் பார்த்துக் கேட்கத் தொடங்கினான், "உண்ட அம்மா கொண்டுவந்த நகை சும்மாதானே கிடக்கு. மாமிண்ட வீட்ட சரியான கஷ்டமாம். தேசிகாவும் தேவனும் ஸ்கூலுக்கு நடந்து போறதாம். பாவம்தானே?"

உடனே மலர் "அப்பா, நானும் ஸ்கூலுக்கு நடந்துதான் போறன்" என்றாள்.

தன் மச்சான் மச்சாளைப் பற்றி யோசிக்கும் அப்பா தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை என்பதை யதார்த்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மலர் ஒரு பக்கம்; மகளிடமிருந்து ஆறுதலைத் தேடும் சிவா மறு பக்கம்.

சிவா பெருமூச்சு விட்டான். "உனக்கு இது இப்ப விளங்காதம்மா" என்றான்.

கமலா தொடர்ந்து சமையலறையிலிருந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். சிவாவின் விளக்கம் கேட்டதும் சமையலறையிலிருந்து ஓடி வந்து, "மலர், அந்த நகை உனக்கு மட்டுந்தான்!" என்று சொன்னாள்.

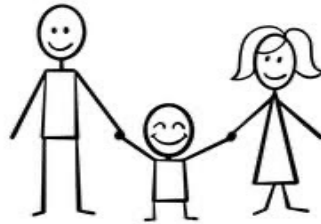
"என்னடி, குழந்தைய உன்ற பக்கம் இழுக்கப் பாக்கிறியா?" சிவா கையை ஓங்கினான்.

கண்ணீர் வடிந்த முகத்துடன் சிவாவின் கைகளைக் கண்டு அசைந்தாள்.

"என்ன? நான் இந்த அடியைப் பாத்துப் பயப்பிடுவன் எண்டு நினைச்சீங்களோ? கட்டின காலத்தில இருந்து இத மட்டுந்தானே பாத்துக்கொண்டிருக்கிறன். இது ஒண்டும் எனக்குப் புதுசு இல்ல"

சிவா கமலாவை முறைத்தவாறு, "நாளைக்கு நகையை எடுத்து வை. கடைக்குப் போய் அதை விக்கிறம். அவ்வளவுதான்." என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனான். கமலா மீண்டும் மலரிடம் அழுது புலம்பத் தொடங்கினாள்.

யாரும் பார்க்காத மலரின் ஓவியம் மட்டும் காற்றில் படபடத்துக்கொண்டிருந்தது

நேற்று ஊபர் ஈட்ஸ் விநியோகத்துக்கான பொதியை எடுப்பதற்கு இலங்கை உணவகம் ஒன்றுக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. பொதியில் ஒட்டியிருந்த பெயரைப்பார்த்ததும் அது ஓர் ஈழத்தமிழரின் ஓர்டர் என்பதைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். கொத்து ரொட்டியும் அப்பமும் ஓர்டர் பண்ணியிருந்தார்கள். அரைக்கட்டை தூரத்தில் உள்ள கடையின் கொத்து ரொட்டிக்கு ஊபர் ஈட்ஸ் ஓர்டர் பண்ணும் தமிழர்களும் இருப்பார்களா என்ற ஆச்சரியத்துடன் பொதியை வாங்கிக்கொண்டு அந்த வீடு நோக்கிப்புறப்பட்டேன்.

வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. இரண்டு மாடியில் பிரமாண்டமான வீடு. வாசலில் நாவுறு பூசனி தொங்கியது. அண்மையில்தான் கட்டியிருக்கவேண்டும். ஏலவே வாழ்ந்த வீட்டை இப்போது முதலீட்டுச் சொத்தாக மாற்றியிருக்கலாம். வாசலில் பளிச்சென்று நின்ற பிளம்பிள்யூவைப் பார்த்தால், இது அவர்களுக்கு முன்றாவது நான்காவது வீடாகக்கூட இருக்கக்கூடும். தயக்கத்துடன் காரை விட்டு இறங்கினேன். எப்போதுமே வசதி படைத்தவர்கள், படித்தவர்கள், இலக்கியவாதிகள், சமூக ஆளுமை நிறைந்தவர்களின் அருகாமை எனக்கு ஒத்துவருவதில்லை. அவர்கள் அருகில் போனாலேயே தோஸ்தாவஸ்கிக்கு வருவதுபோல வலிப்பு வர ஆரம்பித்துவிடுகிறது. ஒருவித PTSD வியாதி அது. போய்ப் பேசாமல், அழைப்புமணியை அடித்துவிட்டு, வாசலிலேயே பொதியை வைத்துவிட்டுத் திரும்பலாம் என்று முடிவெடுத்தேன். ஆனால் என் கெட்ட காலம், வீட்டுக்குப் பூசனிக்காயைத் தொங்கவிட்டு, கதவுக்குப் பட்டையடித்து, ஐயருக்கு முந்நூறு டொலர் அமுத அலுக்கோசு, நூறு டொலருக்கு வீட்டுக்கு அழைப்பு மணி வாங்கிப்பூட்டப் பஞ்சிப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது அந்த வீட்டுக்கு எவர் வரப்போயினம் என்ற எண்ணமாகவும் இருக்கலாம். இப்போது வெறுமனே சும்மா கதவைத்தட்டி, சாப்பாட்டை வைத்துவிட்டும் போகமுடியாது. என் ஊபர் ரேட்டிங் குறைந்துவிடும்.

‘டொக் டொக்’, தட்டிவிட்டு உள்ளே காது கொடுத்தேன். உள்ளிருந்து டிவி சத்தம் வந்தது. இன்னமும் பலமான ஒரு ‘தட் தட்’.

‘Yes, Coming...’, அந்தப் பெண் குரலுக்குப் பதினைந்து வயதை மதிப்பிடலாம். குரலை வைத்து வயதை மதிப்பிடலாமா என்று எப்போதுமே எனக்கொரு சந்தேகம் உண்டு. குரலுக்கு மெதுவாகவே வயது ஏறுகிறது. எனினும் என் பள்ளிக்கால நண்பியின் குரலை இப்போது கண்டுபிடிப்பேனா என்பது சந்தேகமே. கொஞ்சம் கரகரப்பு, தயக்கத்துடன் கூடிய, பிஞ்சுப் பயற்றங்காய்போன்ற ஒரு குரல் கோகிலவாணியுடையது. ஆனால் அவள் குரல் இன்றைக்கு எப்படியிருக்கும் என்று தெரியவில்லை. எங்கள் கண்டுக்குளி வகுப்பின்

நாற்பதாவது வயது ஒன்றுகூடலின் ஓடியோ ஒன்று பாடசாலை வட்ஸப் குழாமில் ஷெயார் பண்ணப்பட்டிருந்தது. கேட்டுப்பார்த்தால் யார் குரலையும் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. கண்களை மூடியபடி, ஏ ஆர் ரகுமான் பாடல்கள் கேட்பதுபோல சின்னச் சின்ன ஒலிகளையெல்லாம் செவி மடுத்தேன். மஹும். எல்லோருடைய குரல்களும் உருமாறியிருந்தன. குரல்கள் என்றில்லை. நேரில் காணும்போது ஆட்களையும்தான் மட்டுக்கட்ட முடிவதில்லை. ஊருக்குப் போயிருந்த சமயம், கார்கில்ஸில் ஒரு பெண்மணி என்னைக் கண்டு 'என்ன என்னை மறந்திட்டீரா?' என்று கேட்டபோது முழித்தேன். 'நான்தான் ராதிகா' என்றாள். 'அம்பியிட்ட படிச்சனீரா?' என்றேன். ராதிகா ஐந்தாம் ஆண்டு அம்பிகைபாகன் சேரின் வகுப்பில் என்னோடு ஒன்றாகப் படித்தவள், என் சிட்டைக் கணக்கைப் பார்த்து அடித்த ஒரே பெண் என்ற பெருமைக்குரியவள். அவளைக்கூட மறந்துவிட்டேன். 'ஓமோம், என்ற பெயரைக்கூட ஒரு கதையில் எழுதியிருந்தீரே' என்றாள். எந்தக் கதை என்று நானும் கேட்கவில்லை. அவளுமே சொல்லவில்லை.

கதவு இன்னமும் திறந்தபாடில்லை. டிவி சத்தம் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. டிவியில் போனது பிகிலா மெர்சலா என்பதைக் கணிக்கமுடியவில்லை. இரண்டு பட அப்பன்களில் ஒருத்தன் கொல்லப்படும் காட்சி. மீண்டும் கதவைத் தட்டிவிட்டுக் கத்தினேன்.

'It's Ubereats delivery', விஞ்சிய பகுதியான 'you as**' என்று வந்த வசையைத் தொண்டைக்குள்ளேயே விழுங்கிவிட்டேன்.

டிவி சத்தம் மியூட்டானது. 'Shami, it's arrived, go get it', இது ஓர் ஐம்பது வயது ஆண் குரல், ஷமியின் அப்பாவாக இருக்கலாம். சொன்னாப்போல, ஆண் குரல்களில் பள்ளி நண்பர்களின் குரல்கள் மாறுவதேயில்லை. அதே ஏற்ற இறக்கங்களடனும் நெளிவு சுளிவுகளுடனும், அபசரங்களுடனும் அவை அப்படியே இருக்கின்றன. ஒருவேளை ஆண் நண்பர்களுடன் பழகியதுபோல நண்பிகளுடனும் நெருக்கமாகப் பழகியிருந்தால் அவர்களின் குரல்கள் ஞாபகத்தில் இருந்திருக்குமோ என்னவோ. பெரும்பாலான சமயங்களில் நண்பிகளின் குரல்களைக் கற்பனை செய்தே கேட்டிருக்கிறோம் என்று தோன்றுகிறது. பலருக்கு சித்ராவினதும் ஜானகியினதும் குரல்களைச் சேர்த்துவிட்டிருந்தோம். மற்றபடி எப்போதாவது ஆசிரியருக்குப் பதில் சொல்லும்போதும், கட்டுரை வாசிக்கும்போதுதான் அவர்களின் நிஜக்குரல்களைக் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் அமைவதுண்டு. ஒரு உடைந்த மட்பாண்டத் துண்டை வைத்துக்கொண்டு எப்படி ஒரு பண்டைய நாகரிகத்தையே நாங்கள் கட்டியமைக்கிறோமோ அதுபோலத்தான் நண்பிகளின் குரல்களை நாம் அடையாளம் கண்டுகொள்கிறோம். ஆண் நண்பர்களின் குரல்கள் அப்படியல்ல. அவை சங்க இலக்கியங்கள்போல எப்போதுமே மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டே வந்தமையால் நீங்காமல் நிலைத்திருக்கிறது. அவர்கள் கொட்டும் தூஷணங்களும் இலக்கியங்கள்போலவே உயிர் வாழ வல்லது. ஊரில் நிற்கையில், சொந்தக்கார வீடுகளில் பம்மிக்கொண்டிருக்கும் தூஷணம் பள்ளி நண்பர்களைப் பார்த்ததுமே அவிட்டுவிட்ட நாய்போல பாய்ந்து விழுந்து உருண்டு பிரண்டது எங்கனம் என்று தெரியவில்லை. அதிலும் தண்ணிக்குத் தூஷணம் அளவுக்கு இன்னொரு சைட் டிஷ் அமைந்துவிடவுங்குமோ?

டிவி மீண்டும் உயிர்த்தது.

'I can't ... Rayappan uncle is dying, you go get it Papa' ஷமி அழகைக் குமுறலுடன் சொன்னாள். பிகிலின் தந்தை மிக எளிதாக அந்தப்பெண்ணுக்கு மாமா ஆகிவிட்டதன் தாற்பரியத்தை வியந்தேன். பப்பா என்று தகப்பனை அழைப்பதைப்பார்த்தால் அவர்கள் மலேசியத்தமிழர்களோ என்ற சந்தேகமும் வந்தது. அங்கும் கொத்து ரொட்டி பிரபலம்தானே. கொத்து ரொட்டி என்ற வஸ்துவே மலேசியாவில்தான் தோன்றியது என்று சில தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டும் இருக்கிறார்கள். அல்லது இவர்கள் மலேசியாவில் வாழ்ந்த ஈழத்தமிழர் சந்ததியாகவும் இருக்கலாம்.

நான் இனி வேலைக்காகாது என்று பாரச்சலை வாசலில் வைத்து அதனைப் புகைப்படம் பிடித்தேன். கதவு திறந்தது. ஷமியின் அப்பாதான். இவரை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே. உடனடியாக ஞாபகம் வரவில்லை. நேரில் பார்க்கையில் சற்று முன்னர் குரலுக்கு மதிப்பிட்ட வயதைவிட உடலுக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகள் அதிகம் இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. இவருக்கு அறுபத்தைந்து என்றால் ஐம்பது வயதில் ஷமி பிறந்திருக்கவேண்டும். அதற்கு முன்னரான இவரின் இருபது வருடங்களுக்கு என்னானது? ஷமிக்கு அண்ணனோ அக்காவோ இருக்கலாம். உள்ளேயே அறைக்குள், அல்லது அமைதியாக, அல்லது பிளே ஸ்டேசன் விளையாடியபடி, அல்லது வெளியே நண்பர்களோடு. அல்லது இவருக்குத் திருமணம் தாமதமாகியிருக்கலாம். மூன்று தங்கைகளின் திருமணம், சிலரை வெளிநாடு அனுப்ப உதவி செய்தது, ஊரில் காணி, வீடு என்று தேடி நிமிரவே தலைவருக்கு வயதாகியிருக்கும். இருந்தும் ஐம்பது வயதில் குழந்தை பிறந்தால் ஐம்பத்தைந்து வயதில் பிளே கிரவுண்டில் பிள்ளையை உப்பு மூட்டை சுமக்கும்போது மூச்சிரைக்காதா? ஏனைய இளம் பெற்றோருக்கு முன்னே நம்மாள் எவ்வளவு நேரம்தான் தொந்தியை எக்கித் தம் பிடிப்பது? நல்லூருக்குக் கூட்டிப்போனால் எப்படிக் குழந்தையைத் தோளில் தூக்கி முருகனைக் காட்டியிருப்பார்? இத்தனை நெருக்கடிகளுக்குள் இவர் எப்படி இத்தனை பெரிய வீட்டைக் கட்டியிருக்கக்கூடும்? அதுவும் மூன்றாவது வீடாக? இந்தாள் நேர்மையாக உழைத்துச் சம்பாதித்திருக்கச் சாத்தியமேயில்லை. ஊரை ஏமாற்றியிருக்கலாம். இயக்கத்தின் காசாக இருக்கும். இங்குள்ள அத்தனை பணக்காரர்களும் இயக்கத்துக்குச் சேர்த்த காசை அடித்துத்தானே முன்னேறினார்களாம்? த பொயிண்ட் இஸ் மை ஆனர், இந்தச் சிந்தனைகள் எல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லாதது. யாரோ எப்படியோ இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எனக்கேன் இந்தத் தேவையில்லாத விடுப்பும் புரளியும்? ஆனாலும் தடுக்கமுடிவதில்லை. எப்படியோ பொறாமை வந்துவிடுகிறது. ஒரு வெள்ளைக்காரர் பணக்காரராக இருப்பதில் எனக்கு எந்தப்பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் கூட இருப்பவர்கள், நண்பர்கள், சொந்தக்காரர்கள், ஒரே இனத்தவர் எம்மைவிடப் பணக்காரராக இருக்கையில் மனம் புழுங்கிப்போகிறது. அவர்களை எப்படையும் குறைத்து மட்டம் தட்ட மனம் காரணங்களைத் தேடுகிறது. அவர்கள் முட்டாள்கள், எப்படியோ குருட்டு லக்கில் பணக்காரர் ஆகிவிட்டார்கள் என்பதை நிரூபிக்கவேண்டும்போல இருக்கிறது. என் அருகில் இருப்பவரின் புகழை என் மனம் ரசிக்கமாட்டேன் என்கிறது. அவரைக் கொண்டாட ஈகோ தடைபோடுகிறது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் கீழே வீழ்ந்து அடிவாங்கவேண்டும் என்று மனம் என்று கடவுளுக்கு நேர்த்தி வைக்கிறது. இவ்வகை எண்ணங்களிலுள்ள மகிழ்ச்சிக்கு ஈடே கிடைப்பதில்லை. காதல் தோல்வியில் உழலும் நண்பிக்குக் கொடுக்கும் ஆறுதல் போன்றது அது. ஒருவகையில் பனங்கொட்டையும்

பார்த்தினியம் போலத்தான். பரவிவிட்டால் அதன் குணங்களைக் கண்டங்கள், தலைமுறைகள் தாண்டினாலும் எத்தனை முனைந்தும் அழிக்கவே முடியாது.

“Hey you Indian?”, அந்தப்பக்கம் பார்த்தினியம் நேரடியாக இந்தியன் ஆர்மியின் ஆட்டிலிருந்து கீழே விழுந்து உருண்டு இங்கே வந்து வளர்ந்திருக்கவேண்டும். சத்தம் பலமாக இருந்தது.

“No mate, I am an Australian”

பக்கென்று வேண்டுமென்றே அவருக்குச் சொன்னாலும் என் பதில் எனக்கே அபத்தமாக இருந்தது. ‘இல்லை நான் சிறி லங்கன்’ என்றே சொல்லியிருக்கலாம்தான். ஆனால் எப்போதுமே மனமார என்னை ஒரு சிறி லங்கனாக நான் எண்ணியதில்லை. சிறி லங்கன் தமிழ் என்றால் கொஞ்சம் ஆசுவாசமாக இருக்கும். வெறுமனே ‘தமிழ்’ என்றால் எந்த நாடு என்ற குறியீடு இல்லாமலாகிறது. ஈழத் தமிழர் எனலாம்தான். ஆனால் அதற்கும் ஸ்ரீலங்கன் தமிழுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. மலையகத் தமிழர் தம்மை ஈழத்தமிழராக உணருவார்களா என்றும் ஓர் உடனடிக்குழப்பம் வருகிறது. நாடற்ற தமிழர் என்றால் எல்லாத்தமிழருக்கும் அது பொருந்துகிறது. ஒஸ்ரேலியன் டமில் என்றிருக்கலாமோ? என் அடிப்படைப் பிரச்சனை நான் எந்தத் தமிழன் என்பதில் இல்லை. அது அடிக்கடி மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். என் நோக்கம் அவரின் கேள்விக்குக் குதர்க்கமாகப் பதில் சொல்வதே. எந்தக் கேள்விக்கும் நான் ஏறுமாறாகவே பதிலளித்திருப்பேன். அதில் ஒரு குரூர்ச் சந்தோசம். உன்னை நான் வென்றுவிட்டேன் பார்த்தாயா? உன்னால் நான்கு வீடுகளும் புது மொடல் பிளம்பியூவும் வாங்க முடிகிறது, ஆனால் என் பேச்சுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை பார்த்தாயா? அதுதான் விசயம். மற்றபடி பேசாமல் “இண்டியனா?” என்ற கேள்விக்கு “நோ” என்றுவிட்டு அவரின் அடுத்த கேள்விக்குக் காத்திருந்திருந்திருக்கலாம். அல்லது ஆமாம் என்றாலும்தான் என்ன தவறு இப்போ? துணைக்கண்டம் முழுதுமே இனத்தால் அனைவரும் இந்தியர்கள்தானே?

‘Is it good?’

நான் அத்தனை யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர் அலட்டிக்கொள்ளாமல் அடுத்த கேள்விக்குப் போய்விட்டார். இதுதான் பிரச்சனை. கேள்விகளைக் கேட்பவர்கள் பலருக்குப் பதில்கள் தேவைப்படுவதில்லை. அவர்கள் பொதுவாகப் பதில்களை வைத்துக்கொண்டே கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். அல்லாவிடில் அடுத்தொரு கேள்வியை வைத்திருப்பார்கள். நாம்தான் தேவையேயில்லாமல் அவர்கள் கேள்விக்குச் சரியான பதிலைத் தேடி மண்டையை உடைத்துக்கொண்டிருப்போம்.

‘I mean this delivery thing, are you making enough money?’

அன்னாரை இப்போது ஞாபகம் வந்துவிட்டது. ‘இரவில் எரிக்கும் சூரியன்கள்’ கவிதை நூல் வெளியீட்டில் முதற்பிரதிப் பெற்றவர் இவர். பிரதியைப் பெற்றதுடன் மாத்திரமின்றி ஒலிவாங்கியைப் பறித்து, கவிதைகள் பற்றியும் இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லியிருந்தார். வழமைபோல ‘கண்ணதாசன், வைரமுத்து பால்களுக்கு நிகராக இத்தலைமுறையில் யாரும் தரமாக எழுதுவதில்லை, ஆனால் இந்தத் தம்பியிடம் ஒரு பொறி தெரிகிறது’ என்றார். பக்கத்தில் நின்ற சூரியக் கவிஞர் மிகப்பெருமிதத்துடன் அதற்குக் கைதட்டினார்.

அந்தக் கவிஞர் தானொரு வைரமுத்துவாக மிளிர்வேண்டும் என்று தமிழ்நாட்டில் இப்போது குடிபுகுந்துவிட்டார். இசையமைப்பாளர்களோடும் பாடகிகளோடும் நின்று எடுத்த புகைப்படங்களை முகநூலில் போட்டு இம்சை செய்கிறார். வன்ஸ் எகெய்ன் எனக்கேன் இந்த வேண்டாத வேலை?

நாம் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்திலேயே பேசினோம்.

‘Not bad, covid time I lost my job, my factory closed, this good pocket money’

என் ஆங்கிலம் மழைக்காலத்தில் விழுகின்ற அப்பிள் பழங்களைப்போல ஆங்காங்கே ஒற்றை ஒற்றை வார்த்தைகளாக வாயிலிருந்து விழுந்துகொண்டிருந்தது.

‘You do any handy job? Cleaning, Gardening?’

அவர் தரப்பிலிருந்தும் அப்பிள்தான் விழுகிறது. இந்த அப்பிளை வைத்துக்கொண்டு எப்படி இந்த நாட்டில் இத்தனை வீடுகள் கட்டினார்? நிச்சயம் இயக்கத்திண்ட காசுதான். வேண்டாம். இப்படியெல்லாம் ஒருவரைப்பற்றிக் குறையாக யோசிக்கவேண்டாம். இதயத்தின் வலது சோனையும் இடதுசோனையும் கண்ணைபிரித்து தமக்குள்ளேயே கருத்தியல் வாதம் செய்ய ஆரம்பித்தன. நாம் அவருக்குப் பதில் சொன்னேன்.

‘Yes, sir, any job I can do... cleaning, gardening, plumbing...’

யாராவது எனக்கு வேலை கொடுப்பார்கள் என்றாலே நான் அவருக்குச் சேர் பட்டம் சூட்டிவிடுவேன். காசு கொடுத்தால் போதும். அவர் கடவுள், நல்லவர். சமூகத்தலைவர். என்னை எப்படியோ நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆனால் நீங்கள் காசு கொடுப்பீர்களா? இல்லை. ஆனால் தலைவர் கொடுக்கிறார். அதுவும் ஊரைக் கொள்ளையடிக்காமல் சுயமாகச் சம்பாதித்த பணத்தில். ஒரே கணத்தில் இதுகாறும் கெட்டவராயிருந்தவர் எப்படி நல்லவரானார் பார்த்தீர்களா?

“Ok good”

அவர் எதுவுமே பேசாமல் உள்ளே போனார். நான் என் காருக்குத் திரும்ப எத்தனிக்கையில் மீண்டும் வெளியே வந்தார். உள்ளிருந்து அவர் டிப்ஸ் எடுத்து வந்திருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். இங்கே பொதுவாக எவரும் டிப்ஸ் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் கொடுத்தால் பதினைந்துவீதம் அளவுக்கு, அதாவது நாற்பது டொலருக்கு ஆறு டொலர் அளவில் கொடுப்பார்கள். ஊபர் டெலிவரிக்கு பொதுவாக அமெரிக்க, ஐரோப்பியக் குடியேறிகள்தான் டிப்ஸ் கொடுப்பதுண்டு. இவரும் அமெரிக்காவில் பணிபுரிந்திருக்கவேண்டும். அதுதான் அந்த வெள்ளைக்காரன் குணம் என்பது. நல்ல மனுசன். எங்கட ஆக்களும் இருக்குதுகளே. மாடி வீடு உள்ள பணக்காரர் என்பதால் பத்து டொலர்வரை டிப்ஸ் கொடுக்கக்கூடும். அது விநியோகக் கூலியைவிட அதிகமானது. எனக்கு உற்சாகம் மேலிட்டது.

அவர் என்னிடம் தொடர்ந்து பேசினார்.

“You study a good course, electrical or carpentry. Don’t do this forever. Uber is shit. Get a good, beautiful housewife from Sri Lanka and settle in life soon. I am an accountant, look at my house here’

சொல்லியபடியே வீட்டைப் பெருமையோடு திரும்பிப்பார்த்தார். ஆகா, கணக்காளர் என்றால் டிப்ஸ் இன்னமும் அதிகமாகலாம். இருபது டொலர் கிடைத்தால் இன்னொரு டெலிவரி இன்று இனி செய்யத் தேவையில்லை.

“I try... I will... Sir...”

அவர் கைக்குள் எதையோ ஒளித்து வைத்திருந்தது தெரிந்தது. நிச்சயம் இருபது டொலர்கள்தாம். எல்லாப்பணக்காரர்களும் ஒரேமாதிரியில்லை. நாற்பது டொலர் ஓர்டருக்கு இருபது டொலர்கள் டிப்ஸ் கொடுக்கவும் ஒரு மனம் வேண்டும். இவரைப்பார்த்தால் டிப்ஸ் கொடுப்பதற்காகவே ஓர்டர் கொடுத்தவர்போல அப்போது தோன்றினார்.

“You keep this, I can do your tax return next time”

சொல்லியபடியே என் கைகளில் தன்னுடைய பிசினெஸ் கார்டையும் ஒரு டொலர் குற்றியையும் அழுத்தினார். நான் சிரித்த முகத்துடன் அதை வாங்கி காருக்குள் வைத்துவிட்டு.

“Thank you”, என்றேன். மீதித் தூஷணத்தின் சங்கிலியை இறுக்கிப்பிடித்தவாறே.

மீண்டும் இன்னொரு முறை

- துசியந்தி ராஜராஜன் -

முழக்கம் பெரு முழக்கம்
பேரழிவுக்கான அறிகுறி
போர்க்களத்தில் ஆயுதங்கள், ராணுவவீரர்கள் என்று
கண்கள் எட்டும் தூரம்வரை படை திரட்டப்பட்டது.

யுத்தம் இரு கட்சிகளுக்கிடையே மூள
வீரர்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் மடிய
குருதி ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து
வானத்தையே கடுஞ் சிவப்பாக மாற்றியது.

அரசியல் மற்றும் சுயநலக் காரணங்களினால் தொடங்கி
அப்பாவி மக்களின் உயிரைப் பணயமாக்கி
நியாயத்திற்காகவே என்று காரணம் காட்டி
அகிலத்தில் நடக்கும் பேரழிவு இந்தப் போர்.

அனுபவமே சிறந்த ஆசான் என்பதை மறந்து
எம் வரலாற்றை மறைத்து
யுகங்கள் முன் நடந்த கலிங்கத்துப் போரிலிருந்து
உக்கிரேன் போர்வரை மாற்றம் என்பதைக் காணோம்.

கலிங்கத்துப் போரில் ஈட்டி, வாள், கதாயுதம், அம்பு.
இன்று தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால்
உக்கிரேனில் அணுகுண்டு, துப்பாக்கி.
இதுவா நாம் பெருமைப்படும் முன்னேற்றம்?

நேற்று, இன்று, நாளை. இவை எதற்காக?
நேற்றுச் செய்த பிழைகளை உணர்ந்து
இன்று செய்யும் செயலைத் திருத்தி
நாளை நடக்கவிருக்கும் தவறுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக அல்லவா?

வாழ்வென்பது வாழும் நிமிடத்திற்கே சொந்தமாகும்.
எம் வாழ்வைப் படிப்பினையாகக்கொண்டு
இருள் பற்றிய வழியில் பற்றுதல் நீக்கி
சத்திய நெறியில் வாழவேண்டும்.

இருள் சூழ்ந்த அமைதியற்ற பாதையா?
அல்லது ஒளி பொருந்திய நிம்மதியான வாழ்வா?
வருங்காலம் நல்லமுறையில் அமைய
மகிழ்ச்சி கொண்ட தூய மனதுடன் எதிர்கொள்வோம்.

THE MANGO TREE Catering Service

WE DO IT ALL

**BIRTHDAY PARTIES, ANNIVERSARIES,
WEDDINGS, PUBERTY CEREMONIES
& SPECIAL OCCASIONS.**

**Special rates available for
"ARANGETRAM" FUNCTIONS**

WE CAN MATCH ANY GENUINE QUOTE !!

FOR MORE DETAILS CONTACT:
12 Clow Street, Dandenong Vic 3175
(03) 9791 1111 / 0403 058 808